

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/28/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7210010476
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Baňacký, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7210010476.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Baňackého PhD., sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Petry Pavlisovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 10. júna 2025, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. a spol., pre pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 40/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z. z. vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a iné, o odvolaní obžalovaných A. B., C. D., E. F. a prokurátora proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 11.06.2024 sp. zn. K2-6T/60/2010 takto

r o z h o d o l i :

I. Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), e) ods. 3 Tr. por. zrušuje napadnutý rozsudok Mestského súdu Košice sp. zn. K2-6T/60/2010 zo dňa 11. júna 2024 v spojení s opravným uznesením sp. zn. K2-6T/60/2010 zo dňa 4. marca 2025 vo vzťahu ku obžalovanému A. B., C. D. a E. F. v celom rozsahu.

II. Obžalovaní:

1.) A. B., nar. XX.XX.XXXX v Gelnici, trvale bytom
D. G. XX, H.,

2.) C. D., nar. XX.X.XXXX v H., trvale bytom
I. J. J. X, B. H. - B.,

3.) E. F., nar. XX.X.XXXX v H., K. J. XX
L., B. H. - B.

s ú v i n n í , ž e

obžalovaný A. B. s už právoplatne odsúdeným M. N.

1/ v presne nezistenej dobe koncom mesiaca marec 1998 prostredníctvom už právoplatne odsúdeného M. N., ďalej O. H. a M. P. naviedol O. Q. na založenie obchodnej spoločnosti KOMFERR, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom na Atletickej ulici 34 v Košiciach, tento sa stal jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti, následne A. B. v presne nezistenej dobe v mesiacoch október - november 1998 nariadil v prevádzke spoločnosti RSM 4X4 Slovensko, s.r.o., na ul. Mäsiarskej č.8 v Košiciach, kde bol v tom čase spoločníkom, R. S. L. vyhotoviť a doručiť na Daňový úrad Košice I v mene konateľa spoločnosti daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za mesiac október 1998, v ktorom si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty vo výške 19.978.650,-Sk/663.169,69 eur, ktorý však daňovým úradom z dôvodu nepreukázania uskutočnenia zdaniteľných plnení uznaný a vrátený nebol, avšak v prípade jeho vyplatenia by vznikla štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice I škoda v celkovej výške 19.978.650,-Sk/663.169,69 eur,

obžalovaní A. B., C. D. a už právoplatne odsúdený M. N.

2/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch október-november 1997 zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti STINOL, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na T. G. XX I. H. tak, že jej jediného spoločníka a konateľa O. M. na založenie spoločnosti naviedol a pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval už právoplatne odsúdený M. N., ktorý od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečili v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac december 1997 vo výške 870.118,- Sk/28.882,63 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac február 1998 vo výške 649.979,- Sk/21.575,35 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. 4350102208/3100 vedený v Ľudovej banke, a.s., odkiaľ boli prostredníctvom služby „homebanking“ prevedené na účty iných spoločností s tým, že za zdaňovacie obdobie mesiac február 1998 došlo zo strany správcu dane sčasti k započítaniu neuhradenej splatnej daňovej povinnosti spoločnosti vo výške 62.720,-Sk/2.081,92 eur, teda nadmerný odpočet za tento mesiac bol uhradený len vo výške 587.259,- Sk/19.493,43 eur, čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobili škodu v celkovej výške 1.457.377,- Sk/48.376,05 eur,

3/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch január-február 1998 zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti SOREALL, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na T. G. XX I. H. tak, že jej jediného spoločníka a konateľa O. U. na založenie spoločnosti naviedol a pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval už právoplatne odsúdený M. N., ktorý od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečili v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac január 1998 vo výške 349.850,- Sk/11.612,89 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac február 1998 vo výške 619.176,- Sk/20.552,88 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. 4350116909/3100, vedený v Ľudovej banke, a.s., odkiaľ boli prostredníctvom služby „homebanking“ prevedené na účty iných spoločností, čím bola štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobená škoda v celkovej výške 969.026,- Sk /32.165,77 eur,

4/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch január-február 1998 zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti SPIROV, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na Uralskej ulici 9 v Košiciach tak, že jej jediného spoločníka a konateľa R. H. na založenie spoločnosti naviedol a pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval už právoplatne odsúdený M. N., ktorý od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečili v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 vo výške 359.998,- Sk/11.949,74 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 537.487,- Sk/17.841,30 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac máj 1998 vo výške 5.976.372,- Sk /198.379,21 eur, pričom nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 bol daňovým úradom uznaný a uhradený na účet spoločnosti č. 4350128301/3100 vedený v Ľudovej banke, a.s., nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiace apríl a máj 1998 pre nespoluprácu konateľa spoločnosti s daňovým úradom vrátený nebol, čím bola štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobená škoda v celkovej výške 359.998,- Sk/11.949,74 eur a v prípade vyplatenia nadmerného odpočtu DPH aj za zdaňovacie obdobie mesiace apríl a máj 1998 by vznikla škoda v celkovej výške 6.513.859,-Sk/216.220,51 eur,

5/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch január-február 1998 zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti SETERIA, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na Ždiarskej ulici 21 v Košiciach tak, že jej jediného spoločníka a konateľa O. P. na založenie spoločnosti naviedol a pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval už právoplatne odsúdený

M. N., ktorý od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečili v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 vo výške 590.048,- Sk/19.586,01 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 410.189,- Sk/13.615,78 eur, pričom nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 bol daňovým úradom uznaný a uhradený na účet spoločnosti č. 4350127405/3100 vedený v Ľudovej banke, a.s., odkiaľ bol prostredníctvom služby „homebanking“ prevedený na účty iných spoločností, nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 pre nespoluprácu konateľa spoločnosti s daňovým úradom a nepreukázanie uskutočnenia zdaniteľných plnení vrátený nebol, čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobili škodu vo výške 590.048,- Sk/19.586,01 eur, a v prípade vyplatenia nadmerného odpočtu DPH aj za mesiac apríl 1998 by vznikla škoda v celkovej výške 1.000.237,- Sk/33.201,79 eur,

6/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch február-marec 1998 zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti SAUERR, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na Talinskej ulici 9 v Košiciach tak, že jej jediného spoločníka a konateľa E. L. na založenie spoločnosti naviedol a pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval už právoplatne odsúdený M. N., ktorý od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečili v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 572.205,- Sk/18.993,73 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac máj 1998 vo výške 5.890.107,- Sk/195.515,73 eur, ktoré však daňovým úradom z dôvodu nespolupráce konateľa spoločnosti pri daňovej kontrole a nepreukázania uskutočnenia zdaniteľných plnení uznané a vrátené neboli, avšak v prípade ich vyplatenia by vznikla štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV škoda v celkovej výške 6.462.312,- Sk/214.509,46 eur,

7/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch máj-jún 1998 zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti SINTOF, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na Komenského ulici 17 v Košiciach tak, že jej jediného spoločníka a konateľa O. I. na založenie spoločnosti naviedol a pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval už právoplatne odsúdený M. N., ktorý od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečili v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice I, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac október 1998 vo výške 2.087.000,- Sk/69.275,71 eur, ktorý však daňovým úradom z dôvodu nespolupráce konateľa spoločnosti pri daňovej kontrole uznaný a vrátený nebol, pričom v prípade vyplatenia nadmerného odpočtu by štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice I vznikla škoda v celkovej výške 2.087.000,- Sk/69.275,71 eur,

obžalovaní A. B. a C. D.,

8/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch november-december 1997 po predchádzajúcej vzájomnej dohode zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti SLOV PALL, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na Važeckej ulici 12 v Košiciach, ktorej jediným spoločníkom a konateľom sa stal O. O., po založení spoločnosti, jej registrácii na daňovom úrade a zriadení účtu v banke zabezpečili v mene konateľa spoločnosti podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 4. štvrtrok vo výške 965.085,- Sk/32.034,95 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac február vo výške 696.538,- Sk/23.120,83 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 vo výške 360.007,- Sk/11.950,04 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac máj 1998 vo výške 829.084,- Sk/27.520,55 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac jún 1998 vo výške 810.520,- Sk/ 26.904,34 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené

na účet spoločnosti č. 4350106401/3100 vedený v Ľudovej banke, a.s., odkiaľ boli prostredníctvom bankovej služby „homebanking“ prevedené na účty iných spoločností, čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobili škodu v celkovej výške 3.661.234,- Sk/121.530,70 eur,

9/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch január-február 1998 po predchádzajúcej vzájomnej dohode zorganizovali založenie obchodnej spoločnosti SANETA, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na Dneperskej ulici 6 v Košiciach tak, že jej jediného spoločníka a konateľa A. C. na založenie spoločnosti naviedol a pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval C. D., ktorý od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečili v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac január 1998 vo výške 387.130,- Sk/12.850,36 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac február 1998 vo výške 700.147,- Sk/23.240,62 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 5.976.320,- Sk/198.377,48 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Ľudovej banke, a.s., odkiaľ boli prostredníctvom služby „homebanking“ prevedené na účty iných spoločností s tým, že za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 došlo zo strany správcu dane sčasti k započítaniu neuhradenej splatnej daňovej povinnosti spoločnosti vo výške 16.905,- Sk/561,14 eur, teda nadmerný odpočet za tento mesiac bol uhradený len vo výške 5.959.415,-Sk/197.816,34 eur, čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobili škodu v celkovej výške 7.046.692,- Sk/233.907,32 eur,

obžalovaný C. D.

10/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch január-február 1998 naviedol A. D. na založenie spoločnosti CASSOVIA DATEX, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom v Kysaku č. 209, pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ho usmerňoval, po vykonaní potrebných úkonov sa stal jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti A. D., od ktorého prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečil v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice-vidiek, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 vo výške 677.750,- Sk/22.497,18 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 410.596,- Sk/13.629,30 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac jún 1998 vo výške 220.007,- Sk/7.302,90 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Ľudovej banke, a.s. s tým, že za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 došlo zo strany správcu dane z dôvodu neuhradenej splatnej daňovej povinnosti k skráteniu nadmerného odpočtu na sumu 350.931,- Sk/11.648,78 eur, finančné prostriedky vyplatené daňovým úradom A. D. v hotovosti vybral a odovzdal C. D., čím bola štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice-vidiek (neskôr Daňový úrad Košice V) spôsobená škoda v celkovej výške 1.248.688,- Sk/41.448,85 eur,

11/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch február-marec 1998 naviedol O. S. na založenie spoločnosti UNICO, s.r.o., IČO: XX XXX XXX so sídlom na E. G. XX I. H., pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ju usmerňoval, po vykonaní potrebných úkonov sa stala jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti O. S., od ktorej prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečil v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice II, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 vo výške 461.985,- Sk/15.998,97 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 365.977,- Sk/12.148,21 eur, pričom nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 z dôvodu nespolupráce konateľa spoločnosti s daňovým úradom uznaný a uhradený nebol, avšak nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 bol uznaný a uhradený na účet spoločnosti č. 4350127106/3100, vedený v Ľudovej banke, a. s., odkiaľ bol prostredníctvom služby „homebanking“ prevedený na účty iných spoločností, čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice II spôsobil škodu vo výške 365.977,- Sk/12.148,21

eur, a v prípade uznania a uhradenia nadmerného odpočtu aj za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 by spôsobil celkovú škodu vo výške 827.962,- Sk/27.483,30 eur,

12/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch február-marec 1998 naviedol O. V. na založenie spoločnosti AKONN, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom na Lidickom námestí 2 v Košiciach, pri založení spoločnosti, pri jej registrácii na daňovom úrade a pri zriadení účtu v banke ju usmerňoval, po vykonaní potrebných úkonov sa stala jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti O. V., od ktorej prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne zabezpečil v mene konateľa spoločnosti mesačné podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice III, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 vo výške 410.013,- Sk/13.609,94 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 635.210,- Sk/21.085,11 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac jún 1998 vo výške 276.483,- Sk/9.177,55 eur, ktoré však daňovým úradom z dôvodu nespolupráce konateľa spoločnosti pri daňovej kontrole a nepreukázania uskutočnenia zdaniteľných plnení uznané a vrátené neboli, avšak v prípade ich vyplatenia by vznikla štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice III škoda v celkovej výške 1.321.706,- Sk/43.872,60 eur,

obžalovaný E. F.

13/ v mesiaci júl 1998 prostredníctvom T. L. naviedol S. W. na prevzatie obchodného podielu E. E. a O. D. v obchodnej spoločnosti WEBNET, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX so sídlom na J. G. X I. H., následne zabezpečil v mene konateľa spoločnosti vyhotovenie a podanie daňového priznania k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV za zdaňovacie obdobie tretí štvrťrok 1998, v ktorom si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 791.036,- Sk/26.257,58 eur, ktorý bol daňovým úradom uznaný a uhradený na účet spoločnosti č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Ľudovej banke, a. s., čím spôsobil štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV škodu vo výške 791.036,- Sk/26.257,58 eur,

14/ v mesiaci február 1998 prostredníctvom T. L. naviedol S. W. na založenie obchodnej spoločnosti BORIMEX, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX so sídlom na M. G. X I. H., táto sa stala jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti, po založení spoločnosti, po jej registrácii na daňovom úrade a po zriadení účtu v banke S. W. odovzdala T. L. všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne E. F. zabezpečil v mene konateľa spoločnosti vyhotovenie a podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 380.597,- Sk/12.633,51 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac máj 1998 vo výške 920.601,- Sk/30.548,40 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac jún 1998 vo výške 1.560.010,- Sk/ 51.782,85 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac august 1998 vo výške 830.847,- Sk/27.579,07 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac september 1998 vo výške 986.362,- Sk/32.741,22 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v A. V., S., po vyplatení týchto finančných prostriedkov bola ich väčšia časť prostredníctvom služby „homebanking“ poukázaná na účet spoločnosti KIPA, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX, č. XXXXXXXXXXX/XXXX, takisto založenej na podnet E. F., potom F. X., konateľ spoločnosti KIPA, s.r.o., tieto peniaze v hotovosti vybral a prostredníctvom W. X. ich odovzdal E. F., čím bola štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobená škoda v celkovej výške 4.678.417,- Sk/155.294,99 eur,

15/ v mesiaci február 1998 prostredníctvom T. L. naviedol O. D. na založenie spoločnosti BUVEL, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX so sídlom na M. G. X I. H., tento sa stal jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti, po založení spoločnosti, po jej registrácii na daňovom úrade a po zriadení účtu v banke O. D. odovzdal T. L. všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne E. F. zabezpečil v mene konateľa spoločnosti vyhotovenie a podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení

nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 250.599,- Sk/8.318,36 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac máj 1998 vo výške 956.422,-Sk/31.747,39 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac jún 1998 vo výške 1.730.014,-Sk/57.425,94 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Ľudovej banke, a.s., čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV bola spôsobená škoda v celkovej výške 2.937.035,- Sk/97.491,70 eur,

16/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch máj-jún 1998 prostredníctvom T. L. naviedol C. H. na založenie spoločnosti ROMERO, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX so sídlom na M. G. X I. H., tento sa stal jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti, po založení spoločnosti, po jej registrácii na daňovom úrade a po zriadení účtu v banke C. H. odovzdal T. L. všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“, následne E. F. zabezpečil v mene konateľa spoločnosti vyhotovenie a podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac september 1998 vo výške 978.896,- Sk/32.493,40 eur, ktorý bol daňovým úradom uznaný a uhradený na účet spoločnosti č. 4350141805/3100 vedený v Ľudovej banke a.s., čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobil škodu v celkovej výške 978.896,- Sk/32.493,39 eur,

17/ v mesiacoch jún-júl 1998 prostredníctvom W. X. naviedol O. H. na založenie obchodnej spoločnosti TOPAKO, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX so sídlom na Polárnej ulici 18 v Košiciach, táto sa stala jedinou spoločníčkou a konateľkou spoločnosti, po založení spoločnosti, po jej registrácii na daňovom úrade a po zriadení účtu v banke O. H. dala všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“ W. X., ktorá ich odovzdala E. F., následne E. F. zabezpečil v mene konateľa spoločnosti vyhotovenie a podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, neoprávnene uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac júl 1998 vo výške 894.325,- Sk/29.686,15 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac september 1998 vo výške 482.620,- Sk/16.020,05 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. 4350143608/3100 vedený v Ľudovej banke, a.s., čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobil škodu v celkovej výške 1.376.945,- Sk/45.706,20 eur,

obžalovaný A. B.

18/ od presne nezisteného dňa do 6.10.2005 si bez povolenia zadovážil a držal v rodinnom dome bez súpisného čísla a popisného čísla na S. G. I. W. pištoľ značky ČZ vzor 45, kalibru 6,35 mm Browning, výrobného čísla B 610429, hlaveň s tlmičom hluku výstrelu a tlmič hluku výstrelu, ktorý je podľa § 4 ods. 4 zákona č. 190/2003 Z. z. v platnom znení zakázaným doplnkom zbrane,

19/ od presne nezisteného dňa do 6.10.2005 si bez povolenia zadovážil a držal v rodinnom dome bez súpisného čísla a popisného čísla na S. G. I. W. väčšie množstvo streliva v počte najmenej 3.000 kusov, medzi ktorým bolo aj pištoľové strelivo kalibru 7,62x25 mm značky Tokarev s pribojnými strelami v počte najmenej 2.400 kusov, samopalové vojenské strelivo ráže 7,62 x 39 mm so svietiacimi a pribojnými strelami v počte 7 kusov, strelivo značky Makarov 9 mm s pribojnými strelami v počte najmenej 100 kusov, ktoré je v zmysle § 2 písm. d) bod 6, 12, § 4 ods. 3 písm. a), d) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení zakázaným strelivom,

teda

obžalovaný A. B.

- v bodoch 1/ - 9/ spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

- v bode 18/ si bez povolenia zadovážil a držal strelnú zbraň, jej súčasť a komponent,

- v bode 19/ si bez povolenia zadovážil a držal strelivo,

obžalovaný C. D.

v bodoch 2/ - 9/ spoločným konaním a v bodoch 10/ - 12/ sám, na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

obžalovaný E. F.

v bodoch 13/ - 17/ na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol iného do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

tým spáchali

obžalovaný A. B.

- v bodoch 1/ - 9/ vo forme spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z. z.,

- v bode 18/ a 19/ trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 Z. z., v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184b ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 Z. z.,

obžalovaný C. D.

v bodoch 2/ - 12/ pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z. z.,
v bodoch 2/ - 9/ vo forme spolupáchatelstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný E. F.

v bodoch 13/ - 17/ pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z. z.,

Za to im súd ukladá:

1. Obžalovanému A. B.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona, § 40 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a § 59 ods. 1 Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odkladá na skúšobnú dobu 5 (päť) rokov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona ukladá obžalovanému peňažný trest vo výmere 40.000,- (štyridsaťtisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jedného) roka.

2. Obžalovanému C. D.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon uloženého trestu súd obžalovanému podmienične odkladá a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona ukladá obžalovanému peňažný trest vo výmere 25.000,- (dvadsaťpäťtisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

3. Obžalovanému E. F.:

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím, § 40 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon uloženého trestu súd obžalovanému podmienične odkladá a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona určuje skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona ukladá obžalovanému peňažný trest vo výmere 25.000,- (dvadsaťpäťtisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

III. Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodzuje obžalovaného A. B. nar. 27.12.1969 v Gelnici, trvale bytom D. XX, XXX XX H., spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline sp. zn. Kv 43/2009-9 zo dňa 30.3.2010, pre skutok prokurátorom právne kvalifikovaný ako pokračujúci zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 498/2008, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1/ v presne nezistenej dobe v mesiacoch október-november 1997 prostredníctvom A. D. naviedol R. H. na založenie obchodnej spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom na I. G. XX I. H., tento sa stal jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti, následne A. B. zabezpečil v mene konateľa spoločnosti vyhotovenie a podávanie daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty na Daňový úrad Košice IV, v ktorých si spoločnosť i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo, uplatnila nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 1997 vo výške 1.386.138,- Sk/46.011,35 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac február 1998 vo výške 743.896,- Sk/24.692,82 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac marec 1998 vo výške 694.985,-Sk/23.069,28 eur, za zdaňovacie obdobie mesiac apríl 1998 vo výške 1.610.182,-Sk/53.448,25 eur a za zdaňovacie obdobie mesiac jún 1998 vo výške 808.405,-Sk/26.834,13 eur, ktoré boli daňovým úradom uznané a uhradené na účet spoločnosti č. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený v Ľudovej banke, a.s., s tým, že nadmerný odpočet za mesiac jún 1998 bol daňovým úradom krátený o nesplnenú daňovú povinnosť za mesiac máj 1998 na sumu 789.708,-Sk/26.213,50 eur, čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV spôsobil škodu v celkovej výške 5.224.909,-Sk /173.435,21 eur,

- keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

IV. Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie krajského prokurátora, obžalovaného C. D. a obžalovaného E. F..

Inak napadnutý rozsudok ostáva nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Mestský súd Košice rozsudkom sp. zn. K2-6T/60/2010 zo dňa 11. júna 2024 uznal obžalovaných A. B., C. D., E. F. a M. N., vinnými za pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 40/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z. z. vo forme spolupáchateľstva podľa § 9

ods. 2 Tr. zák. a obžalovaného A. B. aj za trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1, § 184b ods. 1 zák. č. 40/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 757/2004 Z. z. uložil tieto tresty

1. Obžalovanému A. B.

podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona, § 40 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre účely výkonu trestu súd zaradil obž. A. B. do I. NVS (do ústavu s minimálnym stupňom stráženia).

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 40.000,- (štyridsaťtisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok.

2. Obžalovanému C. D.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon uloženého trestu súd obžalovanému podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 25.000,- (dvadsaťpäťtisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

3. Obžalovanému M. N.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon uloženého trestu súd obžalovanému podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

4. Obžalovanému E. F.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 40 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výkon uloženého trestu súd obžalovanému podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona uložil obžalovanému peňažný trest vo výmere 25.000,- (dvadsaťpäťtisíc) eur.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku mestský súd oslobodil obžalovaného R. E. E. nar. 22.7.1974 v Košiciach, trvale bytom W. X, H., spod obžaloby prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline sp. zn. Kv 43/2009-9 zo dňa 30.3.2010, pre skutok prokurátorom právne kvalifikovaný ako pokračujúci zločin

podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v znení zákona č. 498/2008, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

- ako jediný spoločník a konateľ spoločnosti SEDAKO, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX so sídlom na J. G. X I. H., podal na Daňový úrad Košice IV dňa 28.9.1998 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiac august 1998, v ktorom i napriek tomu, že k uskutočneniu zdaniteľných plnení nedošlo, uplatnil za spoločnosť nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty vo výške 946.604,- Sk/31.421,50 eur, ktorý však uznaný a vrátený nebol, pričom v prípade jeho uznania a uhradenia by bola spôsobená štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV škoda vo výške 946.604,- Sk/31.421,50 eur,

- ako jeden zo spoločníkov a zároveň konateľov spoločnosti WEBNET, s.r.o., Košice, IČO: XX XXX XXX so sídlom na J. G. X I. H., podal dňa 27.4.1998 na Daňový úrad Košice IV daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie prvý štvrťrok 1998 a dňa 28.7.1998 za druhý štvrťrok 1998, v ktorých i napriek tomu, že k uskutočneniu zdaniteľných plnení nedošlo, uplatnil za spoločnosť nárok na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie prvý štvrťrok 1998 vo výške 305.550,- Sk/ 10.142,40 eur, tento bol dodatočným daňovým priznaním podaným dňa 7.7.1998 zvýšený ešte o sumu 350.002,- Sk/11.617,94 eur a za zdaňovacie obdobie druhý štvrťrok 1998 vo výške 1.908.400,- Sk/63.347,27 eur, ktoré boli daňovým úradom vrátené a uhradené na účet spoločnosti č. XXXXXXXXXXX/XXXX, čím štátnemu rozpočtu SR v zastúpení Daňovým úradom Košice IV vznikla škoda v celkovej výške 2.563.952,- Sk/85.107,61 eur, keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie prokurátor, obžalovaný A. B. a obžalovaný C. D. a obžalovaný E. F..

I.

Prokurátor v podanom odvolaní proti oslobodzujúcemu výroku rozsudku uviedol, že z vykonaného dokazovania, najmä po zohľadnení výpovede R. E. E. na hlavnom pojednávaní a po overení tejto výpovede ďalšími dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, je možné dospieť k záveru, že spoločnosti R. E. E. boli takisto zneužitú na páchanie trestnej činnosti, o čom nemal konkrétnu vedomosť v tom zmysle, že by mal vedomosť o konkrétnych daňových priznaniach, prostredníctvom ktorých bol nadmerný odpočet DPH uplatnený. To ho však podľa jeho názoru viny nezbavuje.

Vzhľadom na okolnosti prípadu obžalovaný musel byť minimálne uzrozumený s tým, že prostredníctvom jeho spoločností môže byť páchaná daňová trestná činnosť, pričom tu poukazuje na skutočnosť, že aj ľahostajnosť k následku môže predstavovať uzrozumenie s následkom. Nie je možné vyvinieť obžalovaného s poukazom na ďalších konateľov spoločností, ktorí vôbec neboli trestne stíhaní, alebo voči ktorým boli trestné stíhania zastavené, nakoľko okolnosti každého prípadu sú špecifické, navyše u niektorých konateľov zohrávalo úlohu aj premlčanie trestného stíhania. U R. E. E. je rozdielna situácia aj v tom smere, že už mal podnikateľskú skúsenosť a v prípade spoločnosti WEBNET, s.r.o., ho žiadny ďalší páchatel' trestnej činnosti na založenie spoločnosti nenavádzal, túto spoločnosť založil s inými osobami na výkon podnikateľskej činnosti, ktorú v spoločnosti aj vykonával, a následne sa rozhodol poskytnúť túto spoločnosť E. F. bez akýchkoľvek záruk a kontroly. Navyše, ako konateľovi spoločnosti mu malo byť podozrivé, že E. F. nechcel túto spoločnosť prevziať oficiálne, ale chcel ju využívať bez oficiálneho spojenia s touto spoločnosťou. Už po faktickom prevzatí spoločnosti WEBNET, s.r.o., sa nechal E. F. nahovoriť aj na založenie spoločnosti SEDAKO, s.r.o., ktorú takisto neoficiálne odovzdal E. F.. R. E. E. navyše svojím postojom v prípravnom konaní „zariadil“, že E. F. neboli pre skutky, za ktoré je R. E. E. trestne stíhaný, vznesené obvinenie. R. E. E. bol konateľom spoločnosti Webnet, s.r.o., v čase, keď si táto spoločnosť uplatnila nadmerný odpočet DPH za niektoré zdaňovacie obdobia. Jeho pozícia však bola v tom čase odlišná od zvyšných konateľov, nakoľko R. E. E. predtým už aj vykonával podnikateľskú činnosť, mal teda určité skúsenosti a mohol vedieť, aké následky môže mať poskytnutie možnosti manipulovať s obchodnou spoločnosťou inej osobe.

Ing. E. E. takto dal spoločnosť WEBNET, s.r.o., k dispozícii E. F., čím prejavil minimálne uzrozumenie s možným následkom v podobe podvodu na daniach.

Podľa názoru prokurátora pre jeho trestnoprávnu zodpovednosť, a to v pozícii účastníka na trestnom čine, postačuje, že svoju spoločnosť dal k dispozícii osobe, ktorá s ňou ďalej páchala trestnú činnosť.

Vo vzťahu k výroku o vine obžalovaného B. v bode 1 uvádza, že tento neobsahuje vyjadrenie, že spoločnosť si uplatnila nadmerný odpočet „neoprávnené“. Aj keď je toto podľa jeho názoru zrejmé zo znenia časti skutkovej vety „i napriek tomu, že k uskutočneniu žiadnych zdaniteľných plnení nedošlo“, vzhľadom na aktuálnu súdnu prax je vhodné vyjadriť neoprávnenosť konania páchatel'a v skutkovej vete aj explicitne a doplniť ju aj do skutku v bode 1, tak, ako to je uvedené v ostatných skutkoch.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o oslobodení R. E. E. spod obžaloby a v tejto časti vrátiť vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Zároveň navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o vine v bode 1 a vo výroku o treste obž. A. B., následne uznal obž. A. B. za vinného aj z tohto skutku tak, že do skutkovej vety bude doplnený údaj o neoprávnenom uplatnení nadmerného odpočtu, a následne uložil obž. A. B. rovnaký trest, ako mu bol uložený prvostupňovým súdom.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný E. prostredníctvom svojho obhajcu tak, že jeho konanie nemožno hodnotiť ako formu účasti s nepriamym úmyslom. Spoločnosť WEBNET, s.r.o. založil obžalovaný ešte ako vysokoškolský študent so svojim spolužiakom D.. Spoločnosť zakladali v podstate „na kolene“, a to na základe vzorov zakladateľských dokumentov. Neskúsenosť zakladateľov sa pritom prejavila už hneď v začiatku, kedy bol prvý návrh na zápis tejto spoločnosti príslušným orgánom odmietnutý. Menovaná spoločnosť vznikla k 1.4. 1997, v nej obžalovaný vytváral so spolužiakom webové stránky, avšak už v júni obžalovaný ešte pred svojimi promóciami odišiel do USA, pričom tam zotrval až zhruba do marca 1998. Počas tohto obdobia nemal žiadnu vedomosť o tom, či a ako táto spoločnosť funguje a ani sa o ňu žiadnym spôsobom nezaujímal. Všetky účtovné a daňové záležitosti za spoločnosť riešil a vybavoval druhý spoločník D. s externou účtovníčkou, pričom aj daňové priznanie na daň z príjmov za obdobie roka 1997 sa podávalo v čase, keď bol obžalovaný neprítomný a o tomto nemal žiadnu vedomosť. Po návrate obžalovaného z USA v priebehu mesiaca marec 1998 obžalovaný E. F. prejavil záujem o túto spoločnosť. Až do času, keď obžalovaný F. prejavil záujem o danú spoločnosť, táto nebola platcom DPH, pričom obžalovaný o fungovaní DPH nemal žiadne reálne vedomosti. Ak by mali platiť tvrdenia prokurátora, muselo by byť v konaní preukázané, že obžalovaný mal riadnu vedomosť o celkovej podnikateľskej činnosti a najmä ekonomických a daňových súvislostiach (vrátane DPH), nakoľko pre naplnenie zavinenia vo forme úmyslu je nevyhnutné, aby páchatel' mal vedomosť o tom, že konkrétna činnosť môže smerovať k podvodu s DPH, inak nemôže byť s takýmto následkom ani uzročený. Obžalovaný sa ohradil aj voči tvrdeniu prokurátora, že svojím prístupom mal zamedziť vznesenie obvinenia za skutky pre ktoré je stíhaný aj obžalovaný F..

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

II.

Obžalovaný A. B. podal odvolanie proti napadnutému rozsudku prostredníctvom oboch svojich obhajcov.

Z odôvodnenia odvolania obžalovaného B. podaného v jeho mene ním splnomocnenou advokátskou kanceláriou JUDr. Romžu vyplýva, že voči napadnutému rozsudku uplatňuje odvolacie dôvody spočívajúce v nejasnosti a neúplnosti deklarovaných skutkových zistení, ako aj skutočnosti, že sa súd I. stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.) a v tom, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona (§ 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.).

Súd I. stupňa sa presvedčivým a preskúmateľným spôsobom nevysporiadal predovšetkým so spôsobom, akým obžalovaný mal participovať na deklarovanom založení spoločností, vrátane spôsobu, akým mal participovať na deklarovanom navedení a usmerňovaní jednotlivých konateľov.

Ak skutková veta výroku neobsahuje úplný opis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu, dochádza k porušeniu práva obvineného na súdnu a inú právnu ochranu v trestnom konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, zo dňa 19.01.2016, sp. zn.: III.ÚS 509/2015).

Súd I. stupňa nerešpektoval predpísané formálne požiadavky na štruktúru jeho odôvodnenia, nepostupoval dôsledne a dopustil sa viacerých pomerne zásadných pochybností, ktoré majú za následok nelogickosť a v konečnom dôsledku nedostatočnú preskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

Skutkové zistenia vyjadrené v skutkovej vete a ich odôvodnenie v napadnutom rozsudku trpia, v dôsledku nedostatočne vykonaného zváženia všetkých okolností prípadu, viacerými závažnými rozpormi a medzerami. V podstatných častiach sa javia ako neúplné a opomínajúce viacero pre objasnenie skutkového stavu veci dôležitých okolností, ktoré nemajú odraz ani v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uvedené je potom v prirodzenom rozpore s ust. § 168 ods. 1 a nasl. Tr. por.

V tejto súvislosti obhajca poukázal na celý rad rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorými sa stanovujú požiadavky na náležité a primerané odôvodnenie rozhodnutia o vine stíhaných osôb.

Súd I. stupňa, sa pri svojom rozhodovaní, označenými zákonnými a ústavnými kautelami neriadil, v dôsledku čoho deklarované skutkové zistenia zakladajú porušenie samotného účelu trestného konania, normatívne ukotveného v ust. § 1 Tr. por., v spojení so zásadou zistenia skutkového stavu vecí bez dôvodných pochybností normatívne ukotvenej v ust. § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorých orgány činné v trestnom konaní a sudy postupujú tak, aby trestné činy boli náležite zistené a aby bol zistený skutkový stav vecí, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnou na ich rozhodnutie, ale rovnako tak zakladajú aj porušenie práva na spravodlivý proces, zaručeného podľa Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Vo vzťahu ku svedeckej výpovedi R. S. L. namieta, že súd I. stupňa si túto nekriticky osvojil, bez akejkoľvek snahy o jej procesné zhodnotenie predovšetkým z hľadiska jej hodnovernosti a pravdivosti, a to v korelácii s jej tvrdením, že pre spoločnosť KOMFERR, s.r.o., na základe podkladov, ktoré jej mal doniesť, vyhotovovala faktúry na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH, a to napriek tomu, že s touto obchodnou spoločnosťou nemala žiadny zmluvný vzťah.

Jednoducho vyznieva nelogicky a nepresvedčivo jej tvrdenie, že pre označenú obchodnú spoločnosť pripravovala účtovné podklady bez toho, aby s touto spoločnosťou nemala žiaden zmluvný vzťah a bez toho, aby jej niekto za túto jej činnosť poskytol odmenu.

Namietaná nelogickosť označenej svedeckej výpovede je podporovaná aj tvrdením svedkyne, že tak robila preto, aby obžalovanému pomohla, nakoľko sa mal dostať do tiesne v dôsledku začatia daňovej kontroly. V tejto súvislosti svedkyňa muselo byť zrejmé, že obžalovaný nemá žiaden vzťah k spoločnosti KOMFERR, s.r.o. a preto sa nemohol objektívne ocitnúť v popisovanej tiesni, v súvislosti so začatou daňovou kontrolou.

Dôvodné pochybnosti o hodnovernosti označenej svedeckej výpovede vzbudzuje aj skutočnosť, že údaje, ktoré mala v počítači, po vyhotovení písomných podkladov, vymazala a zároveň náhodne objavila v písacom stole pečiatky spoločnosti SAUERR, s.r.o., SPIROV, s.r.o., CASSOVIA DATEX, s.r.o., KOMFERR, s.r.o., ktorými obžalovaný mal pečiatkovať vyhotovené písomnosti.

Výpoveď označenej svedkyne na hlavnom pojednávaní, oproti jej výpovedi z prípravného konania, vykazuje viaceré pomerne zásadné diskrepancie vzťahujúce sa k počtu obchodných spoločností, u ktorých mala participovať na spracovaní účtovných podkladov pre DPH, ktoré svedkyňa vysvetľovala výlučne formálne, a to z dôvodu, že od jej predchádzajúcej výpovede z prípravného konania uplynula dlhšia doba. Prezentované vysvetlenie označených diskrepancií, si súd I. stupňa nekriticky osvojil bez toho, aby s osobitnou starostlivosťou vyhodnocoval predmetnú amnéziu svedkyne, v korelácii s jej výpoveďou o ďalších skutkových okolnostiach, o ktorých vypovedala detailne a zhodne s prípravným konaním.

Pokiaľ ide o výpoveď spoluobžalovaného M. N., súd I. stupňa ju referuje výlučne a schematicky bez akejkoľvek ambície túto procesné predpísaným spôsobom vyhodnotiť, tak jednotlivo, ale predovšetkým v kontexte s obsahom ďalších vo veci produkovaných dôkazov.

Svedok O. Q. (H. spoločnosti KOMFERR, s.r.o.) detailne popísal participáciu obžalovaného M. N., na predmetnom skutku a zároveň potvrdil, že všetky potrebné náležitosti (počítačovú disketu, kľúče od

schránky) odovzdal buď Y. K. S. M. N., pričom negoval účasť obžalovaného na založení spoločnosti, či na nakladaní s účtom spoločnosti alebo na podaní „tlačív“ na daňovom úrade. Skutočnosti uvádzané v označenej svedeckej výpovedi sú podporované aj výpoveďou svedka O. H., ktorý potvrdil, že všetky kroky potrebné na založenie firmy (KOMFERR, s.r.o.) podnikal spoločne s obžalovaným M. N., bez akejkoľvek osobnej účasti obžalovaného na popisovaných aktivitách.

Rovnako zásadné diskrepancie vykazuje aj výpoveď obžalovaného M. N., v korelácii so svedeckou výpoveďou O. M. (konateľa spoločnosti STINOL, s.r.o.), ktorý potvrdil, že na založenie spoločnosti STINOL, s.r.o., ho naviedol výlučne obžalovaný M. N. a výlučne s pomocou obžalovaného M. N. vykonával všetky úkony. Participáciu samotného obžalovaného B., na založení predmetnej obchodnej spoločnosti, či na podávaní daňových priznaní k DPH, resp. na jeho usmerňovaní s tým súvisiacich aktivitách, negoval.

Identicky vypovedal aj svedok O. U. (konateľ spoločnosti SOREALL, s.r.o.), keď potvrdil, že so založením tejto spoločnosti mu pomáhal výlučne M. N., s ktorým sa kamarátil už predtým, a rovnako mu odovzdal všetky podklady potrebné na prevádzkovanie účtu spoločnosti. Podstatným sa javí rovnako jeho tvrdenie, že všetky zásielky z daňového úradu, ktoré ani neotváral, odovzdával priamo obžalovanému M. N..

Za zásadné však považuje jeho tvrdenie, že „pred začatím vyšetrovania“ obžalovaného B. vôbec nepoznal.

Obdobne vypovedal aj svedok R. H. (konateľ spoločnosti SPIKOV, s.r.o.), ktorý potvrdil, že z obžalovaných pozná len M. N., ktorý ho nahovoril na založenie spoločnosti SPIKOV, s.r.o., pričom všetky doklady s tým súvisiace rovnako zariadil M. N., a pritom za zriadenie tejto spoločnosti dostal odmenu, 2x po 10.000 Sk, od M. N..

Kategorické diskrepancie vykazuje výpoveď spoluobžalovaného M. N. oproti svedeckej výpovedi O. P. (konateľ spoločnosti SETERIA, s.r.o.) a E. L. (konateľa spoločnosti SAUERR, s.r.o., keď obaja menovaní svedkovia zhodne potvrdili, že z obžalovaných poznali len M. N., ktorý ich naviedol na založenie označených spoločností a komu aj odovzdali všetky poklady potrebné na spravovanie založeného účtu.

V konečnom dôsledku diskrepancie vykazuje výpoveď spoluobžalovaného M. N. aj oproti svedeckej výpovede O. I. (konateľa spoločnosti SINTOF, s.r.o.), keď tento potvrdil, že založenie označenej spoločnosti mu navrhol obž. M. N., a tento aj pripravoval všetky podklady na úradoch, ktoré mu len podpísal. Potvrdil aj to, že M. N. odovzdal aj všetky podklady súvisiace so správou založeného účtu. Bez významu nie je ani jeho tvrdenie, že na daňovom úrade s nimi bola aj nejaká žena, ktorá mu dala podpísať nejaké doklady.

Podstatné diskrepancie vykazuje výpoveď spoluobžalovaného M. N., oproti svedeckej výpovedi Y. K., ktorá potvrdila, že na požiadanie práve M. N. vypísala registráciu na daňový úrad za spoločnosti: SINTOF, s.r.o., SAUERR, s.r.o., a SETERIA, s.r.o., za čo dostala od obžalovaného M. N. odmenu 2.000 - 3.000 Sk. Podstatným sa javí, že menovaná svedkyňa negovala, aby mal niečo spoločné s vypisovaním uvedených dokladov.

Sumarizačne potom možno konštatovať, že označení svedkovia nepotvrdili, aby akýmkoľvek spôsobom obžalovaný B. mal participovať na zakladaní predmetných obchodných spoločností, ako aj na ich usmerňovaní pri ich aktivitách v súvislosti so založením bankových účtov, nakladaní s finančnými prostriedkami na týchto účtoch, či na spracovaní, resp. podávaní daňových priznaní na DPH na daňovom úrade.

Obhajoba je v tejto súvislosti toho názoru, že výpoveď svedka, ktorému v tomto konaní svedčí procesný status spolupracujúcej osoby, tzv. kajúcnika, nemožno hodnotiť výlučne formálne, teda, že táto je a priori hodnoverná len preto, že jej svedčí procesný status tzv. kajúcnika, ale rovnako aj materiálne, teda či svedok aj skutočne hovorí pravdu, a to v korelácii s procesnými pravidlami hodnotenia dôkazov, normatívne ukotvených v § 2 ods. 12 Tr. por., teda tak jednotlivo (z hľadiska jej hodnovernosti, pravdivosti, zákonnosti) ako aj v kontexte s obsahom iných vo veci produkovaných dôkazov.

Ústavný súd SR, v tejto súvislosti, aktuálne judikoval, že pokiaľ výpoveď spolupracujúcej osoby, ktorá je pre vec rozhodujúca, korešponduje s inými dôkazmi (čo celkom evidentne nie je tento prípad - poznámka obhajoby), týkajúcimi sa skutočnosti, že sa skutok stal a aký bol jeho priebeh, automaticky to nemusí znamenať, že táto osoba (ktorá sa zároveň priznáva k spáchaniu samotného skutku), hovorí pravdu aj v tom, kto s ňou mal trestnú činnosť páchať. Ústavný súd považuje vo všeobecnosti za hrozbu pre spravodlivosť trestného konania takú prax, ak by sa vierohodnosť vypočítanej osoby (obvinený, svedok) odvodzovala v zmysle prístupu - hovor pravdu tam, kde sa to dá overiť inými dôkazmi, budú ti veriť aj tam, kde sa to overiť (akýmkoľvek) inými dôkazmi nepodarí. Pri hodnotení dôkazov, je nevyhnutné mimoriadne dôsledné pomenovať riziko odhalenia z prípadného klamstva (osobitne pri zjavnej dôkaznej núdzi, v súvislosti s okolnosťami, za ktorých bol skutok spáchaný) s celkovou výhodou, ktorú táto osoba získa výmenou za spoluprácu, ktorá sa nie zriedka rovná faktickej beztrestnosti. Treba sa tak pokúsiť rozlíšiť prípady, pri ktorých nebude možné zavrhnúť úvahu, že uvedené riziko je pre konkrétnu osobu prijateľné a smeruje výlučne k snahe za akýchkoľvek okolností získať výhody pre seba a prípady, keď taká osoba vypovedá v snahe objasniť skutočný priebeh trestnej činnosti". (I. ÚS 245/2024).

Je toho názoru, že pri pomerovaní rizika odhalenia z prípadného klamstva, s celkovou výhodou, ktorú obžalovaný M. N. dôvodne očakával, v procesnej pozícii spolupracujúcej osoby, výmenou za takúto spoluprácu (vo forme „benefitného“ rozhodnutia), nepodstupoval v podstate žiadne (minimálne) riziko odhalenia z prípadného klamstva, nakoľko pri svojich úvahách vychádzal z toho, že jednotliví konatelia obchodných spoločností, v procesnom postavení svedkov, potvrdia (tzv. zakrižujú) jeho výpoveď z dôvodu, že ide o jeho kamarátov, s ktorými sa už dlhodobo poznajú.

Nad rámec uvedeného obhajoba osobitne akcentovala, že z obsahu referovaných dôkazov vyplýva, že rozhodnutie obžalovaného M. N. spolupracovať s OČTK nebolo spontánne, ktoré by vychádzalo z nejakej sebareflexie jeho dovtedajšej trestnej činnosti a nebolo motivované ani úprimnou snahou prispieť k objasneniu predmetnej trestnej činnosti, na ktorej osobne participoval, ale bolo motivované výlučne zisťovacími záujmami, potenciálne dosiahnuť pre seba „benefitné“ rozhodnutie, predovšetkým vo forme uplatnenia moderačného práva pri ukladaní trestu, podľa § 39 Tr. zák.

Pokiaľ ide o procesné hodnotenie svedeckých výpovedí tzv. kajúcnikov, obhajoba poukázala na rozhodnutia ESLP Xenofontos a iní v. Cyprus, č. XXXXX/XX; § 77 a § 79; z 25. októbra 2022) a Habran a Dalem v. Belgicko, č. XXXXX/XX; § 100, zo 17. januára 2017; Contrade v. Taliansko, z 28. augusta 1998. Obdobne reagoval ESLP aj vo veci T. I., v. Slovensko, č. 28081/19, či Roman PAULUS v. Slovensko, č. XXXXX/XX.

Podľa názoru súdu I. stupňa, obžalovaného usvedčujú, vo vzťahu ku spoločnosti SINTOF, svedkovia M. C. a E. H., k spoločnosti SANETA, s.r.o. je to svedok O. I., a napokon ku spoločnosti AKONN, s.r.o. to je svedok A. C., svedok E. W. (s. 14, posledný odsek, napadnutého rozsudku).

Pokiaľ ide o svedecké výpovede R. FUNFROVIČA a J. KUDIČA, vo vzťahu k spoločnosti STINOL, s.r.o., z napadnutého rozsudku nevyplýva, vo vzťahu ku ktorým konkrétnym skutkovým okolnostiam, tvoriacich skutkovú vetu (skutku pod bodom 3 napadnutého rozsudku), označení svedkovia vypovedali a akým spôsobom obžalovaného usvedčovali zo spáchania označeného skutku. Jednoducho označené svedecké výpovede, súd I. stupňa v napadnutom rozsudku, ani len formálne nereferuje, teda čo bolo ich obsahom a aký majú význam, vo vzťahu k objektivizácii jednotlivých skutkových okolností tvoriacich konštrukciu predmetného skutku. V uvedenom smere považuje napadnutý rozsudok za nepresvedčivý, nepreskúmateľný a vo svojich dôsledkoch aj za arbitrárny.

Pokiaľ ide o svedeckú výpoveď M. VARGOVČÍKA, vo vzťahu k spoločnosti SINTOF, s.r.o., z napadnutého rozsudku nie je zrejmé akým spôsobom ho usvedčuje označená svedecká výpoveď zo spáchania predmetného skutku (skutok, pod bodom 8, napadnutého rozsudku), keď z jej obsahu vyplýva, že označeného svedka ako konateľa spoločnosti SINTOF, s.r.o., naviedol na jej založenie a rovnako tak ho usmerňoval pri registrácii na daňovom úrade a pri zriadení bankového účtu, výlučne spoluobžalovaný M. N..

Uvedené možno, bez výnimky, vzťahovať aj na svedeckú výpoveď A. C., vo vzťahu k spoločnosti SANETA, s.r.o., ktorú súd I. stupňa v napadnutom rozsudku ani len formálne nereferuje, akým spôsobom usvedčuje označený svedok obžalovaného B. zo spáchania predmetného skutku (pod bodom 10,

napadnutého rozsudku), keď podľa výpovede samotného svedka ho naviedol na založenie spoločnosti SANETA, s.r.o., a rovnako tak ho usmerňoval pri založení účtu v banke a na daňovom úrade, obžalovaný C. D..

Nemožno porozumieť záveru súdu I. stupňa, že zo spáchania skutku, vo vzťahu k spoločnosti AKONN, s.r.o., obžalovaného usvedčuje svedok E. W., keď predmetný skutok, mu nie je kladený za vinu, ani v napadnutom rozsudku. V uvedenom smere považuje napadnutý rozsudok za nepresvedčivý, nepreskúmateľný a arbitrárny, pre absenciu akýchkoľvek dôvodov, ktoré viedli súd I. stupňa k jeho vydaniu.

Súd I. stupňa, v napadnutom rozsudkom ďalej argumentačne dodáva, že zo spáchania predmetných skutkov (okrem uvádzaných svedeckých výpovedí) ho usvedčujú aj výsledky vykonanej domovej prehliadky, pri ktorej boli nájdené viaceré doklady týkajúce sa spoločností súvisiacich so stíhanými trestnými činmi, žiada sa poznamenať, že označené zaistené veci (papier formátu A-4, s názvami spoločností SPIRON, SANETA, STINOL, SETERIA, faktúry spoločností SOREAL, SANETA a STINOL pre firmu DAWO DANIEL WOLCZKO; príjmové doklady spoločnosti SLOV PALL, s.r.o., vystavené v prospech spoločnosti BAREŠ) síce formálne súvisia s obchodnými spoločnosťami, ktoré si mali neoprávnenne uplatňovať nadmerný odpočet DPH, avšak nie je zrejme ich kauzálna súvislosť práve s jednotlivými zdaniateľnými plneniami, na základe ktorých mal byť označenými spoločnosťami neoprávnenne uplatnený odpočet na DPH.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 19 napadnutého rozsudku, nie je zrejme, na základe obsahu akých dôkazov založil súd I. stupňa deklarované skutkové zistenie, že obžalovaný spáchal predmetný skutok, a to predovšetkým v korelácii so svedeckou výpoveďou L. B., z obsahu ktorej vyplýva, že predmetnú zbraň (pištoľ značky CZ vzor 45, kalibru 6,35 Browning) našla v jednej z igelitových tašiek, pri odpadovej nádobe, keď vynášala smetie, ktorú následne uložila do trezoru, avšak v tom čase obžalovaný bol v Bahrajne.

Vzhľadom na namietanú nesprávnosť a neúplnosť skutkových zistení (záverov) v napadnutom rozsudku, neobstoja potom ani právne závery, že predmetné skutky sú trestnými činmi tak, ako boli súdom deklarované.

Jednoducho medzi obsahom vo veci produkovaných dôkazov a na ich základe vyvedených skutkových zistení, na strane jednej a na ich základe vyvedených právnych záverov, na strane druhej, musí existovať kauzalita. V danom prípade to tak nie je.

Namietajú, že už z konštrukcii skutkovej vety nie je zrejme, akým konkrétnym spôsobom participoval na deklarovanom založení jednotlivých obchodných spoločností a usmerňovaní jednotlivých konateľov v súvislosti s neoprávneným uplatňovaním nadmerných odpočtov na DPH, na daňovom úrade.

Z obsahu jednotlivých dôkazov nemožno spoľahlivo a bez dôvodných pochybností skutkovo ustáliť, akýmkoľvek spôsobom obžalovaný participoval na stíhanej trestnej činnosti. Ani jeden zo svedkov ho neoznačil ako osobu, ktorá ich mala akýmkoľvek spôsobom usmerňovať pri podávaní daňových priznaní na DPH. Naopak, označení svedkovia zhodne označili osobou spoluobžalovaného M. P., ako osobu, ktorá ich usmerňovala pri podávaní predmetných daňových priznaní na DPH. Dôkazom, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania predmetných skutkov nie je ani svedecká výpoveď R. S. L., či výsledky vykonanej domovej prehliadky, z dôvodov, ktoré podrobne referuje v časti 2.1. tohto odvolania, na ktoré v jednotlivostiach odkazuje.

Vo vzťahu k právnym záverom odôvodňujúcich výrok rozsudku o vine, sa žiada osobitne akcentovať, že tento musí byť výrazom celkom jednoznačného, žiadne dôvodné pochybnosti nevzbudzujúceho záveru, že sa skutok stal, a že práve obžalovaný sa dopustil skutku uvedeného vo výroku rozsudku, že tento skutok vykazuje znaky niektorého trestného činu uvedeného v osobitnej časti (III. ÚS 25/06; I. ÚS 292/2020; I. ÚS 296/2020).

V danom prípade, je napadnutý rozsudok, vo výroku o vine založený na dôkazoch vo forme svedeckých výpovedí, ktoré celkom evidentne vyznievajú v jeho prospech, pričom dôvodnosť napadnutého výroku

o vine (u skutkov pod bodom 1-10) nemôže udržať výlučne výpoveď spoluobžalovaného M. N., či svedeckej výpovede R. S. L. alebo výsledku vykonanej prehliadky.

Pri trestnom čine nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, podľa § 184 a Tr. zák., sa po objektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel' sebe alebo inému vyrobil, doviezol, previezol prepravil, zadovážil alebo držal strelivo bez povolenia alebo takúto činnosť sprostredkuje.

V tejto súvislosti je toho názoru, že v jeho konaní absentuje predovšetkým vôľová zložka úmyselného zavinenia, čo aj len vo forme uzrozumenia s držbou predmetného streliva. V danom prípade na absenciu uzrozumenia v jeho konaní možno usudzovať na základe skutočnosti, že po tom, čo Okresné riaditeľstvo PZ v Košiciach, rozhodlo dňa 10.05.2005, sp. zn.: ORP-44- 9/OPP-OSS-2005, o zaistení jeho zbrojného preukazu, odovzdal všetky zbrane, ktoré mal v držbe, nakoľko predmetné zbrane a strelivo dlhodobo nepoužíval na určený účel. Je toho názoru, že za týchto okolností jeho omisívne konanie spočívajúce v držbe predmetného streliva, vykazuje signifikantné znaky jednoduchého opomenutia, ktoré nevyjadruje jeho aktívny vzťah k držbe predmetného streliva bez zaisteného zbrojného preukazu.

Navyše, na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti voči páchatel'ovi vyžaduje, aby jeho konanie vykazovalo tak formálne, ale rovnako tak aj materiálne podmienky, v forme nebezpečnosti činu pre spoločnosť.

Pri trestnom čine nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, podľa § 184b Tr. zák., sa po objektívnej stránke vyžaduje, aby páchatel' sebe alebo inému vyrobil, doviezol, vyviezol, previezol, prepravil, zadovážil alebo držal strelnú zbraň, jej súčasť alebo komponent bez povolenia“.

V tejto súvislosti sa žiada poznamenať, že trestnoprávna zodpovednosť (ako už bolo konštatované), je koncipovaná ako individuálna zodpovednosť, teda ako zodpovednosť za zavinenie.

Vo vzťahu ku skutku pod bodom 20 napadnutého rozsudku, v jeho prospech vypovedala svedkyňa L. B., ktorá uviedla, že predmetnú zbraň našla, keď vynášala smetie, v igelitovej taške pri odpadovom koši, ktorú následne vložila do trezoru a zároveň dodala, že v uvedenom čase obžalovaný bol v zahraničí na služobnej ceste.

Predmetnú svedeckú výpoveď však súd 1. stupňa vyhodnotil ako nehodnovernú predovšetkým z dôvodu, že ide o jeho manželku, a rovnako z dôvodu, že jej výpoveď na hlavnom pojednávaní oproti jej výpovedi z prípravného konania, vykazovala diskrepanciu, ktoré podľa názoru súdu I. stupňa, nevedela vysvetliť a zároveň súd I. stupňa hodnotí jej tvrdenie, že našla predmetnú zbraň za ňou uvádzaných okolností ako nereálne.

V tejto súvislosti sa žiada poznamenať, že samotná existencia vzťahu manželstva (medzi svedkom a obžalovaným) nediskvalifikuje takúto svedeckú výpoveď, aj keď nabáda k opatrnosti pri jej hodnotení. Rovnako sa nemožno stotožniť s deklaroványm záverom konajúceho súdu, že označená svedkyňa nevedela diskrepancie vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní, oproti jej výpovedi z prípravného konania vysvetliť, nakoľko svedkyňa tieto rozpory vysvetlila plynutím času (odstupom času), čo je logické vysvetlenie, ktoré nemožno odmietnuť len preto, že ide o manželku obžalovaného. V konečnom dôsledku súd I. stupňa v napadnutom rozsudku bližšie neobjasňuje, na základe akých skutočností dospel k deklarovánemu záveru, že okolnosti popisované označenou svedkyňou, za ktorých našla predmetnú zbraň, sú nereálne.

Sumarizačne potom možno konštatovať, že napadnutý rozsudok vo výroku o vine (vo vzťahu ku skutku pod bodom 20), je založený výlučne na výsledkoch vykonanej domovej prehliadky, v rámci ktorej bola zaistená predmetná zbraň, avšak nijako neindividualizujú (nestotožňujú) jeho spáchanie, vo vzťahu k jeho osobe, osobitne v situácii, keď svedkyňa L. B., popísala okolnosti, za akých našla predmetnú zbraň, ako aj to, akým spôsobom následne naložila s touto zbraňou a zároveň negovala jeho vedomosť o predmetnom náleze zbrane, ako aj o jej uložení v trezore. Za týchto okolností potom dôvodnosť napadnutého výroku o vine (vo vzťahu ku skutku pod bodom 20 napadnutého rozsudku) nie je založená na obsahu dôkazov, ktoré by vo svojom súhrne boli výrazom celkom jednoznačného, žiadne dôvodné pochybnosti nevzbudzujúceho záveru, že to bol práve on, kto predmetný skutok spáchal.

V uvedenom smere, považuje napadnutý rozsudok súdu I. stupňa za nepresvedčivý a nepreskúmateľný.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto navrhuje, aby Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd, podľa § 321 ods. 1 písm. b) d) Tr. por., napadnutý rozsudok, v časti týkajúcej sa jeho osoby, zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., vec vrátil súdu I. stupňa, aby ho v potrebnom rozsahu znovu prejednal a vo veci rozhodol.

Z odvolania obžalovaného A. B. podaného prostredníctvom obhajcu Mgr. Lukáša Kysuckého vyplýva, že Mestský súd v Košiciach vo vzťahu k obž. A. B. v odôvodnení rozsudku konštatuje, že jeho vinu mal preukázanú predovšetkým z výsluchu svedkyne R. S. L., M. C., E. H., O. I., E. W..

Svedkyňa R. S. L. na pojednávaní potvrdila, že vyhotovovala účtovníctvo pre spoločnosť RSM 4x4 Slovensko, s.r.o.. Nevedela uviesť, kto podpísal podklady, ktoré vyhotovila. Podľa jej vyjadrenia mala vyhotovovať faktúry aj pre spoločnosť SAUERR, s.r.o., SPIROV, s.r.o., CASSOVIA DATEX, s.r.o., BESTFIN, s.r.o., pričom nemala vedomosť o tom, že by malo ísť o nejaké falošné doklady.

Svedok E. W. najskôr na hlavnom pojednávaní tvrdil, že to bol obžalovaný A. B., ktorý mal zabezpečiť prevod obchodného podielu v spoločnosti AKONN, s.r.o., pričom v prípravnom konaní vypovedal, že to bol O. B.. Neskôr na hlavnom pojednávaní svoju výpoveď pozmenil a tvrdil, že to nebol obž. A. B., ale O. B..

Svedok O. I. uviedol, že brat I. I. mu navrhol založenie spoločnosti SINTOF, s.r.o. Jeho úlohou bolo chodiť tam kde ho vozili, podpisoval a preberal papiere, ktoré mu dali. Listiny, ktoré obdržal pre spoločnosť SINTOF, s.r.o. odovzdával obž. N.. Podľa jeho názoru hlavnými osobami mali byť N. S. B.. V prípravnom konaní obž. A. B. nespomínal a ako jedinú osobu v súvislosti so spoločnosťou SINTOF, s.r.o. uvádzal M. N..

Svedkov, ktorých súd uvádza M. C. a E. H., ktorí mali usvedčovať obžalovaného A. B. z trestnej činnosti, v odôvodnení napadnutého rozsudku neuvádza a nie je zjavné z čoho a v akom rozsahu mali ich svedecké výpovede svedčiť v neprospech obžalovaného.

Skutkový a právny záver Mestského súdu Košice vo vzťahu k obž. A. B. v bode 1 - 10/ rozsudku je neakceptovateľný a arbitrárny. V odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje presvedčivosť odôvodnenia, I. stupňový súd sa v odôvodnení svojho rozsudku len odvoláva na dôkazy, ktoré uviedol na strane 12 - 37 rozsudku bez toho, aby jednotlivé skutkové zistenia logicky zhodnotil a poukázal z akých dôkazov mal ktorú skutočnosť za preukázanú. V odôvodnení nie je ani uvedené akými právnymi úvahami sa správal keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri otázke viny.

Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj povinnosť súdov vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo procesné strany tvrdia, keď to má vzťah k meritu veci.

Každý výrok rozsudku, ktorý obsahuje odôvodnenie musí byť odôvodnený síce stručne, ale z kontextu § 168 Trestného poriadku vyplýva, že aj presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné.

Presné odôvodnenie všetkých skutkových a právnych zistení je nevyhnutným predpokladom na to, aby obžalovaný mohol reálne uplatniť svoje právo podať odvolanie

V kontexte vyššie uvedenej argumentácie poukazuje na citáciu z rozsudku, strana 13, (odstavec posledný), „hoci výpoveď svedka E. H. priamo nesvedčí proti obžalovanému A. B., na jeho výpoveď nadväzujú ďalšie dôkazy, ktoré obžalovaného s touto spoločnosťou spájajú“. Takýto spôsob odôvodnenia nezodpovedá ustanovenia § 168 Trestného poriadku, pretože okrem iného už uvedeného odôvodnenie rozsudku vo vzťahu k deklarovaným skutkovým zisteniam musí byť adresné, musí byť zjavné, ktorá konkrétna skutková okolnosť, na základe ktorého konkrétneho dôkazu je objektivizovaná - preukázaná.

Nie je možné hovoriť o vine páchatel'a, ak nie je zistené, že páchatel' skutočne následok spôsobil. Otázka pričítania následku páchatel'ovi a otázka zavinenia sú celkom rozdielne otázky a nemôžu byť stotožňované. Pričítateľnosť výsledku ako kauzálneho vzhľadom na určité konanie alebo opomenutie

páchateľa je v zákone podmienená okrem znakov objektívnych tiež znakmi subjektívnymi. Pri konaní úmyselnom musí byť príčinou výsledku kto konanie, ktoré páchatel' vykonal za účelom spôsobiť ním práve tento následok.

Súd sa touto otázkou v odôvodnení rozsudku vôbec nezaoberal a pri uznaní viny vychádzal iba zo všeobecnej premisy bez toho, aby mal takúto okolnosť preukázanú.

K bodu 19, 20/ rozsudku, ktorým sa kladie obžalovanému, že sa mal dopustiť trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184b, ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 rozhodnutie súdu vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, okrem samotnej skutočnosti, že zbrane boli nájdené pri domovej prehliadke, ktorá bola vykonaná v rodinnom dome na S. G. I. W. dňa 6. 10. 2005 neexistuje žiadny iný objektívny dôkaz, voči obžalovanému A. B., rovnako tak súd i v tejto časti rozsudku nedostatočne odôvodnil svoj odsudzujúci výrok, a to predovšetkým s poukazom na výpoveď svedkyne L. B..

Trestné konanie voči obžalovanému sa vedie pre skutky, ktoré mali byť spáchané v rokoch 1997-1998. Prvý rozsudok, ktorý bol vyhlásený dňa 11. 6. 2024 a je napadnutý odvolaním bol vydaný po vyše 27-mych rokoch od spáchania skutku.

Z judikatúry ESLP vyplýva, že štrasburský súd považuje za neúmerne dlhé konanie, ktoré presahuje dobu 6 rokov.

Možnosť nápravy páchatel'a konkretizuje jeho osobu vo všetkých zásadných súvislostiach. Primárne ide o stanovenie prognózy budúceho správania sa páchatel'a na základe objasnenia jeho osobnostných vlastností a ich spojitosti zo spáchaným trestným činom, vrátane vplyvu sociálnej mikroštruktúry. Z hľadiska posúdenia možnosti nápravy má veľký význam celkový spôsob jeho života a jeho správanie pred spáchaním trestného činu, ako aj jeho postoj k spáchanému trestnému činu. Trest musí byť úmerný a vyvážený k zásadám, podľa ktorých sa ukladá. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia musí obsiahnuť okolnosti konkrétneho prípadu.

Je povinnosťou súdov, aby porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote bolo určitým primeraným spôsobom odškodnené. Zmiernenie trestu je určitou kompenzáciou štátu za to, že došlo k porušeniu práva páchatel'a neprimeranou dĺžkou trestného konania, na ktorého dĺžke tento nemal žiaden vplyv.

V prípade objektívne existujúcich, a obžalovaným nezavinených, priet'ahov v konaní sa intenzita týchto priet'ahov môže/a má/prejaviť v zmiernení trestu, ktorý bude uložený.

Medzi okolnosti prípadu podľa osobitného zmiernovacieho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona však patrí aj neprerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak nie sú priet'ahy zavinené obvineným, v čom je styčný bod tejto zákonnej úpravy s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 48 ods. 2 Ústavy, zároveň premietnutie čl. 13 Dohovoru do právneho poriadku Slovenskej republiky vo vzťahu k dotknutému porušeniu práv obvineného /R 46/2017/. Dĺžka konania, ktorá s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmiernovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného do 1. januára 2006 /teraz § 39 ods. 1 Trestného zákona/ uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby/R 10/2011/.

Judikatúra ES je v tomto ohľade jednoznačná v tom smere, že zmiernenie trestu z dôvodu neprimeranosti dĺžky konania v zásade zbavuje jednotlivca jeho postavenia obeť v zmysle čl. 6 Dohovoru za predpokladu, že vnútroštátne orgány uznajú, či už výslovne alebo v podstate veci, že šlo o porušenie Dohovoru a uskutočnia nápravu.

Navrhol preto odvolaciemu súdu, aby rozsudok Mestského súdu Košice č. k. zn. K2- 6T/60/2010 zo dňa 11. 6. 2024 v zmysle ustanovenia § 321 Tr. poriadku zrušil a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

III.

Odvolanie podal aj obžalovaný C. D. prostredníctvom svojho obhajcu.

Jeho odvolanie smeruje proti výroku o vine, a teda aj proti výroku o treste a tiež z dôvodu, že podľa jeho názoru boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, keďže tieto porušenia mohli spôsobiť nesprávnosť niektorého z výrokov rozsudku.

Mestský súd Košice vykonal hlavné pojednávanie dňa 14.02.2023 napriek tomu, že nebolo vykázané doručenie upovedomenia o konaní hlavného pojednávania všetkým obžalovaným, teda niektorým obžalovaným bolo odopreté právo byť prítomný na hlavnom pojednávaní a realizovať svoje práva. Obžalovaný sa nemohol vyjadriť ani k skutočnostiam súvisiacim s ostatnými obžalovanými. V tomto odvolaní chcel ale hlavne poukázať na to, že vyšetrovateľ Krajského riaditeľstva PZ začal stíhať obžalovaných uznesením ČVS: KUV-77/OVEK-2001 zo dňa 02.09.2005. Voči obžalovaným sa teda vedie trestné stíhanie neuveriteľných takmer 20 rokov.

Krajský prokurátor podal obžalobu na súd dňa 20.04.2010. Konanie na súde proti obžalovaným je vedené neuveriteľných 15 rokov. Dokonca skutky, ktoré prokurátor kladie obž. C. D. sa mali stať ešte v 90. rokoch.

Rozsudok uvádza že obžalovaní A. B., C. D., M. N., ktorí mali spáchať skutky 3/ až 8/ no v samotnom texte odôvodnenia rozsudku pri týchto skutkoch nie je meno obž. C. D. vôbec spomenuté. Uvedené skutky nekonkretizujú činnosť obžalovaného C. D., ale jeho konanie opisujú ako konanie viacerých obžalovaných, z ktorého nie je zrejmé, akým spôsobom, v akej miere a v čom konkrétne mala spočívať protiprávna činnosť obžalovaného.

V ďalšej časti odôvodnenia rozsudku sa uvedené opakuje pri obžalovaných A. B. a C. D.. Ide o skutky 9/ a 10/. K skutku 9/ sa da aplikovať už skôr uvedené. Obžalovaný C. D. je spomenutý len v skutku 10/ kde je jeho konanie oddelené od konania ostatných spoluobžalovaných. Obž. D. sa týkajú len 4 skutky, v ktorých je opísané jeho konanie individuálne. V ostatných bodoch rozsudku nie je možné vyšpecifikovať konanie obž. D.. Obžalovaný D. od začiatku tohto trestného konania konzistentne popiera svoju účasť na páchaní akejkoľvek trestnej činnosti. Trestný zákon nikdy nepripúšťal ani nepripúšťa kolektívnu vinu.

V druhej rovine je nevyhnutné poukázať na ustálenú rozhodovaciu prax slovenských súdov, ale aj súdov medzinárodnej povahy. Významnou multilaterálnou zmluvou, ktorou je SR viazaná, je Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Z citovaného článku Dohovoru okrem iného vyplýva právo na to, aby každá vec bola prejednaná nezávislým súdom v primeranej lehote.

Podľa judikatúry zmluvných strán Dohovoru, napr. rozhodnutia Berk verzus Nórsko, Európsky súd pre ľudské práva konštatoval, že pri konaní, ktoré trvalo celkovo 7 rokov a 7 mesiacov, došlo v dôsledku zistenia neprimeranej dĺžky trestného konania k zmierneniu trestu podľa vnútroštátneho práva, čo bolo dostatočnou náhradou za namietané porušenie.

Na druhej strane vnútroštátna judikatúra niektorých členských štátov Rady Európy (napr. Holandsko, Nemecko, Nórsko) vyvodzuje z prekročenia primeranej lehoty dôsledky pre chod trestného konania alebo pre rozhodnutie, v najzávažnejších prípadoch súdy trestné konanie zastavia, v menej závažných môžu zmierniť trest. Právo na zastavenie trestného konania alebo zníženie trestu vnútroštátny súdy v týchto krajinách opierajú o článok 6 ods. 1 Dohovoru. Rozhodnutie NS SR vo veci vedenej pod 3Tz 2/2003, rozhodnutie publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. Tpj5/04, podľa ktorého uplynutie viac ako 8 rokov od vznesenia obvinenia je možné považovať za extrémny prípad, ktorý odôvodňuje zastavenie trestného stíhania. Toto rozhodnutie odkazuje aj na judikatúru ESLP podľa ktorej pri dobe trestného konania šesť a viac rokov je potrebné prijať záver, že pokračovanie v trestnom konaní by znamenalo ešte väčšie porušenie práv upravených v čl. 6 Dohovoru. Tiež rozsudok NS SR vo veci vedenej pod sp. zn. 5To/14/2009.

Uznesením NS SR 4Tost/1/2017 bola zamietnutá sťažnosť prokurátora proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené s poukazom na dĺžku konania. „Dohovor síce takýto postup (zastavenie trestného stíhania) výslovne neupravuje, avšak zakotvuje právo na prejednanie veci v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1). Následne každý koho práva (vrátane uvedeného) boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom (čl. 13 Dohovoru).

Porušením práva na prejednanie veci v primeranej lehote teda nastupuje zodpovednosť jeho porušiteľa (štátu), v rámci ktorej vznikne povinnosť takýto stav odstrániť, resp. kompenzovať jeho následky. V tomto konaní sa vedie trestné stíhanie proti obžalovaným takmer 20 rokov, čo je podľa názoru obhajoby jednoznačný dôvod na zastavenie tohto konania.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby krajský súd konanie zastavil, alternatívne navrhuje, aby obžalovaných spod obžaloby oslobodil, prípadne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie a rozhodnutie.

IV.

Odvolanie pri rozsudku mestského súdu podal prostredníctvom svojho obhajcu aj obžalovaný E. F..

Z obsahu písomného odôvodnenia odvolania vyplýva, že prvostupňový súd skutky, ktorých sa mal obžalovaný dopustiť právne kvalifikoval ako pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zákona č. 140/161 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z. Po vyhlásení napadnutého rozsudku nadobudol dňa 6.8.2024 účinnosť zákon č. 40/2024 Z. z., ktorý upravil výšku škody, pričom suma 357.245 € už nie je škodou veľkého rozsahu, ale značnou škodou s tým, že zároveň došlo v súvislosti s touto škodou aj k zmene právnej kvalifikácie, ktorú možno kvalifikovať ako daňový podvod v zmysle § 277a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. so sadzbou 2 až 8 rokov.

Napriek uvedenému obžalovaný F. popiera spáchanie skutku, nakoľko dokazovaním nebolo jednoznačne preukázané, že sa dopustil stíhaného konania. V jeho prípade totiž neexistuje ucelená reťaz priamych, prípadne aj nepriamych dôkazov, ktoré by preukazovali, že spáchal skutky, ktoré sa mu kladú za vinu.

Vo svedeckých výpovediach je obž. F. označovaný iba okrajovo, nie je preukázané, akým spôsobom sa mal trestnej činnosti dopustiť a voči tomuto obžalovanému nebol predložený jediný priamy dôkaz. Súd vychádzal len z výpovede svedkyne W., ktorá neprišla do kontaktu s obžalovaným, svoje svedectvo má len z počutia rozhovoru dvoch osôb, z ktorých jedna je už po smrti a z výpovede svedkyne X. o odovzdaní peňazí, ktorej výpoveď sa podarilo vyvrátiť v tom zmysle, že išlo o vrátenie pôžičky. Z hľadiska posúdenia hodnovernosti menovaných svedkýň je podstatné to, že tieto niekoľkokrát v priebehu konania menili svoje výpovede a vypovedali v rozpore so svojimi predchádzajúcimi vyjadreniami. Na základe uvedeného možno konštatovať, že dôkazná situácia neposkytuje dostatočný podklad, a preto bolo potrebné aplikovať zásadu in dubio pro reo. S poukazom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie, resp. aby odvolací súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

V.

Na podklade odvolania prokurátora a obžalovaných, krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil nasledovné.

Prvostupňový súd vykonal zákonným spôsobom skutočne rozsiahle dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. a na základe tohto postupu v podstatnej miere ustálil správny skutkový stav veci, o ktorom nevznikli žiadne dôvodné pochybnosti. Mestský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, ktoré konkrétne skutočnosti a na základe ktorých dôkazov považoval za jednoznačne preukázané a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov tak jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Na základe vlastnej hodnotiacej činnosti následne dospel v prevažnej miere k logicky správnym záverom, ktoré následne premietol do skutkovej vety rozsudku. Pokiaľ odvolací súd hovorí „o podstatnej miere“ správnosti hodnotenia dôkazného stavu veci, má tým na mysli to, že v určitých

smeroch sa objavili isté nepresnosti a pochybenia, tak v hodnotení dôkazov, ako aj v úvahách a záverov, ktoré súd na základe týchto nesprávnych úvah vyslovil. Tieto pochybenia sa objavili síce na viacerých miestach, avšak nešlo o kvalitatívne taký rozsah nepresností, aby spochybnili správnosť celého ustáleného skutkového stavu. Náležité objasnenia skutkového stavu umožnilo odvolaciemu súdu poopraviť úvahy mestského súdu a vysloviť vecne správne úvahy, ktoré sú v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. Odvolací súd zvolil postup, ktorým korigoval úvahy a hodnotiace úsudky prvostupňového súdu z dôvodu, že nešlo o rozsiahle a významné zmeny, pričom v skutočnosti išlo o nápravu v hodnotení dôkazov v prospech obžalovaného B., čo sa následne prejavilo v oslobodzujúcom výroku tohto rozhodnutia. Ďalším dôvodom, prečo súd nezrušil napadnuté rozhodnutie a nevrátil vec na nové konanie a rozhodnutie, bola dĺžka konania, ako aj časový odstup od spáchania skutkov, na ktoré dôvodne poukazovala aj obhajoba obžalovaných. Odvolací súd tým, že sám vo veci rozhodol, sa snažil dosiahnuť čo najskoršie skončenie veci, odstránenie právnej neistoty obžalovaných a konečné rozhodnutie o ich trestnom obvinení.

Odhliadnuc od uvedeného, čo sa týka právneho posúdenia veci, mestský súd subsumoval ním zistený skutkový stav, pod správnu právnu normu a zákonným spôsobom posúdil naplnenie všetkých podmienok trestnej zodpovednosti obžalovaných. Ako vyplynie z ďalšieho textu, odvolací súd sa v plnej miere stotožnil so záverom mestského súdu o vine obžalovaných D., F. a o oslobodení obžalovaného E. spod obžaloby. Z dôvodov, ktoré bude odvolací súd prezentovať neskôr, sa nestotožnil s vinou obžalovaného B., ale len vo vzťahu ku skutku 1. napadnutého rozsudku a tiež s otázkou primeranosti nepodmienečného trestu uloženého tomuto obžalovanému. Pre ďalšie skutky kladené obž. B. obžalobou za vinu sa stotožnil s názorom mestského súdu. Pokiaľ ide o ostatných odsúdených obžalovaných, súd sa stotožnil tak s právnym posúdením viny, ako aj s uloženými trestami.

Pokiaľ ide o jednotlivé odvolania a v nich obsiahnuté konkrétne odvolacie námietky, odvolací súd sa s nimi zaoberal a konštatuje, že odvolanie obžalovaného B. je z časti dôvodné, odvolania ostatných obžalovaných a prokurátora vyhodnotil ako nedôvodné.

Vo vzťahu ku odvolaniu podaného obžalovaným B. odvolací súd konštatuje, že z písomných odôvodnení oboch obhajcov zhodne vyplýva námietka vo vzťahu ku presvedčivosti a preskúmateľnosti skutkových zistení, spôsobu vysporiadania sa s ťažiskovými skutkovými okolnosťami, ktoré tvoria konštrukciu skutkovej vety napádaného rozsudku, ako aj voči štruktúre a obsahu samotného odôvodnenia, ktoré nezodpovedá § 168 ods. 1 Tr. por. a nenapĺňa požiadavky stanovené najvyššími súdnymi autoritami v ich rozhodovacej činnosti na kvalitu súdnych rozhodnutí.

S uvedenou výhradou sa odvolací súd v plnej miere stotožnil vo vzťahu ku skutku č. 1 napádaného rozsudku, týkajúceho sa obchodnej spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, kde skutočne nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by usvedčoval obžalovaného z jeho spáchania a ani nebol preukázaný najmenší fakticky či právny vzťah menovaného s danou spoločnosťou. Uvedené bolo v konečnom dôsledku aj dôvodom pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby pre tento skutok.

Rovnako tak vo svete tejto obhajobnej argumentácie neobstojí ani názor prvostupňového súdu, ktorý vzťah obžalovaného k obchodnej spoločnosti STINOL vyvodzuje zo svedeckých výpovedí svedkov C. a H., ktoré mestský súd skutočne nereferuje, a preto nie je vôbec zrejmé, čo bolo ich obsahom a teda akým spôsobom majú usvedčovať obžalovaného B..

Obdobne absentuje akákoľvek dôkazná relevancia svedeckej výpovede svedka W. vo vzťahu ku spoločnosti AKONN, keďže ako správne poukazuje aj obhajoba, skutok týkajúci sa danej obchodnej spoločnosti nie je predmetom rozsudku.

Isté nepresnosti v hodnoteniach mestského súdu možno celkom dôvodne vidieť aj vo vzťahu ku spoločnosti SINTOF a SANETA, keďže v odôvodnení rozsudku nie je dôsledne konkretizované, v čom usvedčujú svedkovia I. a C. samotného obžalovaného. Pri týchto spoločnostiach odvolací súd v ďalšom texte uvedie, v čom svedkovia usvedčujú obžalovaného.

Pokiaľ ide o ďalšiu odvolaciu argumentáciu obžalovaného B., s touto sa odvolací súd nestotožnil.

Predovšetkým sa nestotožnil s názorom obhajoby na hodnotenie svedeckej výpovede svedkyne L., ktorej hodnovernosť a presvedčivosť, podľa názoru odvolacieho súdu, v ničom nespochybňuje

skutočnosť, že s obchodnou spoločnosťou KOMFERR nemala svedkyňa žiadny zmluvný vzťah. Súd nevidí dôvod, prečo by svedkyňa nemala a nemohla pripravovať účtovné doklady aj pre túto, resp. aj pre ďalšie obchodné spoločnosti, podľa požiadaviek obžalovaného, nakoľko svedkyňa celkom presvedčivo vysvetlila, že obžalovanému chcela pomôcť, pretože ho vnímala ako autoritu a obávala sa, že ak mu nevyhoví, mohol by s ňou ukončiť zmluvný vzťah v spol. RSM 4X4, pričom svedkyňa na túto prácu dlho čakala. Práve tento vzťah podriadenosti a snaha splniť očakávania obžalovaného boli dostatočným dôvodom pre svedkyňu, aby vyhovelá obžalovanému a snažila sa mu pomôcť v tom, aby daňová kontrola dobre dopadla, čo predpokladalo vyhotovovať účtovné doklady aj pre ďalšie iné spoločnosti, pričom v tej chvíli sa otázka, či obžalovaný je alebo nie je právne spätý s týmito obchodnými spoločnosťami, a či daňová kontrola v niektorej z nich, je pre neho tieseň, nemusela javiť pre svedkyňu ako podstatná, keďže svedkyňa si pochopiteľne nechcela narušiť vzťah s obžalovaným. Skutočnosť, že svedkyňa vymazala z počítača vyhotovované podklady, ako aj nájdenie pečiatok inkriminovaných spoločností v písacom stole, nie je spochybnené len tým, že svedkyňa má isté rozpory v rozpomätávaní sa na tieto okolnosti, ak si uvedomíme aký časový odstup je daný medzi skutkami a výpoveďou svedkyne, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že ide o prakticky bežné úkony, ktoré prirodzene môže pamäť vytesňovať rýchlejšie, v porovnaní s emočne alebo inak významným zážitkom, ktorý by sa mal hlbšie vpať do pamäti svedkyne.

Pomerne veľký priestor odvolania venuje obhajoba výpovedi obžalovaného N. a jej nadväznosti na výpovede svedkov, ktorý vypovedali o svojom spojení s jednotlivými obchodnými spoločnosťami. Je nutné súhlasiť s obhajobou, že vypočutí svedkovia priamo neusvedčujú obžalovaného B. zo spáchania skutkov kladených mu obžalobou za vinu a ani z nejakej účasti na daných skutkoch. Podstatu dôkaznej situácie posudzovanej veci v hrubých rysoch možno vymedziť tak, že v takmer každom jednom skutku všeobecne máme svedka, ktorý popisuje navedenie na založenie spoločnosti, zriadenie bankového účtu, odovzdanie dokumentov a prístupu k bankovému účtu spoločnosti inej osobe, najčastejšie obžalovanému N., nevykonávanie žiadnej obchodnej činnosti následne dochádza k podávaniu daňových priznaní, daňovej kontrole a podobne. V žiadnom momente tohto skutkového deja sa neobjavuje priamo osoba obžalovaného B., resp. ak sa aj niekde spomenie, tak len okrajovo. Avšak tým, čo prepája jednotlivé skutky s obžalovaným B., je výpoveď obžalovaného N., ktorá z tohto dôvodu naberá na dôležitosť. Práve z výpovede obžalovaného N. sa dozvedáme, kto je za touto myšlienkou zakladania obchodných spoločností, kde napokon končia dokumenty, pečiatky a prístupy k bankovým účtom, a teda kto má fakticky dispozíciu na konanie v mene daných spoločností. Preto obhajoba podrobuje danú výpoveď kritickému hodnoteniu jej dôveryhodnosti a presvedčivosti. V prvom rade odvolací súd musí povedať, že rozpory medzi výpoveďou obžalovaného N. a ďalšími svedkami nevyhodnotil ako za tak podstatné, aby si ich súd nemohol osvojiť a oprieť o ne svoj záver o vine obžalovaných.

Pokiaľ ide o vnímanie výpovede obžalovaného N. a jej vyhodnotenie akoby výpovede tzv. kajúcnika, odvolací súd v súlade s obhajobou načrtnutými kritériami, určenými pre posúdenie výpovedí spolupracujúcich osôb, kriticky vyhodnotil danú výpoveď v tom zmysle, že aj keď sa obžalovaný priznáva k trestnej činnosti, nemusí automaticky pravdivo usvedčovať ďalšie osoby a nemusí vypovedať pravdivo najmä o otázkach, ktoré nie je možné preveriť inými dôkazmi a dospel k záveru, že úprimnosť výpovede obžalovaného N. nasvedčuje, že v skutočnosti ide o kritickú sebareflexiu jeho doterajšieho života a jeho výpoveď je úprimná, pričom sám obžalovaný a ani zo strany súdu neboli vyslovené žiadne očakávania či náznaky možných benefitov. Súd hodnotil pomer rizika z prípadného odhalenia klamstva na strane obžalovaného a výhody, ktorú mohol prípadným klamstvom dosiahnuť a dospel k záveru, že nevidí dôvod, aby na strane obžalovaného boli také silné motívy, aby postupoval riziko krivého obvinenia a očakával zmiernenie trestu, resp. iné benefity. V posudzovanom prípade (a ukladané tresty to len potvrdzujú) obžalovaným, ktorí boli kvalifikovane zastúpení právne vzdelanými obhajcami, musela byť známa aplikačná prax pri ukladaní trestov v súvislosti s neúmernou dĺžkou konania a teda ani obžalovaný N. nemal dôvod uchýľovať sa k nepravdivému usvedčovaniu inej osoby, nakoľko aj bez svojho priznania a usvedčenia obžalovaného B. mu hrozil pomerne mierny trest. Z tohto dôvodu odvolací súd po osobitne zodpovednom posúdení výpovede obž. N., skrz kritérií určených pre hodnotenie výpovede spolupracujúcich osôb, dospel k záveru o plnej hodnovernosti a presvedčivosti ním vypovedaných skutočností.

Pokiaľ ide o odôvodnenie viny obžalovaného B. vo vzťahu ku skutku č. 19 – zadováženie a prechovávanie pištole značky ČZ vzor 45, kalibru 6,35 Browning, hlavne s tmičom hluku výstrelu

a tlmíča hluku výstrelu, odvolaním obžalovaný namieta, že z rozsudku nie je zrejmé, na základe obsahu akých dôkazov súd založil svoje zistenie o spáchaní daného skutku, a to predovšetkým v súvislosti s výpoveďou svedkyne B., z obsahu ktorej vyplýva, že zbraň našla v igelitovej taške pri odpadovej nádobe, ktorú následne uložila do trezoru v čase, keď bol obžalovaný v Bahrajne. Mestský súd vyslovil vinu obžalovaného za tento skutok aj po zohľadnení výpovede menovanej svedkyne, pričom jej výpoveď vyhodnotil ako účelovú, v snahe pomôcť svojmu manželovi ukončiť trestné stíhanie v jeho prospech, rozpory podľa súdu nevedela svedkyňa vysvetliť, a keďže svedkyňa nemala prístup do trezora, nemohla tam ani vložiť dané veci. Jej tvrdenie, že zbraň, ktorú našla v igelitovej taške pri odpadovom koši, vložila do trezoru, vyhodnotil ako nereálne, navyše s dodatkom, že svedkyňa si musela byť vedomá, že na držbu zbrane sa vyžaduje osobitné povolenie, a ak by nález zbrane neoznámila polícii, sama by sa dopustila trestného činu. Mestský súd vo vzťahu k tomuto skutku poukázal a prihliadal aj na ďalšie dôkazy, a to výsledky domovej prehliadky, závery znaleckého posudku KEU ako aj rozhodnutia OR PZ o zaistení zbrojného preukazu obžalovaného a na základe týchto dôkazov sa vlastnou úvahou vysporiadal aj s výpoveďou svedkyne B.. Aj pre odvolací súd predstava verzie prezentovanej svedkyňou nie je dostatočne presvedčivá. Jej výpoveď pôsobí tendenčne, a to v prvom rade nie pre to, že je manželkou obžalovaného, pretože len takýto blízky vzťah nemôže automaticky diskvalifikovať svedeckú výpoveď, avšak s ohľadom na nasledujúce okolnosti vyznieva tendenčne, pričom manželský vzťah len dodatočne a podporne dotvára konečné pochopenie, prečo tak svedkyňa vypovedala. Súd je presvedčený o tom, že vo všeobecnom povedomí každého priemerného človeka je známe, že na držanie zbrane sa vyžaduje nejaké povolenie, zbrane sa voľne neponechávajú a nenachádzajú na verejnosti a pokiaľ takýto nález sa udeje, reakcia spočíva v zobrať takýchto vecí, neoznámene takéhoto nálezu polícii, držanie takýchto cudzích vecí v obydli a následne odloženie do trezora, do ktorého inak svedkyňa nemala prístup, je za hranicou normálneho kritického uvažovania. Rovnako súd vyslovuje názor, že je nepredstaviteľné, aby po návrate obžalovaného domov, tomuto svedkyňa neoznámila takúto skutočnosť a tento sa ani nezaujímal o dôvod, pre ktorý si svedkyňa vyžiadala kľúče od trezora, do ktorého údajne inak nemala prístup. Predstava, že by svedkyňa neoznámila takúto zásadnú skutočnosť obžalovanému, resp. že by obžalovaný nenahliadol do trezora a nemal vedomosť o zbrani a zakázaných častiach zbrane v jeho trezore, je málo prijateľná. Z tohto dôvodu sa súd stotožnil so spôsobom, akým súd vyhodnotil dôkazy svedčiace o vine obžalovaného za skutok č. 19.

V nadväznosti na skutkové výhrady sformuloval potom obžalovaný aj právne námietky vo vzťahu k naplneniu všetkých znakov skutkových podstát dotknutých trestných činov. Namieta jednoducho to, že zo skutkov 1 – 10, tak ako boli sformulované v napadanom rozsudku, nie je zrejmé ako konkrétne mal participovať na založení jednotlivých spoločností a na uvádzaní do omylu príslušné daňové orgány pri neoprávnenom uplatňovaní nadmerných odpočtov DPH v jednotlivých inkriminovaných prípadoch. Z vykonaného odkazovania je zrejmé, že obžalovaný sa priamo nepodieľal na založení a podvodnom vylákaní nadmerného odpočtu od štátu. Naopak z vykonaného dokazovania je zrejmé, že založenie týchto spoločností realizovali jednotliví svedkovia, resp. osoby odlišné od obžalovaného, avšak následne u neho skončili potrebné doklady, pečiatky, bankové prístupy k účtom, našli sa u neho aj faktúry a iné ekonomické doklady, ktoré nemali dôvod sa nachádzať u obžalovaného, aj keď nie je preukázané, aby obžalovaný sám podával inkriminované daňové priznania, jeho správanie a vystupovanie v čase, keď mu obžalovaný N. povedal o daňových kontrolách nasvedčuje, že obžalovaný bol zainteresovaný do týchto podvodne uplatnených nadmerných odpočtov a po prevalení daňových kontrol inštruoval obž. N. na realizáciu prevodov obchodných podielov spoločností, u ktorých boli tieto odpočty uplatnené. O zapojení obžalovaného do tejto trestnej činnosti v konečnom dôsledku svedčia aj zistenia o tom, u koho skončili neoprávnené vyplatené peniaze, čo boli spoločnosti vo faktickom područí obžalovaného, teda konečným prijímateľom týchto peňazí bol nepochybne obžalovaný B..

Na základe uvedeného skutky, tak ako sú vymedzené v rozsudku, naplňajú po právnej stránke všetky znaky príslušných skutkových podstát trestných činov. Uvedené platí aj vo vzťahu ku prechovávaniu streliva v bode 20 rozsudku, pričom odovzdanie zbrani a neodovzdanie streliva je možné vnímať ako omisívnu formu konania, avšak podľa názoru súdu realizovaného jednoznačne vôľou ovládaného zdržania sa odovzdania streliva. Rozhodne nemôže ísť o jednoduché opomenutie odovzdania streliva. Odhliadnuc od posudzovania samotného opomenutia odovzdať predmetné strelivo, je nutné mať na zreteli, že medzi prechovávaným strelivom bolo aj zakázané strelivo, ktoré nemohol obžalovaný prechovávať ani v čase, keď bol držiteľom zbrojného preukazu a práve toto zakázané strelivo zakladá takú mieru nebezpečnosti činu pre spoločnosť v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák., že jednoznačne ide o trestný čin.

Odvolaie obžalovaného B. upriamuje pozornosť súdu aj na dĺžku trestného konania obžalovaného a časový odstup od spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu. V tomto smere sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje s argumentáciou obhajoby bez toho, aby bolo potrebné k nej niečo dodať. Uvedený aspekt prípadu viedol odvolací súd k potrebe zohľadnenia danej skutočnosti pri ukladaní trestu bol najsilnejším dôvodom neprijateľnosti ukladania nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Obžalovaný D. vo svojom odvolaní vytyka procesný nedostatok vo vzťahu ku vykonaniu hlavného pojednávania v danej veci dňa 14.2.2023 spočívajúci v nevykázaní doručenia upovedomenia o konaní tohto hlavného pojednávania všetkým obžalovaným, ďalej nedostatočné odôvodnenie rozsudku spočívajúce v tom, že z jeho odôvodnenia nie je zrejmé, ako sa mal obžalovaný D. podieľať na skutkoch, ktoré sa mu kladú za vinu a napokon namieta neprimeranú dĺžku trestného konania voči nemu.

Pokiaľ ide o hlavné pojednávanie konané dňa 14.2.2023 zo spisového materiálu je zrejmé, že na hlavné pojednávanie bol obžalovaný riadne predvolávaný poštou, pričom z doručky je zrejmé, že predvolanie si prevzal dňa 14.1.2023 a napriek tomu sa hlavného pojednávania obžalovaný nezúčastnil a ani svoju neprítomnosť žiadnym spôsobom neospravedlnil. Z uvedeného dôvodu danú námietku považuje odvolací súd za neopodstatnenú. Pokiaľ ide o kvalitu odôvodnenia, súd preskúmal obsah odôvodnenia a konštatuje, že skutočne absentuje konkrétnejšia argumentácia prvostupňového súdu vo vzťahu ku tomuto obžalovanému. Keďže odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu, aj voči obž. D. a sám vo veci rozhodol, v ďalšej časti odvolania doplní v tomto smere odôvodnenie tak, aby bolo zrejmé na základe akých dôkazov a skutočností z nich vyplývajúcich, súd videl vinu obžalovaného.

Pokiaľ ide o dĺžku konania, s danou námietkou obhajoby sa krajský súd stotožnil v celom rozsahu, pričom už mestský súd na túto skutočnosť, v súlade s aplikačnou praxou, zákonne a v dostatočnej miere reagoval pri ukladaní trestu tomuto obžalovanému. Z uvedených dôvodov vyhodnotil odvolanie za nedôvodné a zamietol ho vo výroku IV.

Obžalovaný F. vo svojom odvolaní namieta uplatnenie časovej pôsobnosti Trestného zákona pri rozhodovaní o vine obžalovaných, pričom má za to, že správne mal byť aplikovaný Trestný zákon v znení účinnom od 5.8.2024, nakoľko je vzhľadom na novoupravené výšky škody, ako aj novú trestnú sadzbu stanovenú v § 277a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. priaznivejší pre páchatel'a. Ďalej namieta správnosť posúdenia otázky svojej viny, nakoľko má za to, že v jeho prípade vykonané dokazovanie nepredstavuje ucelenú reťaz priamych a ani nepriamych dôkazov, ktoré by preukazovali, že spáchal skutky, ktoré sa mu kladú za vinu a pochybnosti, ktoré vyvstali v priebehu dokazovania, neboli odstránené vykonanými dôkazmi, a preto malo cez aplikáciu zásady in dubio pro reo, dôjsť k jeho oslobodeniu spod obžaloby.

Vo vzťahu k posúdeniu časovej pôsobnosti Trestného zákona a otázky priaznivejšieho zákona pre páchatel'a, skutočne novela Trestného zákona vykonaná zák. č. 40/2024, ktorý nadobudla účinnosť od 5.8.2024, zvýšila výšku škody, podľa ktorej sa určuje aj rozsah činu a zároveň miernila trestné sadzby za majetkové trestné činy, pričom sa dotkla aj trestného činu daňového podvodu podľa § 277a Tr. zák.. Vychádzajúc z preukázanej výšky škody by skutky obžalovaného bolo skutočne možné kvalifikovať ako zločin podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. za ktorý by bolo možné uložiť obžalovaného trest odňatia slobody vo výmere od 2 do 8 rokov. Na druhej strane však sú prihliadal na skutočnosť, že Trestný zákon účinný od 5.8.2024 považuje za škodu v zmysle § 124 ods. 4 Tr. zák. aj neoprávnene vrátenú daň z pridanej hodnoty. V dôsledku uvedeného by s poukazom na § 287 ods. 1 Tr. por. bolo nutné uložiť obžalovanému povinnosť zaplatiť neoprávnene vrátenú daň, čo by nepochybne bolo pre páchatel'a podstatne citeľné. Preto súd usúdil, že priaznivejšie je aplikovať zákon účinný v čase spáchania skutku, kedy daň aj v súlade s doposiaľ ustálenou súdnou praxou nebola škodou a v dôsledku uvedeného v predchádzajúcom období sa v daňových trestných veciach o škode ani nerozhodovalo, resp. sa zaplataenie dane neukladalo odsúdeným páchatel'om.

Z pohľadu výšky trestných sadzieb sa použitie skoršieho zákona nejaví byť prísnejšie, keďže § 250 ods. 5 zák. č. 140/1961 Z. z. v znení neskorších predpisov zakotvoval trest odňatia slobody v sadzbe 5 – 12 rokov (oproti aktuálnej sadzbe 2 – 8 rokov), avšak mimoriadne zníženie trestu cez § 40 Tr. zák. č. 140/1961 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktoré súd musel aplikovať, z dôvodu neprimerane dlhej doby trestného stíhania a celkového časového odstupu od spáchania inkriminovaných skutkov napokon spôsobilo, že aj pri použití tejto prísnejšej sadzby bolo možné znižovať trest v prospech páchatel'a na

výmeru, ktorú súd s prihliadnutím na § 34 ods. 4 Tr. zák. považoval za zákonný a primeraný všetkým okolnostiam prípadu a osobe páchatela.

Pokiaľ ide o preukázanie viny obžalovaného, z vykonaného dokazovania má aj odvolací súd za to, že vina bola jednoznačne a nepochybne preukázaná obžalovanému spôsobom zodpovedajúcim charakteru trestnej činnosti a povahe jeho účasti na nej. Mestský súd vyhodnotil vykonané dokazovanie vo vzťahu ku obžalovanému vecne správne a dospel k dôkazne podloženým záverom. Prvostupňovým súdom vyslovenú argumentáciu odvolací súd dopĺňa tak, že pokiaľ zhrnieme vykonané dokazovanie, máme za preukázané, že inkriminované spoločnosti boli založené na podnet obžalovaného, daňové priznania svedkyňa W. podpisovala na podnet obžalovaného F.. Svedok H. uviedol, že firmu ROMERO mal najprv zabehnúť obžalovaný F., doklady k bankovému účtu spoločnosti a homebankingu odovzdal L., ktorý ich mal dať obžalovanému F., daňové priznanie mu obžalovaný F. doniesol do nemocnice, aby ho podpísal a peniaze, ktoré prišli ako nadmerný odpočet DPH, vybral svedok H. z účtu spoločnosti a dal ich L., ktorý ich odovzdal obž. F.. Rovnako tak v prípade spoločnosti TOPAKO, bol obžalovaný tou osobou, ktorá stála v pozadí danej spoločnosti a výbery peňazí končili u obž. F..

Na základe vyššie uvedených úvah, ktorými sa krajský súd vysporiadal s odvolacou argumentáciou obžalovaného F., dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie obžalovaného je nedôvodné a v zmysle § 319 Tr. por. ho vo výroku IV. zamietol.

Pokiaľ ide o odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu výroku napadaného rozsudku, ktorý sa týka obžalovaného E., súd podrobil dôvody, ktoré viedli mestský súd k oslobodeniu obžalovaného spod obžaloby prieskumu z pohľadu odvolacej argumentácie prokurátora s prihliadnutím aj na vyjadrenie samotného obžalovaného a po dôkladnom posúdení všetkých aspektov sa priklonil k argumentácii mestského súdu, nakoľko ho presvedčila obhajoba obžalovaného, ktorá nebola vyvrátená žiadnymi vykonanými dôkazmi. Nebolo jednoznačne preukázané, že by obžalovaný previedol, resp. prenechal spoločnosti obžalovanému F. z dôvodu, aby mu umožnil páchať trestnú činnosť. Obžalovaného E. odvolací súd vníma v rovnakom postavení, v akom boli ostatní svedkovia vo vzťahu k iným obchodným spoločnostiam vystupujúcich v tejto trestnej veci. Ani u nich a ani u obžalovaného E. súd nevidel dostatok subjektívnej stránky na to, aby bolo možné a dôvodné voči ním vyvodzovať trestnú zodpovednosť, a to ani v podobe účasti formou pomoci. Prokurátor argumentoval tým, že na rozdiel od ostatných svedkov, obžalovaný E. v čase skutkov mal už podnikateľskú skúsenosť s vedením obchodnej spoločnosti, na založenie spoločnosti WEBNET ho nikto nenavádzal a následne túto spoločnosť bez nejakých záruk a kontrol prenechal obžalovanému F., pričom navyše sa následne nechal nahovoriť na založenie spoločnosti SEDAKO. Teda muselo mu to byť minimálne podozrivé, najmä ak išlo len o faktické prevzatie spoločnosti SEDAKO. Tým, že mal takéto spôsobilosti, musel byť minimálne uzročený s možnosťou daňových podvodov. V reakcii na uvedené súd poukazuje na vyjadrenie obhajoby, v zmysle ktorého uvedená argumentácia prokurátora neobstojí. Aj podľa názoru súdu obžalovaný bol v tom čase mladý muž, venoval sa tvorbe webových stránok, jeho podnikateľská činnosť nebola taká bohatá, aby sme mohli mať voči nemu takéto nároky na schopnosť predvídať možné zneužitie jeho spoločností. Navyše v období apríla 1997 až marca 1998 sa mal zdržiavať v USA. Teda aktívne nepodnikal so svojou spoločnosťou, a preto nemožno mať na neho vyššie požiadavky, ako na ostatných svedkov vystupujúcich v danom konaní vo vzťahu ku ostatným obchodným spoločnostiam. Z uvedených dôvodov odvolanie prokurátora nepresvedčilo odvolací súd, ktorý toto odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Pokiaľ zhrnieme vyššie uvedené úvahy a závery, tak odvolací súd odvolanie prokurátora, obžalovaného C. D. a obžalovaného E. F. ako nedôvodné zamietol. Odvolanie obž. B. uznal za dôvodné v tom, že mestský súd nebol celkom dôsledný pri vyhodnocovaní vykonaného dokazovania, na určitých miestach sa dopustil pochybení pri vyhodnocovaní jednotlivých dôkazov a v niekoľkých prípadoch sa nedôsledne zaoberal dôkazným stavom a nie celkom dostatočne ho vyhodnotil. Najpodstatnejší nedostatok sa týkal posúdenia viny obžalovaného B. vo vzťahu ku skutku 1.. Pre tento skutok mal mestský súd obžalovaného oslobodiť. Pokiaľ ide o námietky obžalovaného týkajúce sa náležitého odôvodnenia jeho viny vo vzťahu k ďalším skutkom, tieto takisto uznal súd za dôvodné. Z uvedených dôvodov bolo potrebné zrušiť rozsudok vo výroku o vine vo vzťahu ku obžalovanému B.. Vzhľadom k tomu, že niektoré skutky spáchal obžalovaný B. v spolupáchateľstve s ďalšími obžalovanými, ako aj s poukazom na formu, akou bol výrok o vine za jednotlivé skutky vyskladaný v napadanom rozsudku, považoval súd za prehľadnejšie a zrozumiteľnejšie, aby v jednom rozhodnutí bol vyslovený celý výrok o vine všetkých obžalovaných,

aby sa tým predišlo možným pochybnostiam a nedorozumeniam v tom, ktorým rozhodnutím a ako, boli jednotliví obžalovaní uznaní za vinných. Preto súd zrušil napadnutý rozsudok aj vo vzťahu ku ostatným obžalovaným, teda aj voči tým, ktorých odvolanie nepovažoval za dôvodné. Zároveň, keďže zrušil výrok o vine obžalovaného B., musel zrušiť aj výrok o treste, keďže aj ten považoval za neprimerane prísny, pričom zrušil aj výroky o treste u ostatných obžalovaných, ale to len z dôvodu, aby v jednom rozhodnutí boli uložené aj tresty jednotlivým obžalovaným, aby sa neatomizovali výroky o trestoch do viacerých rozhodnutí, čo by mohlo prispieť k ťažšej čitateľnosti rozhodnutí a zneprehľadniť tak konečné rozhodnutie súdu.

Po zrušení napadnutého rozsudku súd sa rozhodol nevracať vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie, nakoľko pochybenia, ktoré vytkol mestskému súdu, bolo možné odstrániť vlastnou procesnou a rozhodovacou činnosťou odvolacieho súdu a zároveň nebolo potrebné opakovať dôkazy, resp. vykonávať žiadne nové rozsiahlejšie dokazovanie, teda súd nepredpokladal významnejšiu zmenu skutkového stavu a už vôbec nie takú zmenu, ktorá by išla na ťarchu obžalovaných. Rozhodnúť v merite vecí v konaní pred odvolacím súdom bolo potrebné aj z dôvodu, aby sa vec ďalej nenaťahovala, aby sa obžalovaným poskytlo čo najrýchlejšie rozhodnutie vo veci samej a nepredlžovala sa už aj tak neprimeraná dĺžka konania.

Preto súd prikročil k tomu, že vo veci rozhodol sám opierajúc sa o dokazovanie vykonané pred mestským súdom, z ktorého aj pre krajský súd vyplývajú z jednotlivých dôkazných prostriedkov tieto skutočnosti.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaní A. B., C. D., E. F., M. N. po prednese obžaloby využili svoje právo nevypovedať. K skutkom kladeným obžalovaným za vinu sa vyjadril iba obžalovaný R. E. E. a v závere pojednávania obžalovaný M. N..

Obžalovaný A. B. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní uviedol, že jednotlivé spoločnosti označené v skutkoch jemu kladených za vinu nepozná, na ich založenie pokyn nedával a o uplatnení nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty nič nevie. Z osôb uvádzaných v skutkoch pozná len M. N., C. D., E. E. V., A. C. a O. M., nie však v súvislosti s jednotlivými skutkami.

Z výpovedí obžalovaných C. D., M. N., E. F. a R. E. E. zaznamenaných v prípravnom konaní je zrejmé, že títo využili svoje právo nevypovedať.

Ďalšie dokazovanie na hlavnom pojednávaní spočívalo v tom, že vo vzťahu ku každému žalovanému skutku boli vypočutí navrhovaní svedkovia a vykonané listinné dôkazy.

Za poškodenú stranu - Finančné riaditeľstvo SR sa na hlavnom pojednávaní k trestnému činu podvodu vyjadrila poverená zástupkyňa Finančného riaditeľstva SR - E. E. L.. Aj na podklade jej výpovede je zrejmé, že ku spáchaniu skutkov došlo, a že ich právna kvalifikácia zodpovedá trestnému činu. Ako svedkyňa vypovedala iba ku skutku uvedenému v bode 12/ obžaloby s tým, že si uplatňovala nárok na náhradu škody spôsobenú iba v skutkoch 11/ a 12/ obžaloby. (V ostatných prípadoch škoda v prípravnom konaní nebola riadne uplatnená). Odvolala sa na svedecké výpovede svojich kolegov, ktorí boli vypočutí v prípravnom konaní. Išlo o zamestnancov daňových úradov, ktorí pracovali v pozícii správcov dane, resp. ktorí vykonávali daňové kontroly v obchodných spoločnostiach, ktoré súviseli s trestnou činnosťou.

Svedok R. H. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní potvrdil, že bol navedený A. D., aby sa stal konateľom spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o. Názov a sídlo firmy vymyslel A. D., s ktorým bol aj u notára v Košiciach. Pevný ho zaviedol aj do Ľudovej banky v Košiciach, kde zriadili účet a službu homebanking, v banke podpísal aj plnomocenstvo pre nejakého advokáta v Košiciach, ktorého ani raz nevidel a nevie uviesť jeho meno. Podľa neho mohol disketu k homebankingu z banky vybrať len tento advokát. S A. D. bol aj na daňovom úrade, kde za jeho pomoci vypísal nejaké tlačivá a aj ich podpísal. Podpisy na prílohe živnostenského listu a na žiadosti o koncesiu sú jeho, ale nevie, kto žiadosť vypísal. Žiadosť o registráciu platcu DPH on vypísal aj podpísal. Žiadosť na daňový úrad zo dňa 29.1.1998 nepodpisoval, pečiatku dal vyhotoviť Pevný. Faktúry a pokladničné doklady nevypisoval ani nepodpisoval. Nárok na vrátenie nadmerného odpočtu DPH za spoločnosť nikdy nežiadal a vo firme nevykonával podnikateľskú činnosť. On poveril Pevného podnikaním vo firme, spísali o tom nejakú listinu, ktorú on nevie pomenovať, ale overili na nej nejaké podpisy.

Svedok O. O. v listoch doručených daňovému úradu dňa 19.5.1999 a 19.7.1999 uvádza, že v spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o., nepodnikal, bol len požiadaný, aby firmu založil, a následne splnomocnil osobu, ktorá bude firmu vo všetkých smeroch zastupovať.

Svedkyňa R. S. L. potvrdila, že pozná obžalovaných A. B. a C. D.. Ako účtovníčka vyhotovovala účtovníctvo pre spoločnosť RSM 4X4 Slovensko, s.r.o. Po čase sa stal konateľom alebo spoločníkom tejto spoločnosti A. B.. Požiadal ju, aby mu pripravila podklady pre daňovú kontrolu vo vzťahu k spoločnosti KOMFERR, s.r.o. Košice. A. B. jej doniesol daňové priznanie vypísané strojom, ktoré už ona nevypisovala. Na základe podkladov, ktoré jej A. B. predložil, vyhotovovala aj faktúry na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH za túto spoločnosť. V prípravnom konaní jej policajti ukazovali jednotlivé finančné podklady, ku ktorým sa jednotlivito vyjadrovala, na základe akých údajov postupovala. Na bližšie okolnosti si už nespomínala. Hoci nemala zmluvný vzťah so spoločnosťou KOMFERR, s.r.o. Košice, chcela A. B. pomôcť v tiesni, ku ktorej sa dostal pred začatím daňovej kontroly. Z uvedených dôvodov vyhotovila podklady, o ktoré bola požiadaná. Ku konateľovi spoločnosti KOMFERR, s.r.o. Košice sa vyjadriť nevedela. Na otázku, kto podpisoval písomné podklady, ktoré vyhotovovala, uviedla, že A. B. si tieto podklady zobral so sebou a doniesol jej ich podpísané. Nespomínala si, či na požiadanie A. B. vyhotovovala daňové priznania alebo iné podklady aj pre iné spoločnosti.

V rámci odstraňovania rozporov svedkyňa R. S. L. potvrdila, že vyhotovovala faktúry, kde bola spoločnosť KOMFERR, s.r.o. Košice jednak ako odberateľ a jednak ako dodávateľ, pričom dodávateľské faktúry vyhotovovala pre spoločnosti SAUERR, s.r.o., SPIROV, s.r.o., CASSOVIA DATEX, s.r.o., BESTFIN. Rovnako mala postupovať aj pri vyhotovení príjmových a výdavkových pokladničných dokladov. Predpokladala, že sa jedná o firmy, ktorých spoločníkom je A. B.. Robila tak ako jej A. B. prikázal, aby nemal problém na daňovom úrade. Nepredpokladala, že vyhotovuje falošné faktúry. A. B. chcela pomôcť, považovala ho za autoritu a obávala sa, že by v prípade odmietnutia mohol s ňou ukončiť zmluvný vzťah v spol. RSM 4X4 Slovensko, s.r.o. Jednalo sa o prácu, na ktorú dlho čakala. Údaje, ktoré mala v počítači, po vyhotovení písomných podkladov na žiadosť A. B. vymazala. V písacom stole náhodne objavila pečiatky spoločností SAUERR, s.r.o., SPIROV, s.r.o., CASSOVIA DATEX, s.r.o. a KOMFERR, s.r.o., ktorými A. B. pred ňou pečiatkoval vyhotovené písomnosti. Ďalej potvrdila, že vyhotovovala aj podklady pre iné spoločnosti. Rozpory vo svojich výpovediach vysvetľovala odstupom času od jej predchádzajúceho výsluchu, kde vypovedala pravdu.

Obžalovaný M. N. sa ku skutkom spáchaných s A. B. priznal. Obžalovaného A. B. poznal ešte zo sídliska Nad jazerom, kde spolu vyrastali a neskôr Oravec často navštevoval obchod so zbraňami, v ktorom pracoval otec obžalovaného N.. Niekedy v roku 1997-1998 ho B. oslovil s ponukou práce, zakladať obchodnú spoločnosť vrátane celej administratívy s tým spojenej. Ubezpečoval ho, že všetko je legálne. V tom čase mal 22 rokov a nemal ekonomické vzdelanie. B. mu vysvetlil, aké podklady sú na založenie obchodnej spoločnosti potrebné, kde má ísť a za kým. Jeho výslovná požiadavka bola, že spoločnosti mal zakladať tak, aby spadali pod Daňový úrad Košice IV. Názov firiem mal začínať na písmená „S“ alebo „E“, údajne z toho dôvodu, aby pracovníčka daňového úradu sa kvôli tomu nenabehala. Vysvetlil mu, za akým notárom má ísť v prípade overenia podpisov. Všetky firmy mali byť mesačnými platcami DPH. Podnikateľské účty týchto spoločností bolo potrebné otvoriť v Ľudovej banke vrátane služby homebanking. Dovtedy nemal ani len predstavu, čo služba homebanking obsahuje. Zatvorenú obálku s podkladmi pre homebanking stále odovzdával A. B..

Osoby, ktoré využil na založenie obchodných spoločností, boli jeho známi, ktorých na túto činnosť nahovoril. S týmito osobami sa už nekontaktuje.

Komunikáciu s daňovým úradom však nikdy nezabezpečoval a nevyhotovoval ani daňové priznania jednotlivých firiem. Konateľom firiem, ktoré založil, nekázal, aby išli vybrať peniaze alebo uskutočniť bankový prevod. Bankové operácie boli v rukách A. B., ktorý mal všetky prístupové kódy vrátane kódov homebankingu, na podklade ktorých mohol s účtami disponovať. M. N. nemal k dispozícii ani pečiatky firiem, ktoré založil, keďže ich odovzdal po založení firiem A. B. ako aj celú agendu v písomnej forme vrátane výpisov z Obchodného registra, zmlúv atď.

O tom, že niečo nie je v poriadku, sa dozvedel až v čase, keď konatelia jednotlivých spoločností mu nosili poštu z daňového úradu, ktorá sa týkala daňových kontrol. V tom čase sa tiež dozvedel, že A. B. má z tejto činnosti niekoľkomiliónové zisky. Keď sa chcel na tieto skutočnosti B. opýtať, začal sa mu

vyhýbať a telefóny nedvíhal. Po nejakom čase sa s ním stretol a poštu z daňových úradov mu odovzdal. B. mu povedal, že to nemá riešiť, ani konatelia týchto firiem, a že on to dá do poriadku. Po čase mu B. prikázal zohnať všetkých konateľov spoločností, ktoré založil s tým, že ich má zaviezť na notársky úrad do Prešova. Keď sa začal zaujímať o osobu A. B. zistil, že je v kontakte s C. W., čo bola osoba v tom čase známa aj v kriminálnom prostredí. Tak si uvedomil, že B. bol zneužitý ako biely kôň, a že ho tak dostal do jeho protizákonnej činnosti. Začal mať strach o seba aj o svoju rodinu.

Na záver svojej výpovede obžalovaný M. N. spáchanie trestného činu úprimne oľutoval. Zvýraznil, že v tom čase mal 22 rokov. B. dôveroval, lebo ho poznal ako kamaráta. Z tejto činnosti nemal žiaden prospech. K účtom spoločností, ktoré založil, nemal prístup. Na založenie spoločnosti mu A. B. dal 5.000,- alebo 10.000,- Sk, ktoré použil najmä na úhradu nákladov spojených so založením obchodných spoločností - na súdne poplatky, benzín, odmenu notárov a podobne.

Počas celého trestného stíhania boli na neho vyvíjané rôzne tlaky, a to aj počas konania na súde. Preto má stále obavu o svoju rodinu a deti a následne je nútený využiť svoje právo ďalej nevypovedať a odmietol odpovedať na položené otázky. Na hlavné pojednávanie sa však dostavil sám a vypovedal dobrovoľne.

Trestná činnosť obžalovaného M. N. je preukázaná aj výpoveďami svedkov O. Q., O. M., O. U., R. H., O. P., E. L. a O. I., ktorí potvrdili, že na založenie spoločností ich naviedol práve on. Účasť obžalovaného M. N. na spáchaní skutkov potvrdila aj svedkyňa Y. K..

Zo zápisnice o výsluchu svedka O. Q. vyplýva, že konateľom spoločnosti KOMFERR, s.r.o. sa stal po tom, čo mu to navrhli jeho známy O. H. s M. P., za čo mal dostávať podiel na zisku okolo 10.000,- Sk mesačne. Pri založení firmy u notárky bol okrem neho aj O. H., M. P. a M. N., ktorý notárke predložil nejaké doklady, ktoré on pred pracovníčkou notárskeho úradu podpísal. Poplatky platil M. N.. Niekedy koncom mája a začiatkom júna 1998 s O. H. a M. N. išli na súd, kde prevzal výpis z Obchodného registra spoločnosti KOMFERR, s.r.o. Dňa 12.6.1998 išli na Daňový úrad Košice I, kde ich čakal M. N. aj s nejakou ženou, ktorá sa predstavila ako Y. Y. (K.) mu vypísala nejaké tlačivá, ktoré on potom podal do kancelárie na daňovom úrade. Išlo o daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty, rovnaké tlačivá vypísala aj pre O. I. Y. a O. H. s ním boli aj v Ľudovej banke v Košiciach, kde založil pre spoločnosť účet, kartičku k účtu odovzdal Y.. Tiež založil homebanking. Potom boli spolu s Y. vyzdvihnúť tri kľúče, počítačovú disketu a číslo kódu od schránky. Všetky potrebné náležitosti odovzdával buď Y. alebo M. N.. Dňa 14.10.1998 za ním prišli H. S. P., povedali mu, že opäť treba niečo podpísať u notára. Na druhý deň tak podpísal splnomocnenie na výkon obchodnej činnosti v spoločnosti KOMFERR, s.r.o. pre R. E. U., ktorého nikdy nevidel. Kapci mu potom predstavil C. D., s ktorým mala spoločnosť obchodovať, preto zmenil dispozičné právo, aby s účtom mohol disponovať aj C. D. samostatne. V spoločnosti nikdy nepodnikal, nevyvíjal žiadnu obchodnú činnosť, nevystavoval a nepodpisoval faktúry ani pokladničné doklady, rovnako nevypisoval ani nepodpisoval za firmu daňové priznania. Poštu z daňového úradu odovzdával O. H..

Svedok O. H. v prípravnom konaní uviedol, že na podnet M. P. za províziu ponúkol O. Q. založenie firmy (KOMFERR, s.r.o.). Následne aj s M. N. podnikali kroky potrebné k založeniu firmy. Keď boli vybavovať výpis z Obchodného registra, pred budovou súdu videl ešte aj I. I.. (Zápisnice o výpovedi uvedených svedkov boli na hlavnom pojednávaní prečítané, keďže ich pobyt bol neznámy a ich účasť nebolo možné zabezpečiť).

Vo vzťahu k spoločnosti KOMFERR, s.r.o. a obžalovanému A. B. bol vypočutý aj svedok R. E. U.. Prostredníctvom známeho T. V. sa dostal k A. B., ktorý ho splnomocnil, aby za spoločnosť KOMFERR, s.r.o. mohol konať. V inkriminovanom období totiž hľadal firmu, na ktorú by mohol vyfakturovať práce, ktoré vykonal pre spoločnosť White lady, s.r.o. Levoča. A. B. mu následne odovzdal firemné razítko a plnú moc s tým, že za túto firmu môže vystavovať faktúry. Predmetom podnikania R. E. U. bolo vyhľadávanie zákazníkov v prospech spoločnosti White lady, s.r.o. Levoča a zabezpečovať odbyt jej výrobkov. V mene spoločnosti KOMFERR, s.r.o. vystavil faktúru, ktorú mu White lady, s.r.o. Levoča preplatila. Vyfakturované peniaze, faktúry, príjmové a výdavkové doklady odovzdal A. B.. Ponechal si iba svoj podiel. Za to mu A. B. vyplatil odmenu, a to jednorázovo vo výške asi 1.500.000,- Sk. Po predložení súvisiacich listinných dôkazov svedok R. E. U. potvrdil, že faktúru vystavenú spoločnosťou KOMFERR, s.r.o. Košice u odberateľa Liehofruct White lady, s.r.o. Levoča za služby na základe zmluvy

o sprostredkovaní na sumu 14.760.000,- Sk vyhotovil aj podpísal on. On podpisoval za spoločnosť KOMFERR s.r.o. aj príjmové pokladničné doklady. Od spoločnosti Liehofruct White lady, s.r.o. Levoča prevzal iba jednu sumu a to 3.960.000,- Sk. Pre ostatné peniaze mal ísť osobne A. B.. Svedok R. E. U. tak robil preto, lebo si myslel, že konateľom spoločnosti KOMFERR, s.r.o. je A. B.. Až v priebehu vyšetrovania na polícii zistil, že to nezodpovedalo skutočnosti. On ho však za konateľa spoločnosti KOMFERR, s.r.o. považoval. Asi druhý alebo tretí deň po jeho výsluchu na polícii mu A. B. vytkal, že niečo na neho nabonzoval.

Svedok O. M. potvrdil, že ho na založenie spoločnosti STINOL, s.r.o. naviedol obžalovaný M. N.. S pomocou M. N. a na podklade jeho inštrukcií sa zúčastnil podpisu potrebných dokumentov na daňovom úrade ako aj na obchodnom registri. Usmerňoval ho pri zriadení účtu v banke. M. N. od neho prevzal všetky doklady týkajúce sa spoločnosti, jej účtu a doklady s prístupovými právami a heslami k bankovej službe „homebanking“. Založením spoločnosti jeho pôsobenie v tejto spoločnosti skončilo. Žiadnu podnikateľskú činnosť však nevykonával. Po určitej dobe od založenia firmy mu zavolali nejakí neznámi ľudia a navrhli mu, aby na nich prepísal firmu, čo on akceptoval, išiel k nejakému notárovi do Prešova, kde podpísal listinu o prevode spoločnosti na muža, ktorého vôbec nepoznal. Chcel už mať s tým pokoj, preto s prevodom súhlasil.

K okolnostiam založenia spoločnosti SOREALL, s.r.o. vypovedal svedok O. U.. Potvrdil, že so založením tejto spoločnosti mu pomáhal M. N., s ktorým sa už predtým kamarátil. Písomnosti potrebné na daňový úrad, Obchodný register ako aj založenie účtu zabezpečoval on. Podklady potrebné na prevádzkovanie tejto služby prevzal M. N.. Názov a sídlo spoločnosti určil M. N. s tým, že jej sídlo bolo na Ladožskej 10, kde M. N. býval.

Spoločnosť sa mala zaoberať stavebnou a obchodnou činnosťou, reálne však taká činnosť vykonávaná nebola. Keď sa na polícii dozvedel, že boli vystavované nejaké faktúry, žiadal M. N., aby mu doklady týkajúce sa tejto spoločnosti vrátil. Doposiaľ k tomu nedošlo. Zásielky z daňového úradu svedok O. U. neotváral, odovzdal ich M. N.. Za túto činnosť však žiadne peniaze nedostal.

Svedok O. U. potvrdil, že daňové priznanie za túto spoločnosť nepodával ani nepodpisoval. Dozvedel sa to až v priebehu vyšetrovania. Kto predkladal príslušné účtovné doklady, k tomu sa vyjadriť nevedel. M. N. mu oznámil, že všetko zariadi účtovníčka. Následne bol na daňovom úrade až s orgánmi činnými v trestnom konaní za účelom konfrontácie s úradníčkou daňového úradu, ktorá mala byť účastná na daňovej kontrole. Obžalovaných A. B., C. D., R. E. E. svedok pred začatím vyšetrovania nepoznal.

Svedok R. H. na hlavnom pojednávaní uviedol, že z obžalovaných pozná iba M. N., ktorý ho presvedčil či nahovoril na založenie spoločnosti SPIROV, s.r.o. Všetky potrebné doklady na založenie spoločnosti zariadil M. N.. Za týmto účelom s ním bol raz na ulici Krivej na nejakom úrade a v banke, kde bol zriadený podnikateľský účet. K službe homebanking a k účtom tejto spoločnosti svedok R. H. prístup nemal. Žiadne platby nerealizoval, nikdy peniaze z účtu spoločnosti nevyberal. Žiadna korešpondencia mu v súvislosti so spoločnosťou SPIROV s.r.o. doručovaná nebola.

Za zriadenie tejto spoločnosti mal dostávať odmenu 10.000,- Sk mesačne, ktoré mu M. N. vyplatil dvakrát. On žiadnu podnikateľskú činnosť v spoločnosti SPIROV, s.r.o. nevykonával. Faktúry, zmluvy ani daňové priznania ani nevyhotovoval. Neskôr mu M. N. povedal, že táto firma nejako nejde. Požiadal ho, aby išli k notárovi do Prešova, kde bola firma prepísaná na inú osobu. Osobu, na ktorú bola firma prepísaná, nepoznal. Aj pri tomto prepise bol prítomný M. N..

Svedok O. P. potvrdil, že obžalovaný M. N. mu navrhol založenie spoločnosti SETERIA, s.r.o. Firma sa mala zaoberať kúpou a predajom s tým, že on nebude musieť vykonávať žiadnu činnosť, iba bude poberať provízie. Všetky podklady vyhotovil M. N.. Za účelom založenia firmy navštívili banku, kde zriadili účet a podpísal zmluvu o založení homebankingu. Prístup k peniazom na účtoch ani k účtom nemal, keďže všetky podklady potrebné na spravovanie účtu a prístup k peniazom na účte mal M. N.. O. P. v tejto firme nevyvíjal žiadnu podnikateľskú činnosť. Daňové priznania nevyhotovoval, nepodával ani nepodpisoval. O konaní daňovej kontroly oboznámil M. N.. Na daňovom úrade zistil, že firma má veľké daňové nedoplatky. M. N. mu povedal, že to nejako vyrieši.

V prípravnom konaní svedok potvrdil, že od M. N. sa mal dozvedieť, že nejaké obchody vo firme SETERIA, s.r.o. prebehli, že boli zasielané peniaze z firmy na firmu, a že za tým stojí A. B., čo svedok potvrdil aj na hlavnom pojednávaní v rámci odstraňovania rozporov vo výpovediach.

Ohľadom založenia obchodnej spoločnosti SAUERR, s.r.o. bol vypočutý svedok E. L.. Z obžalovaných osôb poznal iba M. N., ktorý mu navrhol, že by mohol podnikáť. Tak došlo k založeniu spoločnosti SAUERR, s.r.o. Všetky podklady zabezpečil M. N.. Za týmto účelom boli u nejakého právnik na ulici H. a následne aj v banke, kde došlo k založeniu účtu. Od M. N. mu bola sľúbená nejaká prémie za to, že založí spoločnosť SAUERR, s.r.o. Keďže žiadna prémie mu nechodila, išiel do banky, kde po predložení občianskeho preukazu si z účtu spoločnosti vybral nejakú finančnú čiastku, lebo M. N. mu žiadnu prémie nedal. K zrušeniu firmy došlo tak, že M. N. ho odviezol do Prešova, kde navštívili nejakú kanceláriu, v ktorej podpísal nejaké písomnosti s tým, že spoločnosť SAUERR, s.r.o. bola zrušená alebo prevedená na inú osobu. On túto listinu nečítal.

V spoločnosti SAUERR, s.r.o. žiadnu podnikateľskú činnosť nevykonával. Žiadne obchodné zmluvy za túto spoločnosť nepodpisoval a nevyhotovoval ani faktúry. V súvislosti so spoločnosťou SAUERR, s.r.o. nevyhotovoval a nepodpisoval ani daňové priznania. Pri výsluchu na polícii mu boli predložené písomnosti, na ktorých mal byť jeho podpis. Nejednalo sa však o jeho podpis, čo potvrdilo aj znalecké skúmanie. Doklady vyhotovené po založení účtu v banke prevzal M. N..

Svedok O. I. na hlavnom pojednávaní uviedol, že ho s A. B. a M. N. zoznámil jeho brat - I. I., ktorý mu navrhol založenie spoločnosti SINTOF, s.r.o. Za tým účelom bol u notára, na súde, na daňovom úrade aj v banke. Všade tam ho doprevádzali dvaja muži, jeho činnosť pri založení firmy spočívala v tom, že chodil tam, kde ho títo vozili, podpisoval a prebral papiere, ktoré mu dali. Papiere o založenom účte odovzdal svojmu bratovi, žiadne výbery ani vklady na tomto účte nerobil. Podobne boli aj na daňovom úrade, kde bol aj M. N.. Papiere, ktoré tam podpísal, odovzdal osobne N.. Zásielky pre spoločnosť SINTOF, s.r.o. alebo z daňového úradu odovzdával N.. Žiadnu podnikateľskú činnosť v tejto spoločnosti nevykonával. Na otázku, či mal I. I. dosah na riadenie spoločnosti SINTOF, s.r.o. sa svedok O. I. vyjadril v tom význame, že hlavné osoby boli M. N. a A. B.. Svedok O. I. potvrdil, že daňové priznania za túto spoločnosť nevyhotovoval ani nepodpisoval. Sľúbenú odmenu za založenie spoločnosti nedostal. Obžalovaní C. D., E. F. a R. E. E. svedok O. I. nepoznal.

V prípravnom konaní O. I. vypovedal v tom význame, že založenie spoločnosti mu navrhol M. N. a za tým účelom boli u notára, na súde, na daňovom úrade aj v banke. Všetky podklady pripravoval M. N., ktoré on na tých úradoch podpísal a N. ich odovzdal. Tiež tvrdil, že na daňovom úrade bola s nimi aj jedna žena, ktorá vypísala nejaké doklady, ktoré mu dala podpísať. Zmluvu a disketu k službe homebanking neodovzdal bratovi, ale M. N.. Rozpory vo výpovediach svedok I. vysvetlil tvrdením, že vypovedal tak, ako mu prikázal jeho brat, lebo mal obavy z O. W., ktorý v tom čase ešte žil. Napokon však pravdivosť výpovede z prípravného konania v podstate potvrdil.

Svedkyňa Y. K. vo svojej výpovedi v prípravnom konaní potvrdila, že A. B. a M. N. boli kamaráti jej nevlastného brata O. M.. Na požiadanie M. N. vypísala registráciu na daňový úrad za spoločnosť SINTOF, s.r.o., SPIROV, s.r.o., SAUERR, s.r.o., a SETERIA, s.r.o. Boli to zelené tlačivá z daňového úradu. Za to ju M. N. odniesol domov, dal jej odmenu 2.000,- až 3.000,- Sk.

Daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za tieto spoločnosti nevypisovala. Doklady ďalších firiem nevypisovala. Vypísané doklady boli zaniest na Daňových úradoch Košice I a Košice IV. Hovorilo sa, že B. S. N. robia spolu a že ide o veľké peniaze. Brat jej tiež hovoril, že má založenú nejakú firmu, ale v skutočnosti tam nepodniká, mal jej povedať aj to, že N. má od jeho firemného účtu nejaké CD, cez ktoré robí prevody na účte bez toho, aby musel byť v banke prítomný. Potvrdila, že sa s O. I. stretla na daňovom úrade Košice I, kde zaniest pred tým vypísané tlačivá. Poprela však, aby v spoločnosti SETERIA, s.r.o., pôsobila ako ekonómka a aby sa s konateľom spoločnosti O. P. zúčastnila daňovej kontroly, pretože ekonomiku neovláda. Tiež tvrdila, že s vypísaním uvedených dokladov nemal A. B. nič spoločné.

Na hlavnom pojednávaní však vypovedala iba to, že na žiadosť M. N. vyplňovala tlačivá z daňového úradu u seba doma. K podnikateľskej činnosti brata O. M. sa vyjadril nevedela. V rámci odstraňovania rozporov v jej výpovediach vysvetlila, že vzhľadom na odstup času si už na všetky okolnosti nepamätá,

potvrdila však, že jej výpoveď v prípravnom konaní zodpovedá reálnym skutočnostiam, pretože si ich lepšie pamätala.

Vo vzťahu k skutkom uvedených v bode 8/, 9/ výroku rozsudku bola prečítaná zápisnica zo dňa 13.12.2005 o výpovedi svedka O. O. - konateľa spoločnosti SLOV PALL, s.r.o. O. O. vypovedal, že nič nevie o tom, že by bol konateľom alebo spoločníkom spoločnosti SLOV PALL, s.r.o. Utrpel úraz hlavy, odvtedy si prakticky nič nepamätá. Vyjadreniu svedka svedčí správa o jeho psychologickom vyšetrení vypracovaná D. O. W., ktorá potvrdzuje ťažkú poruchu deklaratívnej a pracovnej pamäti u O. O..

K osobe svedka O. O. sa vyjadrovali aj pracovníčky Daňového úradu Košice IV - R. Z. H., B. W., R. O. W., ktoré vo svojich výpovediach potvrdili, že pri vykonávaní daňových kontrol im O. O. žiadne podklady nepredložil s odôvodnením, že žiadnu podnikateľskú činnosť nevykonával.

Obžalovaný N., vo svojej výpovedi uviedol, že C. D. mu predstavil obžalovaný B. s tým, že je to jeho človek, Obžalovaný D. zoznámil N. s I.. Podľa pokynov obž. D. O. N. dokončiť založenie spoločnosti pre svedka I.. N. ďalej potvrdil, že založenie spoločnosti KOMFERR mal organizovať D., postupovalo sa podľa pokynov D. s tým, že podklady o týchto spoločnostiach boli odovzdané B., čo mu osobne D. potvrdil.

Svedok A. C. sa vyjadril, že dostal ponuku od C. D. na založenie obchodnej spoločnosti SANETA, s.r.o.. Dovtedy s podnikaním nemal žiadne skúsenosti. C. D. ho inštruoval ako má postupovať pri založení spoločnosti u notára, na Obchodnom registri, na daňovom úrade a v banke, kde bolo potrebné založiť účet. Pred bankou na ulici H. I. H. za účelom založenia účtu a zriadenia internet bankingu ho čakal C. D. so svojím priateľom, na meno ktorého si nespomínal. Jednalo sa o osobu, ktorá mala s touto firmou obchodovať. Internet banking sa mal zriadiť kvôli tomu, aby bolo zrejmé, ako obchody prebiehajú. Doklady od internet bankingu nechal v banke, kde ostal C. D. aj so svojím kamarátom. Ako konateľ spoločnosti SANETA, s.r.o. žiadnu činnosť nevykonával. Písomnosti týkajúce sa spoločnosti SANETA, s.r.o. odovzdával C. D.. Za spoločnosť SANETA, s.r.o. daňové priznania nevyhotovoval, daňových konaní sa nezúčastňoval.

Asi po roku až dvoch sa dozvedel, že firma nefunguje, preto ju bol prepísať na notárskom úrade v Prešove. C. D. mu telefonicky oznámil adresu notárskeho úradu, na ktorý mal ísť prepísať obchodný podiel s tým, že aj záujemcu zohnal C. D.. Záujemcu o prevod obchodného podielu mu predstavil notár. Z obžalovaných poznal svedok A. C. A. B., M. N., keďže vyrastali na jednom sídlisku. Obžalovaného E. F. nepoznal.

Svedok A. C. v prípravnom konaní uviedol, že po príchode do Prešova u notára bol prítomný aj C. D., A. B. s inými osobami, ktoré nepoznal a že u toho notára sa uskutočnil prepis firmy na O. T.. Rozpory vo výpovediach vysvetlil svedok A. C. tvrdením, že si na odstup času už nespomína, či sa toho úkonu zúčastnil aj C. D. a A. B.. Pamätal si, že tam nejakí ľudia boli.

K okolnostiam založenia spoločnosti CASSOVIA DATEX, s.r.o. pred súdom vypovedal svedok A. D.. V súvislosti so založením tejto spoločnosti ho oslovil C. D. s tým, že či si nechce zarobiť nejaké peniaze. Bol podpísať nejaké papiere u notára, kde už bolo všetko prichystané. V súvislosti s touto spoločnosťou žiadnu podnikateľskú činnosť nevyvíjal. Za túto činnosť mu C. D. vyplatil odmenu 30.000,- Sk. K jej vyplateniu došlo tak, že boli spolu v banke vybrať asi 800.000,- Sk, z ktorých mu potom C. D. spomínanú odmenu vyplatil. K okolnostiam založenia firemného účtu uviedol, že s C. D. bol v banke, kde podpísal príslušné podklady. Všetky papiere týkajúce sa založenia účtu zoberal C. D.. Výrobu pečiatky spoločnosti zabezpečil spolu s C. D.. Pečiatku mal k dispozícii on, avšak keď ju C. D. potreboval, tak mu ju poskytol. O fungovaní tejto spoločnosti nemal žiadnu predstavu. Mal iba informácie od C. D., ktorému veril. Boli vtedy dobrí kamaráti. Ak prišla nejaká pošta, túto odovzdával C. D.. Jednalo sa o firemnú korešpondenciu z banky a daňového úradu. Tieto obálky však neatváral.

Za túto spoločnosť daňové priznania svedok A. D. nepodával, ani sa nevedel vyjadriť, kto tak robil. Svoju činnosť v spoločnosti CASSOVIA DATEX, s.r.o. ukončil tiež na podnet C. D.. Raz mu zavolať a dohodli si stretnutie. Následne piati išli autom do Prešova, kde navštívili nejakého notára, u ktorého sa firma predala. Od predaja firmy sa nestretávali. Videl ho ešte v priebehu vyšetovania 2-3 krát na polícii s tým,

že naposledy sa s ním mal stretnúť v Žiline na konfrontácii, ktorá sa nekonala. K osobám A. B. a M. N. sa vyjadriť nevedel, ich mená sa dozvedel iba v súvislosti s prebiehajúcim vyšetrovaním.

V prípravnom konaní svedok podrobnejšie vypovedal aj o návšteve daňového úradu, o zriadení služby homebanking, ako aj o ďalšom výbere peňazí z firemného účtu (317.000,- Sk), za čo dostal 10.000,- Sk, pri ktorých bol účastný aj C. D.. Svedok A. D. odstránil rozpory vo výpovediach tým, že si na všetky okolnosti vzhľadom na odstup času nepamätal, potvrdil však pravdivosť svojej výpovede z prípravného konania.

Svedkyňa O. H., M. S. na hlavnom pojednávaní vypovedala narozdiel od prípravného konania v tom, že založenie firmy (pozn.: UNICO, s.r.o.) na jej meno jej navrhol P. V., za založenie firmy mala dostať 50.000,- Sk. P. V. jej telefonoval z nemocnice, že za ňou príde nejaký muž, ktorého potom identifikovala na polícii ešte v roku 2005 ako C. D.. Po nejakom čase sa s ním stretla, v aute podpísala papiere, ktoré si ten muž ponechal. Následne boli spolu v banke, aby na firmu otvorila účet. Do ruky jej dal formulár, ktorý predložila pracovníčke banky. Tá jej doniesla nejaké doklady spolu s CD nosičom, ktoré odovzdala spomínanému mužovi v aute. Žiadne finančné operácie na tomto účte nerobila, v banke bola iba jediný raz a to v súvislosti so založením účtu. O pár dní na to s ním bola na daňovom úrade. Pracovníckam daňového úradu vysvetlil, že ona je mladá a neskúsená, a preto ohľadom založenia firmy a konania na daňovom úrade, že bude rozprávať v jej mene. Potom ju odviezol domov. Papiere týkajúce sa firmy odovzdal na daňovom úrade. Asi o 4 mesiace sa stretla s P. V., ktorému povedala mu, aby zrušil firmu, ktorá bola na jej meno založená. Keďže jej aj naďalej chodila firemná pošta, mužovi, s ktorým bola firmu založiť telefonovala, že už nechce vyberať poštu. Preto v apríli 1999 odišla do Grécka ku kamarátke, v januári 2000 odišla do Nemecka, kde žije doposiaľ. Keďže žila s P. V. a zaplietla sa aj do spomínanej firmy, mala strach. Zároveň nevedela, akým spôsobom má túto firmu zrušiť, kam ísť. V spomínanej firme žiadnu podnikateľskú činnosť nevykonávala.

Na hlavnom pojednávaní boli svedkyňi O. H. (Antalovej) predložené písomnosti súvisiace s návrhom na založenie spoločnosti UNICO, s.r.o., Zmluva o poskytnutí bankovej služby, Zmluva o bežnom účte a podpisový vzor. Na týchto dokumentoch potvrdila pravosť svojich podpisov. Na predložených daňových priznaniach označila podpisy pri jej mene za falšované.

Svedkyňa O. V. taktiež potvrdila účasť obžalovaného C. D. v súvislosti so založením spoločnosti AKONN, s.r.o. V roku 1998 chcela podnikáť, dovážať potravinové výrobky z Talianska. Jej známy - C. D. jej ponúkol pomoc, keďže so zakladaním spoločnosti nemala skúsenosti. Bol s ňou na úrade, kde dostala IČO a čakal ju pred bankou, kde vybavovala podnikateľský účet. Pred tým jej povedal, kde má ísť a čo má robiť. Zariadila si aj službu homebanking, na podklade ktorej bolo možné vykonávať z domu finančné operácie. Kód a všetky písomnosti k tomu súvisiace odovzdala C. D.. S účtom spoločnosti AKONN, s.r.o. svedkyňa O. V. však nedisponovala. Všetky podklady potrebné na disponovanie s účtom odovzdala C. D., vybrala si iba svoj vklad 1.000,- Sk, ktoré boli potrebné na založenie bankového účtu pri založení spoločnosti. Po založení spoločnosti všetky doklady s tým súvisiace odovzdala C. D.. Následne odišla do Talianska na 2 a pol až tri mesiace. Predpokladala, že kým sama začne podnikáť, firma bude nečinná a že sa bude podávať nulové daňové priznanie. Sama vypísala a podpísala iba prvé daňové priznanie, keďže firma žiadnu podnikateľskú činnosť nevyvíjala. Ďalšie daňové priznania nevyplňovala ani nepodpisovala. Po čase sa dozvedela, že firma podniká bez jej vedomia a dovolenia, že podáva aj daňové priznania, v ktorých si uplatňuje DPH. Keď to C. D. vytkla, naliehal na ňu, že to nemá nikomu povedať.

Z daňového úradu jej chodili listy, v ktorých bola požiadaná o predloženie dokladov v súvislosti s uplatňovaním DPH. Oznamila to C. D., ktorý ju ubezpečoval a upokojoval, že sa nič nedeje. Po predvedení na daňový úrad policajnou hliadkou jej boli predložené daňové priznania, v ktorých spoločnosť AKONN, s.r.o. žiadala o odpočet DPH, ktoré O. V. nevyplňovala. Keď to oznámila C. D., ubezpečoval ju, že sa nič závažné nedeje, zároveň ju požiadal, aby na daňovom úrade ani na polícii nič nehovorila. V podstate ju nastrašil, preto sa správala tak, ako to po nej C. D. vyžadoval. Vtedy mala 18 rokov, bola vystrašená, keďže žiadne skúsenosti nemala, preto to nebola hlásiť na políciu.

Následne spoločnosť AKONN, s.r.o. C. D. previedol nejakému záujemcovi zo Žiliny. Za tým účelom bol s ňou osobne u notára. Zmluva o prevode už bola novým majiteľom podpísaná. Ona túto osobu nevidela,

iba podpísala zmluvu. O tom, prečo bol jej firmu predať a o tom, kto za ňu podával daňové priznania sa C. D. so svedkyňou nechcel baviť. Tým jej pôsobenie v spoločnosti AKONN, s.r.o. skončilo.

Svedkyňa O. V. sa vyjadrila aj k dokladom súvisiacich so spoločnosťou AKONN s.r.o., kde sa vyjadrila k pravosti svojich podpisov na týchto dokladoch a označila aj falšované podpisy, najmä na daňových priznaniach a faktúrach.

Vo vzťahu ku obžalovanému E. F. boli vypočutí nasledujúci svedkovia.

Ku okolnostiam založenia spoločností WEBNET, s.r.o., BORIMEX, s.r.o. a BUVEL, s.r.o., bola vypočutá svedkyňa S. W.. Z obžalovaných pozná E. F., s ktorým sa zoznámila prostredníctvom jej nebohého druhu O. D.. A. B. pozná od detstva, boli susedia a ich rodičia sa navštevovali. R. E. E. nepozná vôbec.

Svedkyňa S. W. potvrdila, že založenie spomínaných spoločností inicioval E. F.. Všetky potrebné podklady boli vyhotovené u advokáta JUDr. Juraja Biroša. Osobne iba podpisovala jednotlivé písomnosti, ktoré jej boli predložené. Všetky potrebné náležitosti týkajúce sa založenia týchto spoločností zariaďoval JUDr. Juraj Biroš. V spoločnostiach WEBNET, s.r.o., BORIMEX, s.r.o. a BUVEL, s.r.o. žiadnu podnikateľskú činnosť nevykonávala. Z týchto spoločností nemala žiaden príjem, keď bolo potrebné niečo podpísať, tak to urobila, tak isto aj jej nebohý druh O. D.. Nepamätala si už, kto zabezpečoval kontakt s daňovým úradom a Obchodným registrom. Pamätala si však, že niečo podpisovala v banke. Za E. E. V. chodili vtedy, keď ich tam poslal E. F..

Svedkyňa S. W. ani jej nebohý druh O. D. žiadne finančné prevody cez homebanking alebo internet banking vo vzťahu k účtom spoločností BUVEL, s.r.o., BORIMEX, s.r.o. a WEBNET, s.r.o. nikdy nerobili.

Ďalej svedkyňa S. W. uviedla, že k prevodu spol. WEBNET, s.r.o. Košice z R. E. E. a R. O. D. na jej osobu došlo u JUDr. Juraja Biroša, u ktorého podpísala príslušné dokumenty. S osobami R. E. E. a R. O. D. sa pri prevode obchodného podielu nestretla. Na otázku, z akého dôvodu prevzala obchodný podiel spoločnosti WEBNET, resp. spoločnosti BORIMEX, s.r.o. sa vyjadriť nevedela.

Po predložení listinných dôkazov týkajúcich sa jej osoby svedkyňa S. W. uviedla, že daňové priznania k DPH vo vzťahu k spoločnosti BORIMEX, s.r.o. za mesiac apríl, máj 1998 nepodpisovala ani nevyhotovovala. Podpisovala daňové priznania za mesiac jún až december 1998, avšak ich sama nevypisovala. Daňové priznania vo vzťahu k spoločnosti WEBNET, s.r.o. svedkyňa S. W. nevyhotovovala ani nepodpisovala. Napokon dosvedčila, že daňové priznania vo vzťahu k spoločnosti BUVEL, s.r.o. mohol podpísať O. D.. Objasnila, že vždy keď bolo niečo podobné potrebné podpísať, chodili do advokátskej kancelárie k JUDr. Jurajovi Birošovi. Ak bolo potrebné podpísať daňové priznania, telefonoval im buď E. E. V. alebo E. F.. Podpisované dokumenty nečítala, lebo sa týmto veciam nerozumie. Svedkyňa S. W. potvrdila pravosť svojich podpisov aj na zmluvách o zriadení účtu a o poskytnutí bankovej služby internet banking. Zdôraznila, že doklady od účtov a od internet bankingu odovzdali JUDr. Jurajovi Birošovi, pretože ona ani O. D. s týmito vecami robiť nevedeli. Daňové priznania vo vzťahu k spoločnosti WEBNET, s.r.o. z č.l. 3749-3751 nevyhotovovala ani nepodpisovala. Podnikateľskú činnosť v spoločnostiach WEBNET, s.r.o., BORIMEX, s.r.o. a BUVEL, s.r.o. svedkyňa S. W. ani O. D. nevykonávali a ona sa o tom s E. F. ani nebavila. Na ďalšie otázky odmietla odpovedať s odôvodnením, že by si mohla spôsobiť trestné stíhanie, keďže za túto činnosť bola v minulosti obvinená.

Z obsahu zápisnice o výpovedi svedka C. H. vyplýva, že T. L. mu navrhol, aby sa stal konateľom spoločnosti ROMERO, s.r.o. Firmu mal najprv zabehnúť E. F., ktorého on vtedy ešte nepoznal. Za to mal dostávať províziu vo výške 10.000,- Sk mesačne. S E. F. sa prvýkrát stretol u advokáta JUDr. Juraja Biroša. Predstavil mu ho tam T. L.. E. F. mu takisto povedal, že firmu najprv bude riadiť sám, a až potom si ju on prevezme. E. E. V. vtedy podpísal plnú moc. On si potom už bol len pre hotovú firmu na Obchodnom registri a následne všetky doklady zanesol naspäť do advokátskej kancelárie. S E. F. išli do A. V., kde zriadil pre spoločnosť účet a homebanking. Po vykonaní týchto úkonov odovzdal všetky doklady z banky vrátane disku s kódom k homebankingu T. L., ktorý ich mal dať E. F., lebo on chodil s ním robiť výbery do banky. Keď sa C. H. pýtal E. F. na čo je homebanking, povedal mu, aby sa nestaral. Nejaké daňové priznanie mu raz E. F. doniesol do nemocnice, on ho podpísal, avšak nevypisoval. Asi za tri mesiace od odovzdania dokladov v kancelárii JUDr. Biroša mu zavolať L., že treba ísť vybrať peniaze do banky. L. mu dal kartičku od účtu, z ktorého vybral asi 300.000,- alebo 500.000,- Sk. L. ho čakal pred bankou

na parkovisku pred kinom Úsmev v čiernom džipe aj s E. F.. Celú vybratú sumu odovzdal L., ktorý s peniazmi išiel k F.. Pri prvom výbere mu T. L. povedal, že peniaze sú pre E. F.. Asi o tri dni sa to isté zopakovalo. T. L. mu vyplatil len dvakrát po 10.000,- Sk, nedával mu peniaze tak, ako mu sľúbil.

Svedok C. H. potvrdil, že vo firme nevykonával žiadnu činnosť, nepodnikal, ani nikoho na podnikanie nespĺnomocnil a nevykonával žiadne kroky smerujúce k prevzatíu piatich obchodných spoločností pod spoločnosť ROMERO, s.r.o. O tomto sa dozvedel až na daňovom úrade, kam sa dostavil na základe predvolania. Žiadne daňové priznania za mesiace júl až december 1998 nepodpisoval ani nevypisoval. Potvrdil, že podpis na žiadosti o daňovú registráciu patrí jemu. Po predložení dokladov o výbere z účtu pripustil, že vykonal tri výbery z firemného účtu. Keď sa pýtal T. L., čo bude s firmou, L. mu povedal, že firma sa zruší. Zároveň ho informoval o stretnutí, ku ktorému došlo v bare oproti kancelárii JUDr. Biroša. Na tomto stretnutí bolo asi päť ľudí, z ktorých poznal iba O. D.. JUDr. Biroš na stretnutí len pár vetami povedal, že všetko je v poriadku a potom odišiel. Následne ho T. L. informoval, že firma bola prevedená na niekoho z Prešova.

Vo vzťahu k spoločnosti TOPAKO, s.r.o. bola vypočutá svedkyňa O. H., ktorá uviedla, že v inkriminovanom čase žila so F. X., (predávali spolu na trhoch), ktorý mal švagrinú W. X.. Tá ju oslovila s požiadavkou, či by na seba nevzala firmu, ktorá sa zaoberá počítačmi s tým, že za to bude dostávať nejakú odmenu a že to bude len na nejaké štyri mesiace. V súvislosti so založením tejto spoločnosti bola podpísať nejaké papiere na notárskom úrade asi na ulici H. alebo niekde v jej blízkosti. Po podpise potrebných písomností sa so Silviou stretla asi 6-krát. Raz za mesiac jej Silvia stále doniesla nejakú odmenu - 10.000,- Sk.

Svedkyňa O. H. poprela, aby sa podieľala na založení firemného účtu v banke a aby na jej adresu chodila firemná pošta. Tvrdila, že žiadnu aktivitu vo vzťahu k tejto spoločnosti nevyvíjala. O podnikanie tejto spoločnosti sa nezaujímala. K ukončeniu jej pôsobenia v spoločnosti TOPAKO, s.r.o. došlo tak, že keď jej Silvia doniesla poslednú odmenu, oznámila jej, že spoločnosť ju už nepotrebuje a oznámila jej, že v tejto spoločnosti skončila. Potom sa s ňou už nevidela.

Po predložení listinných dokladov svedkyňa O. H. potvrdila, že jej podpis je na návrhu na zápis spoločnosti TOPAKO, s.r.o. Košice, na notárskej zápisnici, na Zmluve o bežnom účte, na Zmluve o poskytnutí bankovej služby internet banking a na potvrdení o pridelení hesla, trvala však na tom, že v A. V. osobne nebola. Následne poprela pravosť svojich podpisov na Žiadosti o registráciu dane z pridanej hodnoty a na daňových priznaniach, ktoré ani nevyplňovala.

V rámci odstraňovania rozporov vo výpovediach svedkyňa O. H. stotožnila mená osôb F. X. a W. X., potvrdila, že jej W. X. dala celkom 60.000,- Sk a že W. X. bola tiež konateľkou nejakej inej spoločnosti.

Prepojenie spoločnosti TOPAKO, s.r.o. s osobou obžalovaného E. F. vyplýva najmä z výpovedí svedkov W. X., F. X..

Svedkyňa W. X. vypovedala v tom význame, že z obžalovaných pozná iba E. F., s ktorým boli kamaráti. Prišiel za ňou s návrhom, že potrebuje previesť svoju internetovú spoločnosť Dodo internet na spoľahlivých ľudí. Z jeho iniciatívy boli založené spoločnosti KIPA, s.r.o. na F. X. (jej bývalého švagra) a spoločnosť TOPAKO, s.r.o. na O. H., ktorá bola v tom čase jeho priateľka. Podmienkou E. F. bolo, aby sa s ňou osobne nestretol. Vo vzťahu k týmto spoločnostiam spolu s E. F. bola prítomná pri založení firemných účtov. Keď bolo potrebné jednať niečo v súvislosti s firemnými účtami spomínaných firiem, dialo sa to stále za prítomnosti obžalovaného E. F.. Výbery peňazí z týchto firemných účtov odovzdávala iba E. F.. Svedkyňa W. X. podnikateľskú činnosť v týchto spoločnostiach nevykonávala. Taktiež nevyhotovovala ani nepodpisovala daňové priznania. Nepamätala sa, na aké osoby boli tieto spoločnosti ďalej prevedené.

Vo výpovedi v prípravnom konaní podrobne popísala spôsob vyhotovenia zmlúv v advokátskej kancelárii JUDr. Juraja Biroša, overenie podpisov u notára. Tiež potvrdila, ako na pokyn E. F. zriadila účty v pobočke Ľudovej banky v Košiciach spolu so službou internet banking. Popísala aj to, ako na pokyn E. F. chodievala so F. X. viackrát vybrať vyššie sumy peňazí. Najprv sa jednalo o sumu 500.000,- Sk, ku ktorej jej E. F. povedal, že sú to peniaze, ktoré prišli na účet spoločnosti KIPA, s.r.o. v súvislosti s presunom majetku predchádzajúcej spoločnosti a ďalej ako opakovane vyberali hotovosť vyše 300.000,-

Sk, ktoré jej F. X. odovzdával a svedkyňa W. X. ich následne na rôznych miestach odovzdávala E. F.. F. X. dostal 2-krát odmenu po 10.000,- Sk od E. F., ktorú mu odovzdala ona osobne. Svedkyňa W. X. žiadnu odmenu nedostala.

Svedkyňa W. X. vysvetlila rozpory vo svojich výpovediach tvrdením, že si vzhľadom na odstup času od prejednávanej udalosti podrobnosti nepamätá. Potvrdila však, že to, čo vypovedala v prípravnom konaní sa zakladá na skutočnostiach, ktoré si čerstvo pamätala a jej výpoveď bola pravdivá. Zdôraznila, že až od policajtov sa dozvedela, čo sa s tým dialo ďalej, že títo ľudia boli v týchto firmách ako biele kone za účelom výberu peňazí kvôli DPH.

Na otázku obhajcu obžalovaného E. F. potvrdila, že si od neho viac krát požičiavala peniaze. Zdôraznila, že svoje dlhy voči obžalovanému uhradila. Zmluvy o pôžičkách, ktoré obhajoba dodatočne predložila spochybnené neboli. Táto časť vykonaných dôkazov však nemala pre rozhodovanie v prejednávanej veci rozhodujúci význam.

Svedok F. X. na hlavnom pojednávaní vypovedal, že v čase, keď bol nezamestnaný, mu W. X. sľúbila zamestnanie. V podstate išlo o to, aby na jeho meno bola prepísaná spoločnosť KIPA, s.r.o. Košice. W. X. všade chodila s ním. Boli u právnikovi, u ktorého podpisoval nejaké dokumenty, boli aj v banke zriadiť podnikateľský účet. Všetky podklady týkajúce sa tohto účtu odovzdal W.. V spoločnosti KIPA, s.r.o. nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť. Za spoločnosť KIPA, s.r.o. Košice daňové priznania nevyhotovoval. Žiadne skúsenosti s podnikaním nemal. Jeho odmena súvisela iba so založením spoločnosti. Dostal dvakrát po 10.000,- Sk, ktoré mu W. X. odovzdala. Až na polícii sa dozvedel, že došlo k nejakým daňovým podvodom, ku ktorým sa už bližšie vyjadriť nevedel. S obžalovaným E. F. sa stretol až v priebehu vyšetrovania na polícii. V prípravnom konaní potvrdil, že na požiadanie W. X. pomocou karty, ktorú mu dala, uskutočnil z podnikateľského účtu 4-5 výberov z toho 3-krát to bolo nad 1.000.000,- Sk. Všetky peniaze odovzdal W. X.. Na pravdivosti svojej výpovede z prípravného konania trval.

O prepojení obžalovaného E. F. na spoločnosti, ktoré boli využité ako nástroj na páchanie trestnej činnosti svedčí aj konanie T. L., s ktorým obžalovaný E. F. spolupracoval, čomu zodpovedá aj výpoveď svedka R. L..

Svedok R. L. vo svojej výpovedi uviedol, že jeho brat T. L. hľadal niekoho, kto by kúpil firmu. Hneď na to jeho brat odcestoval do Ameriky. Obžalovaného E. F. poznal cez brata T.. E. F. prišiel za jeho bratom do Beniakoviec, keď tam bol prítomný aj on. E. F. sa R. L. opýtal, či nepôjde s ním do banky podpísať nejaký homebanking, že v podstate o nič nejde a že sa mu nemôže nič stať. On súhlasil, a preto hneď vtedy alebo na druhý deň išli s E. F. do A. V., S. na ul. Kováčskej v Košiciach, kde podpísal nejaký doklad na základe žiadosti E. F.. Pracovník banky mu ukázal, kde to má podpísať. Pokiaľ bol A. W. splnomocnený na dispozíciu s účtom firmy Sissi, s.r.o., k tomuto sa nevie vyjadriť, on nebol s A. W. nič podpisovať, pozná ho len cez brata T.. S účtom spoločnosti Sissi nikdy nedisponoval, nevyberal z neho peniaze ani neprevádzal žiadne finančné sumy prostredníctvom služby homebanking. T. L. následne odcestoval do Ameriky.

O prevode obchodných podielov firiem súvisiacich s trestnou činnosťou na ďalšie osoby, resp. o podnikateľských aktivitách týchto spoločností s inými firmami svedčia vykonané listinné dôkazy ako aj výpovede svedkov P. K., D. W., E. O., R. E. U., M. P., O. H., A. W., M. C., E. H. a iných.

Ako už spomenula splnomocnená zástupkyňa Finančného úradu - E. E. L., v prípravnom konaní boli v prejednávanej veci vypočutí jej kolegovia, ktorí pracovali v pozícii správcov dane, resp. vykonávali daňové kontroly v obchodných spoločnostiach, ktoré súviseli s trestnou činnosťou. Zápisnice o ich výsluchu boli so súhlasom procesných strán na hlavnom pojednávaní prečítané. Z obsahu týchto dôkazov v podstate zhodne vyplýva, ako v každom jednom stíhanom prípade došlo k uplatneniu nadmerného odpočtu, ako bola začatá daňová kontrola, aká komplikovaná bola komunikácia so štatutármi, ktorí buď boli absolútne nedostupní alebo neboli dostatočne súčinní pri zabezpečovaní osobnej účasti v daňovom konaní, predkladaní požadovaných listín a preukazovaní požadovaných skutočností na účely daňového konania, štatutári sa, podľa výpovedi svedkov, veľmi ťažkopádne a nechotne stavali k svojim povinnostiam a v nie ojedinelom prípade boli nejaké dokumenty doložené tretími osobami, avšak nie všetky predložené dokumenty sa týkali preskúmaného nároku na návratku

dane. Z výpovedí týchto svedkov sa dozvedáme aj výsledok daňových kontrol, ako aj zistenie, že v jednotlivých prípadoch došlo aj k reálnemu vyplateniu neoprávnene uplatneného odpočtu DPH.

Za poškodeného boli v súvislosti s trestnou činnosťou obžalovaných v prípravnom konaní vypočítaní splnomocnení zástupcovia daňových úradov - E. R. M., E. S. L., R. E. C., E. D. D., R. O. H., ktorí si v adhéznom konaní nárok na náhradu škody neuplatňovali. Za daňový úrad Košice II si splnomocnenkyňa E. E. L. uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 53.597,06 eur/365.977,- Sk a za Daňový úrad Košice V si E. I. P. uplatnil nárok na náhradu škody vo výške /1.248.688,- Sk/ 41.448,85 eur.

Ohľadom každej obchodnej spoločnosti boli vykonané listinné dôkazy, ktoré spočívali najmä v oboznámení písomnosti vyžiadaných z Obchodného registra, oboznámení zmlúv o založení firemných účtov v banke, zmlúv o poskytovaní služby homebanking, výpisy z účtov súvisiacich s inkriminovaným časom či prevodné príkazy.

Zároveň boli vyžiadané a oboznámené písomnosti z daňových úradov, ktoré obsahovali najmä daňové priznania, v ktorých bolo nezákonne uplatňované vrátenie nadmerného odpočtu z DPH, zápisnice a protokoly o vykonaní daňových kontrol, rozhodnutia daňových úradov k výsledkom daňových kontrol a platobné výmery. V prípadoch, keď v obchodných spoločnostiach bola vykonaná opakovaná daňová kontrola, tieto osoby s daňovým úradom nespolupracovali, požadované doklady nepredložili a v niektorých prípadoch zároveň potvrdili, že obchodnú činnosť nevykonávali. Tieto skutočnosti vyplývajú nielen zo svedeckých výpovedí kontrolórov daňových úradov, ale aj z úradných záznamov, ktoré boli súčasťou daňových spisov.

Zo záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ č. 299/2006 vyplýva, že daňové priznania k dani z pridanej hodnoty spoločností SOREALL, s.r.o. za obdobia 1-2/98, SLOV PALL, s.r.o. za obdobie 2/98, SANETA, s.r.o. za obdobia 1-2/98, S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o. za obdobie 9/98, SPIROV, s.r.o. za obdobie 9/98, SETERIA, s.r.o. za obdobie 7/98, LUDVIG, s.r.o. za obdobie 9/98, SISSI, s.r.o. za obdobie 12/98, DOSI, s.r.o. za obdobie 10/98, ROMERO, s.r.o. za obdobie 12/98, TOPAKO, s.r.o. za obdobie 12/98, SEDAČO, s.r.o. za obdobie 1/99, BORIMEX, s.r.o. za obdobie 11/98, WEBNET, s.r.o. za obdobie IV. štvrťrok 1998, UNICO, s.r.o. za obdobie 7/98, CASSOVIA DATEX, s.r.o. za obdobie 9/98, DALT-INOL, s.r.o. za obdobie 10-11/98, WEBNET, s.r.o. za obdobie II., III. a IV. štvrťrok 2000 boli napísané na prenosnom písacom stroji zn. CONSUL, vyrobenom v rokoch 1983-1984.

Podľa záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ č. PPZ-1892-5/KEU-BA-EXP-2006 zo dňa 25.10.2007 daňové priznania k dani z pridanej hodnoty spoločností SOREALL, s.r.o., SLOV PALL, s.r.o., SANETA, s.r.o., S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o., SPIROV, s.r.o., SETERIA, s.r.o., LUDVIG, s.r.o., SISSI, s.r.o., DOSI, s.r.o., ROMERO, s.r.o., TOPAKO, s.r.o., SEDAČO, s.r.o., BORIMEX, s.r.o., UNICO, s.r.o., CASSOVIA DATEX, s.r.o., DALT-INOL, s.r.o., a WEBNET, s.r.o. boli vypísané paličkovým, resp. kurzívnym písmom, ktoré vyhotovil ten istý pisateľ.

Z odpovedí na dožiadania orgánov činných v prípravnom konaní bolo zistené, že žiadna zo spoločností spájaných s trestnou činnosťou nemala poskytnutý bankový úver, ktorý mohla použiť na podnikanie. Zo správ z obvodných úradov vyplýva, že uvedené spoločnosti im zriadenie svojich prevádzok neoznámili. Správy zo Sociálnej poisťovne potvrdzujú, že spoločnosti SOREALL, s.r.o., SINTOF, s.r.o., S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o., SPIROV, s.r.o., SAUERR, s.r.o., SETERIA, s.r.o., SLOV PALL, s.r.o., SANETA, s.r.o., STINOL, s.r.o., WEBNET, s.r.o., SEDAČO, s.r.o., TOPAKO, s.r.o., ROMERO, s.r.o., DOSI, s.r.o., SISSI, s.r.o., UNICO, s.r.o., CASSOVIA DATEX, s.r.o. a DALT-INOL, s.r.o. neboli v Sociálnej poisťovni registrované. Aj tieto dôkazy preto svedčia o tom, že uvedené spoločnosti obchodnú činnosť nevykonávali.

Z výpisov z účtu spoločnosti Mr. Amor, s.r.o. vedeného v Investičnej a rozvojovej banke, a. s. bolo zistené, že na tento účet boli pripísané platby od viacerých spoločností dotknutých trestnou činnosťou, ktoré pochádzali z platieb daňových úradov jednotlivým spoločnostiam z titulu uplatnených nadmerných odpočtov dane z pridanej hodnoty, resp. z prevodov od spoločností spojených s obžalovaným.

Dňa 29.4.1998 bol na účet spoločnosti Mr. Amor, s.r.o. vedený v Investičnej a rozvojovej banke, a. s. poukázaný nadmerný odpočet DPH, ktorý bol vyplatený spoločnosti STINOL, s.r.o. vo výške 580.000,- Sk, dňa 29.4.1998 nadmerný odpočet vyplatený spoločnosti SOREALL, s.r.o. vo výške 610.000,-

Sk, dňa 30.4.1998 nadmerný odpočet vyplatený spoločnosti SANETA, s.r.o. vo výške 690.000,- Sk, dňa 7.5.1998 nadmerný odpočet vyplatený spoločnosti SLOV PALL, s.r.o. vo výške 700.000,- Sk, dňa 18.5.1998 nadmerný odpočet vyplatený spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o. vo výške 750.000,- Sk, za zdaňovacie obdobie február 1998.

Na účet spoločnosti Mr. Amor, s.r.o. bola dňa 18.9.1998 poukázaná platba od spoločnosti SLOV PALL, s.r.o., ktorej bol vyplatený nadmerný odpočet vo výške 810.000,- Sk za zdaňovacie obdobie jún 1998. Peniaze z účtu spoločnosti Mr. Amor, s.r.o. vybrala L. B. v hotovosti a to dňa 5.5.1998 vo výške 2.040.000,- Sk, pričom išlo o rovnakú sumu, aká bola dňa 29.4.1998 pripísaná na účet od spoločností LUDVIG, s.r.o., STINOL, s.r.o. a SOREAL, s.r.o. Dňa 7.5.1998 vybrala L. B. v hotovosti z účtu sumu 690.000,- Sk, ktorá bola poukázaná dňa 30.4.1998 od spoločnosti SANETA, s.r.o. Dňa 14.5.1998 vybrala L. B. v hotovosti z účtu sumu 700.000,- Sk, pričom takáto istá suma prišla na účet dňa 7.5.1998 od spoločnosti SLOV PALL, s.r.o. Dňa 25.5.1998 vybrala L. B. v hotovosti z účtu sumu 750.000,- Sk, pričom takáto istá suma prišla na účet dňa 18.5.1998 od spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o. Dňa 18.9.1998 bola na účet spoločnosti pripísaná suma 810.000,- Sk od spoločnosti SLOV PALL, s.r.o., takúto istú sumu dňa 22.9.1998 vybral z účtu E. H..

Spoločnosť Mr. Amor, s.r.o. mala zriadený aj účet v Poľnobanke, a.s., na ktorý bola dňa 6.3.1998 pripísaná platba od spoločnosti DALT-INOL, s.r.o. vo výške 2.249.000,- Sk, ktorá bola dňa 11.3.1998 z účtu spoločnosti v hotovosti vybratá. Dňa 11.3.1998 bola na účet spoločnosti Mr. Amor, s.r.o. pripísaná platba 961.258,- Sk od spoločnosti SLOV PALL, s.r.o. (nadmerný odpočet za IV. štvrťrok 1997). Dňa 16.3.1998 uskutočnený výber v hotovosti vo výške 690.000,- Sk. Dňa 3.4.1998 bola na účet spoločnosti Mr. Amor, s.r.o. pripísaná platba 386.000,- Sk od spoločnosti SANETA, s.r.o. a platba 349.000,- Sk od spoločnosti SOREAL, s.r.o. (nadmerný odpočet za zdaňovacie obdobie január 1998). Dňa 7.4.1998 uskutočnený výber v hotovosti vo výške 500.000,- Sk a dňa 29.4.1998 vo výške 80.000,- Sk. Všetky vyššie uvedené výbery z tohto účtu uskutočnil A. B..

Z výpisu z účtu spoločnosti DALT-INOL, s.r.o. vedený v Investičnej a rozvojovej banke, a.s. bolo zistené, že na tento účet boli dňa 4.3.1998 pripísané platby vo výške 864.820,- Sk od spoločnosti STINOL, s.r.o. (nadmerný odpočet za december 1997) a vo výške 1.382.000,- Sk od spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o. (nadmerný odpočet za IV. štvrťrok 1997), teda spolu 2.246.820,- Sk. Pred týmito prevodmi bol zostatok na účte vo výške 3.063,53,- Sk. Dňa 6.3.1998 bola z účtu spoločnosti DALT-INOL, s.r.o. poukázaná platba vo výške 2.249.000,- Sk na účet spoločnosti Mr. Amor, s.r.o. vedený v Poľnobanke, a.s., odkiaľ boli dňa 11.3.1998 v hotovosti vybraté.

Ako vyplýva z výpisu z Obchodného registra, v sledovanom čase bol jediným spoločníkom a konateľom spoločnosti DALT-INOL, s.r.o. obžalovaný A. B..

Spoločnosť Prochem, a.s. mala zriadený účet v Ľudovej banke, a.s. Dispozičné práva k tomuto účtu a službu homebanking mal zriadené aj obžalovaný A. B., ktorý bol aj členom predstavenstva tejto spoločnosti. Na uvedený účet spoločnosti boli dňa 26.6.1998 pripísané platby vo výške 1.000.000,- Sk od spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA, s.r.o. a vo výške 1.660.000,- Sk od spoločnosti SANETA, s.r.o., pričom dňa 29.6.1998 a 30.6.1998 vybral A. B. z účtu spolu sumu 2.665.000,- Sk. Dňa 30.6.1998 boli na účet pripísané platby vo výške 830.000,- Sk od spoločnosti UNICO, s.r.o., vo výške 1.250.000,- Sk od spoločnosti SETERIA, s.r.o., vo výške 1.300.000,- Sk od spoločnosti SANETA, s.r.o., vo výške 1.320.000,- Sk od spoločnosti STINOL, s.r.o., vo výške 1.600.000,- Sk od spoločnosti BUVEL, s.r.o. a dňa 1.7.1998 vo výške 700.000,- Sk od spoločnosti SISSI, s.r.o., spolu vo výške 7.000.000,- Sk, pričom rovnakú sumu následne v dňoch 3.7.1998 a 21.7.1998 z účtu vybral A. B..

Okrem spomínaných platieb a výberov boli v sledovanom období na týchto účtoch už len pohyby spočívajúce v menších platbách, úhrade zdravotného poistenia, pripísaní úrokov a odpísaní poplatkov za vedenie účtu.

U obžalovaného A. B. bola dňa 6.10.2005 vykonaná domová prehliadka, pri ktorej boli nájdené viaceré doklady týkajúce sa spoločností súvisiacich so stíhanými trestnými činmi. Ide najmä o list papiera formátu A4 s nápisom 05/98, na druhej strane ktorého sú uvedené názvy spoločností SPIROV, SANETA, SOREAL, STINOL, SETERIA, faktúry spoločností SOREAL, s.r.o., SANETA, s.r.o., STINOL, s.r.o., pre firmu DAWO P. [., príjmové doklady spoločnosti SLOV PALL, s.r.o., zo dňa 15.12.1997 na sumu

700.000,- Sk a zo dňa 23.3.1998 na sumu 300.000,- Sk, vystavené v prospech spoločnosti Barest, ako aj na tieto príjmové doklady nadväzujúce výdavkové doklady zo dňa 16.12.1997 a 25.8.1998 bez označenia dodávateľa a bez číslovania, faktúry spoločnosti SLOV PALL, s.r.o., pre firmu Barest na sumy 700.000,- Sk a 300.000,- Sk, zmluva o sprostredkovaní č. 15/12/97 zo dňa 15.12.1997 medzi spoločnosťou SLOV PALL, s.r.o. a firmou Barest, výpis z obchodného registra spoločnosti SPIROV, s.r.o., zmluva o poskytnutí bankovej služby homebanking spoločnosti SPIROV, s.r.o., podpísaná R. H., doklad o vykonaní prvého vkladu vo výške 1.000,- Sk za spoločnosť SPIROV, s.r.o. R. H., potvrdenie o pridelení hesla pre odkódovanie výpisov z účtu spoločnosti SPIROV, s.r.o., uznesenie o povolení zápisu spoločnosti SPIROV, s.r.o. do obchodného registra, druhá strana záznamu o podaní vysvetlenia R. E. H. v súvislosti so spoločnosťou KOMFERR, s.r.o.

Obžalovaný A. B. bol stíhaný aj za spáchanie trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184b ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 Z. z. v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 Z. z. (v bode 19/ a 20/ výroku rozsudku).

Dôkazy vykonané v súvislosti s vyššie uvedenými trestnými činmi boli najmä zápisnica o výsluchu A. B. v pozícii obvineného, svedecká výpoveď jeho manželky L. B., zápisnica o vykonaní domovej prehliadky a súvisiaca fotodokumentácia, znalecký posudok KEÚ PPZ č. PPZ-3016/KEU-KE-EXP-2005 zo dňa 15.2.2006, písomnosti týkajúce sa evidencie zbraní a streliva.

V prípravnom konaní sa obžalovaný A. B. k uvedeným skutkom vyjadril tak, že po ukončení trestného stíhania v prípravnom konaní bol vyzvaný, aby odovzdal svoje zbrane na políciu. Vo výzve bolo uvedené, že má odovzdať zbrane a zbrojný preukaz. Povinnosť odovzdať strelivo tam uvedená nebola. Následne uviedol, že bedňa s nábojmi kalibru 7,65 x 25 mm patrí jemu, tieto náboje nadobudol asi v roku 2000 od svojho známeho O. E., ktorý už zomrel. Samopalové náboje kalibru 7,65 x 29 mm kupoval normálne v predajni. Rovnako aj ostatné náboje po predložení zbrojného preukazu. O krátkej strelnej zbrani zn. ČZ vzor 45, kalibru 6,35 mm Browning, hlavni s tlmičom a tlmiči nevedel nič dovtedy, kým mu manželka nezavolała do Bahrajnu, že potrebuje kľúče od trezoru, lebo tam potrebuje niečo dať. Z toho dedukuje, že ona tam tie zbrane dala, on ich prvýkrát videl až pri otvorení trezoru pri domovej prehliadke.

Zo zápisnice o vykonaní domovej prehliadky v dome obžalovaného A. B. dňa 6. 10. 2005 vyplýva, že pri tomto úkone boli nájdená a zaistená aj pištoľ zn.: ČZ vzor 45, kalibru 6,35 mm Browning, výrobného čísla B 610429, hlaveň s tlmičom a tlmič, väčšie množstvo streliva v počte najmenej 3.000 kusov, medzi ktorým bolo aj pištoľové strelivo kalibru 7,62 x 25 mm značky Tokarev s pribojnými strelami v počte najmenej 2.400 kusov, samopalové vojenské strelivo ráže 7,62 x 39 mm so svietiacimi a pribojnými strelami v počte 7 kusov, strelivo značky Makarov 9 mm s pribojnými strelami v počte najmenej 100 kusov, ktoré je v zmysle § 2 písm. d) bod 6, 12, § 4 ods. 3 písm. a), d) zákona č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení zakázaným strelivom.

Zo záverov znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ č. PPZ-3016/KEU-KE-EXP-2005 zo dňa 15.2.2006 bolo zistené, že zaistené zbrane, ich časti a doplnky, ako aj strelivo boli v prevažnej miere funkčné a spôsobilé streľby. Znalecký posudok tiež presne popisuje jednotlivé zaistené veci a určuje, o aký druh zbrane a streliva ide.

Z dôvodu prebiehajúceho trestného stíhania vedeného voči A. B. bol Rozhodnutím Okresného riaditeľstva PZ Košice I, č.: ORP-44-9/OPP-OSS-2005 zo dňa 10.5.2005 A. B. zaistený zbrojný preukaz. Z potvrdenia o odovzdaní zbrane a streliva do úschovy zo dňa 25.5.2005 je zrejmé, že A. B. odovzdal z dôvodu zaistenia zbrojného preukazu iba lovecké zbrane a strelivo uvedené v potvrdení.

K uvedeným skutkom bola vypočítaná ako svedkyňa aj L. B., ktorá v prípravnom konaní uviedla, že jedno ráno, keď vynášala smetie, našla na uškách odpadovej nádoby igelitovú tašku, v ktorej bolo kožené puzdro, v ktorom bola pištoľ. Boli tam aj dva valce, nevie na čo slúžili, ale pôsobilo to podozrivo. Nevedela, čo s tým má robiť, nechcela to tam nechať, preto tieto veci zobrala domov. Najskôr ich mala doma v spálni, ale keďže mali dve malé deti, tak to uložila v trezore. Pretože nevedela nájsť kľúč, tak volala manželovi, ktorý bol v tom čase v Bahrajne. Manželovi povedala, že chce len niečo odložiť. Povedal jej, že kľúče sú u mamy na ul. Polárnej. V tom čase v trezore boli aj náboje. Vedela, že jej

manžel odovzdal poľovné zbrane, ale strelivo neodovzdal, pretože rátal s tým, že mu zbrane vrátia a strelivo bude môcť ďalej používať. Keď sa manžel vrátil, o tomto sa už nerozprávali. Nevedela, že mal odovzdať aj strelivo.

Na hlavnom pojednávaní svedkyňa L. B. vypovedala v tom význame, že si pamätá iba to, že v ich dome bola vykonaná domová prehliadka, pri ktorej bola nájdená strelná zbraň a strelivo. Tieto veci sa nachádzali v trezore, do ktorého ona prístup nemala. Kód poznala iba jej manžel a zdôraznila, že s jeho trezorom ani nevedela manipulovať. Obsah trezoru nikdy nevidela, iba predpokladala, že v ňom sú uložené zbrane. Napokon si spomenula, že puzdro so zbraňou našla v kontajneri, avšak nevedela vysvetliť, prečo ho vzala, ani prečo nález zbrane neohlásila polícii.

Rozpory vo výpovediach svedkyňa L. B. vysvetlila tým, že v čase, keď vypovedala na polícii, prežité udalosti si pamätala lepšie, keďže to boli čerstvejšie udalosti. Rozpory, ktoré v jej výpovedi vznikli, vzhľadom na veľký odstup času vysvetliť nevedela.

Na základe takto vykonaného dokazovania súd hodnotiac dôkazy jednotlivito, ako aj v ich vzájomných súvislostiach dospel k záveru, že bolo nepochybne preukázané, že vo všetkých posudzovaných prípadoch boli v mene inkriminovaných obchodných spoločností za konkrétne zdaňovacie obdobia podávané daňové priznania na dani z DPH, v ktorých si spoločnosti uplatňovali nadmerný odpočet v sumách, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia, napriek tomu, že reálne k uskutočneniu deklarovaných zdaniteľných plnení nedošlo, pričom v skutkoch č. 2,3,8,9,10,13 – 17 k vyplateniu nadmerného odpočtu skutočne aj došlo. Vyplatené prostriedky následne boli vybrané z bankových účtov a odovzdané do majetkovej dispozície obžalovaných alebo prevedené na bankové účty spoločností, nad ktorými fakticky vykonávali ekonomickú kontrolu obžalovaní.

Z výpovedí kontrolórov a zamestnancov príslušných daňových úradov v spojení so závermi daňových kontrol zhodne vyplynulo, že nadmerné odpočty boli uplatnené neoprávnené, nakoľko sa nepodarilo daňovým subjektom preukázať reálnosť uskutočnenia zdaniteľných plnení, o ktoré opierali uplatnený vznik nadmerného odpočtu DPH. Nereálnosť zdaniteľných plnení vyplynula aj z bankových účtov trestnou činnosťou dotknutých spoločností, z ktorých je zrejmé, že spoločnosti nevykonávali žiadnu skutočnú obchodnú činnosť a pohyby prostriedkov boli uskutočňované len medzi spoločnosťami zapojenými do trestnej činnosti. Rovnako tak aj z výpovedí jednotlivých konateľov dotknutých spoločností – vypočutých v pozícii svedkov, za každú jednu spoločnosť má súd za preukázané, že žiadnu obchodnú činnosť so spoločnosťami svedkovia nevykonávali. Inkriminované spoločnosti podľa správ nemali evidovaných žiadnych zamestnancov a nemali ani reálne nahlásené žiadne prevádzky.

Na základe týchto úvah súd dospel k názoru, že neboli žiadne pochybnosti o tom, že skutky tak, ako boli ustálené v skutkovej vete tohto rozhodnutia sa nepochybne stali, pričom nadmerné odpočty DPH boli z dôvodu absencie ekonomickej dôvodnosti neoprávnené, čím sa predstierali daňovým úradom nepravdivé skutočnosti, na podklade ktorých malo dôjsť k nezákonnému vyplateniu prostriedkov zo štátneho rozpočtu, čím uvádzali daňový orgán do omylu a pod týmto mylným presvedčení došlo, resp. malo dôjsť ku vyplateniu prostriedkov ku škode na cudzom majetku dotknutým spoločnostiam, z ktorých následne sa prostriedky previedli do dispozície jednotlivých obžalovaných, čím sa títo nedôvodne obohatili. Uvedené vedie súd k záveru, že bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutky sa stali tak, ako sú uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a sú trestnými činmi.

Pokiaľ ide o usvedčenia páchatel'ov týchto skutkov, z vykonaného dokazovania je preukázaná schéma spôsobu spáchania trestného činu, keď svedkovia – osoby bez podnikateľských skúseností a ambícií, sú presvedčení na založenie obchodnej spoločnosti, resp. na nadobudnutie obchodného podielu v spoločnosti s tým, že tieto osoby konajú pod dohľadom obžalovanej osoby, resp. na jej pokyn pod dohľadom inej osoby, ktorá im zabezpečuje splnenie všetkých potrebných podmienok na bezproblémové uskutočnenie všetkých potrebných právnych úkonov od založenia spoločnosti, jej zapísania do obchodného registra, zriadenia bankového účtu a prihlásenia sa na daňovom úrade za platcu DPH. Svedok v každom jednotlivom prípade sa len pasívne presúva na úrady a podpisuje predkladané doklady. Sám ničomu nerozumie a v skutočnosti ani nechce s danou spoločnosťou, v ktorej sa stáva štatutárom, vykonávať žiadnu obchodnú činnosť a ani riadne vykonávať svoju funkciu štatutára. Po tom, čo sú zrealizované všetky procesné úkony, dokumenty k danej spoločnosti, pečiatky, prístup k bankovému účtu spoločnosti, teda všetky prostriedky na ekonomické vedenie spoločnosti

odovzdáva priamo obžalovanej osobe alebo prostredníctvom tretej osoby sa dané prostriedky dostávajú do dispozície obžalovanej osoby. V nasledujúcom období svedok, alebo nejaká neznáma osoba podáva za spoločnosti za isté zdaniteľné obdobie daňové priznanie a uplatňuje si neoprávnene nadmerný odpočet na DPH. Z vykonaného dokazovania a znaleckého skúmania je zistiteľné, že podané daňové priznania daných spoločností až v podozrivo vysokom počte prípadov sú vyplnené na druhovo rovnakom písacom stroji, resp. rovnakým pisateľom. Pokiaľ v ďalšom období začne daňová kontrola, svedkovia upozorňujú na túto skutočnosť obžalované osoby, resp. prostredníctvom tretích osôb sa obžalované osoby dozvedajú tieto skutočnosti. V reakcii na to potom obžalované osoby neinštruujú svedkov – konateľov spôsobom, aby došlo k spolupráci s daňovými orgánmi a k rozumnému preukázaniu uplatnených nárokov, ale pripravia a zorganizujú prevod obchodných podiel zo svedkov na ďalšie osoby, pričom neoprávnene vyplatený nadmerný odpočet DPH je vyberaný z účtu obchodných spoločností a odovzdávaný obžalovanej osobe, resp. prostredníctvom tretej osoby sa dostáva k obžalovanej osobe, alebo sú tieto prostriedky priamo prevádzané z účtu obchodnej spoločnosti na inú spoločnosť, v ktorej má obžalovaná osoba dosah na ich výber.

Práve táto schéma, až na nejaké malé a nepodstatné rozdiely a odlišnosti, tvorí podstatu každého jedného posudzovaného skutku. Isté rozdiely medzi jednotlivými skutkovými okolnosťami, v podstate nespochybňujú modus operandi – nosnú konštrukciu skutku, ktorá aj s týmito obmenami, vždy napĺňa všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Z hľadiska dnešného posudzovania ide už o v praxi dobre známy starý spôsob páchania takejto trestnej činnosti. V období, kedy dochádzalo k páchaniu predmetnej trestnej činnosti, išlo o prepracovanú a sofistikovanejšiu formu činnosti, ktorá využívala personálnu a materiálnu poddimenzovanosť daňových orgánov, ktoré nemali prostriedky a kapacity dôsledne vykonávať potrebné daňové kontroly na preverenie každého jedného takéhoto nadmerného odpočtu a vtedy dochádzalo k takýmto neoprávneným priznaniam odpočtu DPH. Tento spôsob páchania trestnej činnosti sa spoliehal na to, že v kontakte so štátnymi orgánmi sú jednotlivci, ktorých prvých budú vyšetrovať orgány štátu, tieto osoby sú neznalé skutočnej podstaty veci, nekriticky a slepo plnia pokyny iných osôb, ktoré sa takto za ne skrývajú a ktoré sú skutočnými a hlavnými páchatelmi, ktorí nielenže vymysleli a dali vzniknúť celej schéme, ale aj profitujú a obohacujú sa z tejto trestnej činnosti. Tieto osoby sú v úzadí, dbajú na svoje utajenie tak, aby nevyšlo najavo žiadne právne, ekonomické či faktické prepojenie takejto osoby s takouto obchodnou spoločnosťou, resp. skutkom. Teda v prípade odhalenia trestnej činnosti, nie sú skutoční páchatelia vystavení priamemu riziku z odhalenia a usvedčenia, pretože sa spoliehajú na to, že medzi nimi a daným skutkom vystupujú určité osoby, čo preruší priame prepojenie na ich osoby. Z uvedeného dôvodu sa účasť takýchto osôb na trestnej činnosti, ktoré stoja v úzadí, za celou takouto trestnou činnosťou len veľmi ťažko preukazuje a častokrát sa vina opiera len o sumu nepriamych dôkazov. Práve charakter daňovej trestnej činnosti a účasť osôb, ktoré dokážu vytvoriť takéto vzorce správania, rozdeliť faktické vykonávanie objektívnej stránky trestného činu medzi viaceré osoby, ktorých konanie potom vytvára len určitú časť konania smerujúceho k dokonaniu trestného činu, pričom takéto osoby ani nemusia mať vedomosť o tom, že sú časťou reťaze, ktorá má protiprávny podklad, vedú k tomu, že dokazovanie takejto trestnej činnosti má isté špecifiká oproti jednoduchšej trestnej činnosti a je podstatne iné ako v prípade napríklad násilnej trestnej činnosti. Obdobne aj väčší časový odstup od spáchania daňovej trestnej činnosti počas toho, kedy sa o nej rozhoduje tiež neprispieva a neuľahčuje možnosti jej preukázania pred súdom, čo zvyšuje nároky na pozornosť súdu pri vyhodnotení dôkazného stavu.

Uvedené bolo aj dôvodom, pre ktorý bola v pôvodnom konaní vyslovená vina obžalovaného B. aj za skutok týkajúci sa obchodnej spoločnosti S.O.T. SLOVAKIA s.r.o.. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané výpoveďou svedka, že na založenie danej spoločnosti bol navedený osobou menom A. D.. Ďalej účasť svedka na založení a fungovaní danej spoločnosti zodpovedala schéme, ktorú popísal súd vyššie, avšak ani z výpovede menovaného svedka a ani zo žiadneho iného dôkazu nevyplývalo, že by sa obžalovaný B. nejakým spôsobom podieľal na tomto skutku a rovnako tak neboli vykonané ani iné dôkazy, ktoré by aspoň nepriamo ho s týmto prípadom spájali. Svedkovia, ktorých výpovede sa týkali menovanej spoločnosti ani raz nespomenuli osobu obž. N., ktorého aktivity a výpoveď boli práve tým premostením, na základe ktorého súd uznal vinu obžalovaného B. v prípade ďalších ostatných skutkov. V tomto smere sa odvolací súd teda nestotožnil s úvahami a závermi mestského súdu a za danej dôkaznej situácie nemal absolútnu pochybnosť v tom, že obžalovaný daný skutok nespáchal.

Z uvedeného dôvodu bol obžalovaný pre tento skutok spod obžaloby prokurátora oslobodený v zmysle § 285 písm. c) Tr. por., teda že nebol dokázané že skutok spáchal obžalovaný.

Pokiaľ ide o ďalšie skutky, žiaden svedok a ani žiaden iný dôkaz priamo neusvedčuje obžalovaného zo spáchania daných skutkov. Spojenie osoby obžalovaného s predmetnými prípadmi predstavuje výpoveď spoluobžalovaného N., ktorý uviedol, že ho obžalovaný oslovil s ponukou na zakladanie obchodných spoločností za presne stanovených podmienok, pokiaľ ide o príslušnosť k daňovému úradu, obchodnému menu, bankovému účtu a homebankingu, pričom všetky potrebné doklady, pečiatky a bankové prístupy obž. N. odovzdal práve obžalovanému B.. Práve jeho obž. N. informoval, že mu svedkovia signalizujú začatie daňových kontrol, na čo mu B. povedal, že to nemajú riešiť a že to dá do poriadku. Po čase mu B. povedal, aby zohnal všetkých konateľov spoločností, ktoré zakladal odviezol ich na notársky úrad do Prešova na prevod obchodných podielov. Práve táto výpoveď obžalovaného je najpodstatnejším dôkazom voči obžalovanému B., ktorá však zapadá do mozaiky ďalších preukázaných skutočností a spoločne umožňuje dospieť k záveru o zainteresovanosti obžalovaného B. na predmetnej trestnej činnosti.

V reakcii na odvoláciu argumentáciu obhajoby, súd kriticky preskúmal dôveryhodnosť tejto výpovede obžalovaného N., z hľadiska kritérií, ktorými sa posudzuje kvalita výpovedí spolupracujúcich osôb a napriek tomu, že súd nemá za to, že by obž. N. vystupoval v pozícii spolupracujúcej osoby a nemal prisľúbené ani žiadne benefity, konštatuje, že jeho výpoveď vyznieva pre súd presvedčivo, ako výpoveď človeka, ktorý úprimne ľutuje svoju minulú trestnú činnosť a predkladá o tom pravdivé svedectvo, pri ktorom označuje aj ďalšie osoby, ktoré sa s ním na trestnej činnosti podieľali. Súd pomerovoval riziko medzi tým, čo môže obž. N. získať usvedčovaním obžalovaného B. a mierou odhalenia jeho prípadných neprávd a dospel k záveru, že nevidí žiaden dôvod, aby na strane obžalovaného boli také silné motívy, pre ktoré by podstupoval riziko krivého obvinenia a očakával zmiernenie trestu, resp. iné benefity. V posudzovanom prípade vzhľadom na dĺžku konania, nebol obžalovaný motivovaný obavou záchrany pred prísny nepodmienečným trestom a teda nemal dôvod uchýľovať sa k nepravdivému usvedčovaniu inej osoby, nakoľko aj bez svojho priznania a usvedčenia obžalovaného B. mu hrozil pomerne mierny trest. Z tohto dôvodu odvolací súd po osobitne zodpovednom posúdení výpovede obž. N., skrz kritériá určených pre hodnotenie výpovede spolupracujúcich osôb, dospel k záveru o plnej hodnovernosti a presvedčivosti ním vypovedaných skutočností.

Ďalším dôkazom prispievajúcim k usvedčeniu obžalovaného bola výpoveď svedkyne L., ktorá popísala, ako ju obžalovaný požiadal o pomoc pri daňovej kontrole a ako mu pomáhala vyhotovovať podklady pre daňovú kontrolu a faktúry a to pre viaceré spoločnosti. Aj keď ho svedkyňa priamo neusvedčuje z podania inkriminovaných daňových priznaní, jeho konanie, z ktorého ho usvedčuje svedkyňa, je nanajvýš podozrivé a v kontexte s ďalšími vykonanými dôkazmi, umožňuje dospieť k záveru, že obžalovaný je práve tá osoba, ktorá stála v úzadí, či už pri spoločnosti KOMFERR, ale aj pri ďalších, ktoré sa mu kladú za vinu, nakoľko vyhotovovala faktúry aj pre ďalšie, v rozsudku uvedené spoločnosti, po vyhotovení požadovaných dokladov ju obžalovaný požiadal o ich vymazanie z počítača, navyše našla v stole pečiatky daných spoločností, ktoré nemali byť u nej v stole. Skutočnosť, ktorými sa obžalovaný snažil spochybníť dôveryhodnosť svedkyne súd vyhodnotil ako nedôvodné. Svedkyňa prirodzene, keďže vnímala obž. B. ako autoritu, mu chcela a nemohla si dovoliť nevyhovieť jeho požiadavke na pomoc pri daňových kontrolách a preto vyhotovovala doklady podľa jeho želania, pretože si chcela udržať svoje pracovné miesto v spoločnosti RSM 4X4 Slovensko. To je plne akceptovateľný pochopiteľný dôvod, ktorý vysvetľuje dôvod prečo tak konala, aj keď nemala žiadnu zmluvu o účtovníctve s inkriminovanými spoločnosťami a robila to bez odplaty.

Ďalším dôkazom, ktorý poukazuje na prepojenosť obžalovaného B. s danými spoločnosťami a stíhanou trestnou činnosťou sú nálezy obchodných dokumentov týchto spoločností pri domovej prehliadke obžalovaného zo dňa 6.10.2005. Súd zastáva názor, že nebol žiaden iný racionálny dôvod, aby takýto nález popísaných dokumentov mal byť u obžalovaného zaznamenaný.

Veľmi presvedčivým dôkazom, ktorý posilňuje záver o vine obžalovaného je zodpovedanie otázky „cui bono“. Súd si položil túto otázku a na základe vykonaných dôkazov – ktoré tvorili výberové pokladničné doklady spoločností obžalovaného (O. S., D., P., T.), na účty ktorých bola poukázaná veľká časť finančných prostriedkov vyplatených daňovými úradmi z titulu nadmerných odpočtov DPH, zistil že

podstatnú časť výberov učinil obžalovaný so svojou manželkou. Uvedené v spojení s ostatnými úvahami a dôkazmi viedlo súd k záveru o vine obžalovaného.

Pokiaľ ide o jednotlivé svedecké výpovede vo vzťahu ku jednotlivým obchodným spoločnostiam, je nutné uviesť, že vo vzťahu ku spoločnosti KOMFERR s.r.o. svedkovia H., P. a Q. neusvedčujú obžalovaného, napriek tomu spojitost' s touto spoločnosťou videl súd cez preukázanú schému v tom, že u obžalovaného sa našla druhá strana záznamu o podaní vysvetlenia R. H. v súvislosti s touto spoločnosťou, čo je podporným dôkazom pre uznanie viny obžalovaného aj vo vzťahu k tejto spoločnosti. Za ďalšie svedok R. U. vypovedal v tom zmysle, že obžalovaný B. mu dal firemné razítko a plnú moc, aby mohol za túto spoločnosť vystavovať faktúry a peniaze, ktoré boli získané pre túto spoločnosť z obchodnej činnosti odovzdal obžalovanému B., o ktorom si dokonca aj myslel, že je konateľom tejto spoločnosti, čo len potvrdzuje, že obžalovaný stál za touto spoločnosťou.

Pokiaľ ide o spoločnosť STINOL s.r.o., k nej bol vypočutý svedok M., ktorý priamo usvedčuje len obžalovaného N., avšak výpoveď obž. N. zakladá prepojenie na obžalovaného B., ktorého spoluúčasť na skutku je podporená nálezom faktúr danej spoločnosti pri domovej prehliadke u obžalovaného B.. Svedecké výpovede svedkov C. a H. skutočne neusvedčujú obžalovaného.

Obdobná situácia je aj u spoločnosti SPIROV s.r.o., kde výpoveď svedka H. síce usvedčuje N., avšak u obžalovaného boli nájdené doklady o homebankingu tejto spoločnosti, potvrdenie o pridelení hesla pre odkódovanie výpisov z banky, čo sú rozhodne také dôverné doklady, ktoré by inak nemali dôvod byť v držbe obžalovaného B..

Svedok P. vypovedal vo vzťahu ku spoločnosti SETERIA s.r.o., svojou výpoveďou síce usvedčuje obž. N., avšak zároveň uvádza, že od menovaného sa dozvedel, že za všetkým stojí B.. Rovnako tak aj svedok I. vypovedajúci ku spoločnosti SINTOF s.r.o. uviedol, že hlavnými osobami boli N. S. B..

Nájdenie faktúr spoločnosti SLOV PALL s.r.o. a SANETA v dome obžalovaného B. je ďalším dôkazom, ktorý posilnil úvahy súdu o vine obžalovaného.

O zapojení obžalovaného C. D. do stíhanej trestnej činnosti svedčí predovšetkým výpoveď obžalovaného N., ktorý vypovedal, že mu ho predstavil obžalovaný B. s tým, že je to jeho človek a že mu má dôverovať. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný D. bol lojálnym členom danej skupiny, požívajúci dôvery samotného obžalovaného B., pričom výslovne sa spomína v súvislosti so spoločnosťou KOMFERR, kedy svedok Q. vypovedal, že obžalovaného mu predstavil svedok H. s tým, že spoločnosť má s obžalovaným obchodovať a preto sa zmenilo dispozičné právo k účtu spoločnosti, aby s ním mohol obžalovaný D. disponovať. Z uvedeného faktického postavenia obžalovaného v danej skupine súd nemá pochybnosti, že sa podieľal na trestnej činnosti súvisiacej s obchodnými spoločnosťami uvedenými v skutkoch č. 2 – 8.

Pokiaľ ide o spoločnosti SANETA, CASSIVIA DATEX, UNICO a AKONN svedok C. vypovedal, že obžalovaný D. ho inštruoval, ako má postupovať pri zakladaní spoločnosti SANETA, pričom doklady od internetbankingu svedok C. odovzdal práve tomuto obžalovanému, svedok D. vypovedal obdobne v tom zmysle, že všetky dokumenty týkajúce sa založenia účtu spoločnosti CASSOVIA DATEX zobral obž. D. a na jeho požiadanie svedok poskytoval obžalovanému D. firemnú pečať spoločnosti. Obdobne je obžalovaný usvedčovaný aj výpoveďou svedkyne H. (M. S.), ktorá ho opoznala ako osobu, ktorú za ňou, v súvislosti s touto spoločnosťou, poslal P. V.. Svedkyňa V., rovnako potvrdila účasť obžalovaného D. pri založení spoločnosti AKONN a tiež mu odovzdala všetky písomnosti a kódy k tejto spoločnosti.

Na základe uvedených úvah a dôkazov súd videl účasť obžalovaného na stíhaných skutkoch a dospel k záveru, že dané skutky spáchal obžalovaný D., konkrétne skutky 2 -7 v spolupáchateľstve s obžalovanými B. a N., skutky uvedené pod č. 8 a 9 v spolupáchateľstve s obž. B. a skutky č. 10 – 12 sám.

Podľa výpovede svedkyne W. obžalovaný E. F. inicioval založenie spoločností WEBNET s.r.o., BORIMEX, s.r.o. a BUVEL, s.r.o. a pokiaľ bolo potrebné podpísať daňové priznania telefonoval jej buď E. V. alebo obž. F.. Podľa výpovede svedka H., ktorý bol konateľom spoločnosti ROMERO, s.r.o., danú firmu mal pôvodne zabehnúť obžalovaný F., ktorý mu dokonca povedal, že on sám bude najprv riadiť

firmu a až potom ju prevezme svedok, s obžalovaným išiel do Ľudovej banky, kde zriadil pre spoločnosť účet a homebanking, pričom všetky doklady, disketu a kódy k účtu odovzdal L., ktorý ich mal dať obž. F.. Nejaké daňové priznanie mu raz F. doniesol aj do nemocnice, aby ho svedok podpísal. O zainteresovaní obžalovaného na daňovom podvode s touto spoločnosťou najlepšie vypovedá tá skutočnosť, že potom čo svedok H. s L. vybral z účtu spoločnosti 300.000,- Sk alebo 500.00,- Sk, svedok L. odniesol tieto peniaze do auta obžalovanému F..

Z účasti na daňovom podvode so spoločnosťou TOPAKO usvedčuje obžalovaného svedkyňa X., ktorá vypovedala, že pokiaľ bolo potrebné niečo riešiť s firemnými účtami dialo sa to za prítomnosti obžalovaného F. a výbery sa odovzdávali iba jemu.

Trestného činu podvodu sa obžalovaní dopustili v podstate najmä tým, že prostredníctvom iných osôb zakladali rôzne obchodné spoločnosti, ktoré reálne obchodnú činnosť nevykonávali. Obžalovaní konali so zámerom neoprávnene uplatňovať nároky na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty a to na základe fiktívnych dokladov bez uskutočnenia akýchkoľvek zdaniateľných plnení. Pritom buď priamo alebo prostredníctvom iných sprostredkovateľov využívali osoby, ktoré nemali v skutočnosti záujem ani schopnosti podnikat'. K založeniu spoločností tieto osoby navádzali pod príslubom finančnej odmeny s tým, že spoločnosť za nich budú riadiť iné osoby. Následne od nich prevzali doklady týkajúce sa založených spoločností, heslá a prístupové kódy k internetbankingu, na podklade ktorých mali možnosť disponovať s účtami spoločností. Po založení spoločností a získaní prístupu k ich účtom obžalovaní zabezpečovali vyhotovenie daňových priznaní, v ktorých deklarovali zdaniateľné plnenia, ku ktorým v skutočnosti nedošlo. Neskôr v daňových priznaniach neoprávnene uplatňovali vyplatenie nadmerného odpočtu DPH. Z uplatnených nárokov boli niektoré nároky daňovým úradom uznané a vyplatené bez daňovej kontroly, niektoré po vykonaní daňovej kontroly a niektoré uznané neboli. V prípadoch, keď boli po kontrole nároky na vrátenie nadmerného odpočtu priznané, bolo dodatočne zistené, že daňová kontrola bola iba formálna, spočívala iba v zhromaždení účtovných dokladov, ktoré však boli fiktívne. Po vyplatení finančných prostriedkov daňovými úradmi boli tieto pomocou internetbankingu presúvané na účty, z ktorých mali obžalovaní možnosť výberu hotovosti.

Prv ako súd takto ustálený skutkový stav subsumoval pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu riešil otázku časovej pôsobnosti Trestného zákona. Stíhané skutky obžaloba kvalifikovala podľa Trestného zákona účinného v čase ich spáchania, teda podľa zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z., teda ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5, pri ktorom bola zakotvená trestná sadzba 5 – 12 rokov. V čase rozhodovania súdom už bol účinný Trestný zákon zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov. Aktuálne účinný Trestný zákon predmetné skutky kvalifikuje ako trestný čin daňového podvodu podľa § 277a Tr. zák.. Novela Trestného zákona účinná od 5.8.2024 okrem iných zmien zvýšila výšku malej škody a rovnako tak zmiernila trestné sadzby pri daňových trestných činoch, v dôsledku čoho, by konanie obžalovaných podľa aktuálne účinného Trestného zákona bolo možné kvalifikovať ako zločin daňového podvodu podľa § 277a ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pri ktorom zákonodarca stanovil trestnú sadzbu 2 – 8 rokov. V porovnaní s trestnou sadzbou § 250 ods. 5 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutkov ide nepochybne o priaznivejšiu právnu úpravu, avšak dôvodom pre ktorý súd vyhodnotil ako zákon priaznivejší pre páchatel'a zákon účinný v čase spáchania skutku bola skutočnosť, že citovaná novela zmenila definíciu škody tak, že za škodu sa považuje aj neoprávnene vrátená daň z pridanej hodnoty. Na základe uvedeného by súd v prípade, že by skutok posudzoval podľa novšieho Trestného zákona musel v zmysle § 287 ods. 1 Tr. por. uložiť obžalovaným povinnosť náhrady škody, čo sa súdu javilo ako nepochybne prísnejšie z pohľadu páchatel'a, keďže predchádzajúci Trestný zákon a hlavne súdna prax za škodu nepovažovala daň a daňové nároky a preto v takýchto prípadoch v minulosti súdy neukladali obžalovaným povinnosť nahradiť škodu spočívajúcu v neoprávnene vyplatenom nadmernom odpočte. Použitie predchádzajúceho Trestného zákona, hoc aj s prísnejšou trestnou sadzbou, v konečnom dôsledku, nebolo pre obžalovaných až také prísne, nakoľko súd pri určovaní druhu a výmery trestu prihliadal na neprimeranú dĺžku trestného stíhania ako na okolnosť odôvodňujúcu mimoriadne znižovanie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 40 ods. 1 Tr. zák..

Podľa § 40 ods. 4 písm. c) zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z. súd pri mimoriadnom znižovaní výmery trestu nemohol ukladať trest pod jeden rok, ak dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody je aspoň päť rokov. Na druhej strane, ak by sa trestná činnosť posudzovala podľa novšieho zákona, v zmysle § 39 ods. 4 písm. e) Tr. zák. (zák. č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov) súd

by nesmel uložiť trest kratší ako šesť mesiacov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov. Teda pokiaľ išlo o možnosť znižovania trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby, javil sa síce novší Trestný zákon pre páchatel'a ako priaznivejší, avšak napokon z praktického hľadiska, súd nevidel v použití predchádzajúceho Trestného zákona aplikáciu právnej normy v neprospech obžalovaných, nakoľko ani použitie predchádzajúceho Trestného zákona s menej priaznivou možnosťou znižovania trestu, nebolo prekážkou v ukladaní takého druhu trestu a v takej výmere, ktorú súd považoval za primeranú posudzovanej trestnej činnosti a mimoriadnej okolností prípadu - danej dĺžkou konania.

Na základe vyššie uvedených úvah použil súd predchádzajúci Trestný zákon a skutky posúdil ako pokračovací trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona v znení zákona č. 227/2005 Z. z. (účinného v čase spáchania činu), nakoľko obžalovaní seba alebo iného obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu.

Pre posúdenie právnej kvalifikácie žalovaných skutkov bola rozhodujúca výška majetkového prospechu, ktorý chceli obžalovaní získať. Výšku škody súd posudzoval v zmysle § 89 ods. 13 Trestného zákona.

Podľa § 89 ods. 13 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. (účinného v čase spáchania skutku), škodou nie nepatrnou sa rozumie škoda dosahujúca najmenej výšku minimálnej mesačnej mzdy (750,- eur), (.....) škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok takej mzdy (375.000,- eur).

Tam, kde spoločne konali viacerí obžalovaní, bol trestný čin spáchaný vo forme spolupáchateľstva v zmysle § 9 ods. 2 Trestného zákona.

Jednotlivé skutky boli dokonané dňom podania daňového priznania, v ktorom bol neoprávnene nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty uplatnený.

Súd kvalifikoval posudzovanú trestnú činnosť obžalovaných tak, že obžalovaný A. B. v bodoch 1/ - 9/ spáchal vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z. z., obžalovaný C. D.

v bodoch 2/ - 12/ pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z.z.,
v bodoch 2/ - 9/ vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona,

obžalovaný E. F.

v bodoch 13/ - 17/ pokračujúci trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona 227/2005 Z.z..

Súd napokon uznal obžalovaného A. B. v bodoch 18/, 19/ výroku rozsudku vinným aj zo spáchania trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 Z. z.

Obžalovaný A. B. sa trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184b ods. 1 Trestného zákona dopustil (v bode 18) tým, že si bez povolenia zadovážil a držal strelnú zbraň, jej súčasť a komponent, a to pištoľ značky ČZ vzor 45, kalibru 6,35 mm Browning, výrobného čísla B 610429, hlaveň s tlmičom hluku výstrelu a tlmič hluku výstrelu.

Trestný čin v zmysle § 184a ods. 1 Trestného zákona spáchal (v bode 19) tým, že si bez povolenia zadovážil a držal strelivo a to najmenej 3.000 kusov, medzi ktorým bolo aj pištoľové strelivo kalibru 7,62 x 25 mm značky Tokarev s pribojnými strelami v počte najmenej 2.400 kusov, samopalové vojenské strelivo ráže 7,62 x 39 mm so svietiacimi a pribojnými strelami v počte 7 kusov, strelivo značky Makarov 9mm s pribojnými strelami v počte najmenej 100 kusov.

Tento trestný čin vyšiel najavo pri vykonaní domovej prehliadky, ktorá bola vykonaná v jeho rodinnom dome na S. G. I. W. dňa 6.10.2005. Pri tomto úkone bola v trezore obžalovaného nájdená strelná zbraň, jej komponenty a strelivo, ktoré bolo podrobené znaleckému skúmaniu. Zo záverov znaleckého posudku vypracovaného KEU PPZ Košice č. PPZ-3016/KEU-KE-EXP-2005 zo dňa 15.2.2006 je zrejmé, že pištoľ značky ČZ vzor 45, kalibru 6,35 mm Browning, výrobného čísla B 610429, bola strelbyschopná, túto mal obžalovaný v ilegálnej držbe, pričom prechovával aj hlaveň s tlmičom hluku výstrelu a tlmič hluku výstrelu, ktoré sú podľa § 4 ods. 4 Zákona o strelných zbraniach a strelive, zakázaným doplnkom zbrane. Nájdené strelivo je v zmysle § 2 písm. d) bod 6, 12, § 4 ods. 3 písm. a), d), Zákona o strelných zbraniach a strelive, zakázaným strelivom a jeho držba či prechovávanie bez potrebného povolenia je trestným činom.

Z rozhodnutia Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach I č. ORP-44-9/OPP-OSS-2005 zo dňa 10.5.2005 vyplýva, že obvinený mal zbrane a strelivo v držbe v čase, keď mal zaistený zbrojný preukaz.

Tvrdenie obžalovaného, že o povinnosti odovzdať strelivo nevedel, súd vyhodnotil ako nepresvedčivé, nakoľko obžalovaný si musel byť vedomý, že strelivo môže nadobúdať a držať len na základe platného zbrojného preukazu, a mal ho odovzdať do úschovy, keď mu bol preukaz zadržaný. Povinnosť odovzdať aj strelivo navyše vyplýva aj z potvrdenia o odovzdaní zbrane a streliva do úschovy zo dňa 25.5.2005, kde je pri odovzdaní zbrane spomínané i odovzdanie streliva, ktoré mu bolo doručené. Je potrebné prihliadnuť aj na tú skutočnosť, že u obvineného bolo nájdené aj zakázané strelivo, ktoré nemohol nadobúdať ani v prípade, ak by k zaisteniu jeho zbrojného preukazu nedošlo. V jeho neprospech je aj obsah prepisov hovorov, v ktorých naznačil, že má zbraň k dispozícii.

Výpoveď svedkyne L. B. súd hodnotil ako účelovú. Jej tvrdenie, že zbraň, ktorú našla v igelitovej taške pri odpadovom koši vložila do trezoru, je nereálne. Ako už bolo uvedené na inom mieste tohto rozhodnutia, odvolací súd je presvedčený o tom, že vo všeobecnom povedomí každého priemerného človeka je známe, že na zbraň sa vyžaduje nejaké povolenie, zbrane sa voľne neponechávajú a nenachádzajú na verejnosti a pokiaľ takýto nález sa udeje, reakcia spočívajúcna v zobrať takýchto vecí domov, neoznámenie takéhoto nálezu polícii, držanie takýchto cudzích vecí v obydlí a následne odloženie do trezora, do ktorého inak svedkyňa nemala prístup, je za hranicou normálneho kritického uvažovania. Rovnako súd vyslovuje názor, že je nepredstaviteľné, aby po návrate obžalovaného domov, tomuto svedkyňa neoznámila takúto skutočnosť a tento sa ani nezaujímal dôvod, pre ktorý si vyžiadala svedkyňa kľúče od trezora, do ktorého údajne inak nemala prístup. Predstava, že by svedkyňa neoznámila takúto zásadnú skutočnosť obžalovanému, resp. že by obžalovaný nenahliadol do trezora a nemal vedomosť o zbrani a zakázaných častiach zbrane v jeho trezore, je málo prijateľná.

Na základe týchto úvah dospel súd k záveru o vine obžalovaného B. v bode 18/ a 19/ aj za trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 Z. z., v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184b ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. Trestného zákona v znení zákona č. 757/2004 Z. z.,

Pri rozhodovaní o treste pre jednotlivých obžalovaných súd vychádzal z toho, že od spáchania trestného činu podvodu (1998) uplynula doba takmer 27 rokov. Do podania obžaloby (2010) sa viedlo prípravné konanie 12 rokov a konanie pred súdom do vyhlásenia rozsudku trvalo takmer 14 rokov. Pri tej príležitosti je potrebné podčiarknuť, že okrem obžalovaného R. E. E. (ktorý vypovedal ako obžalovaný pred súdom 21.4.2015) a obžalovaného M. N., (ktorý vypovedal na hlavnom pojednávaní až 26.3.2024), ostatní obžalovaní využili právo nevypovedať, preto súd musel vykonať všetky dôkazy navrhované prokurátorom tak, aby zodpovedali výslednému rozhodnutiu. Táto skutočnosť významne ovplyvnila dĺžku konania. Iba na 37 hlavných pojednávaniach boli vykonávané úkony, ktoré smerovali k vyhláseniu rozsudku. Hlavné pojednávanie však bolo nariadené viackrát, avšak z dôvodu správania účastníkov konania, prekážok na strane súdu, protiepidemických opatrení aj opakovaných evakuácií súdnej budovy sa nekonalo. Dĺžku konania súd zohľadnil pri rozhodnutí o treste, keď využil ustanovenia na mimoriadne zníženie trestov u obžalovaných A. B., C. D. a E. F.. Nebolo možné však akceptovať návrh viacerých obhajcov, aby z dôvodu neprimeranej dĺžky konania bolo trestné stíhanie zastavené.

V rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 2012, sp. zn. 5To/14/2009 bol ustálený právny názor, že neprípustnosť trestného stíhania pre neprimeranú dĺžku konania nie je zakotvená v článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v inom ustanovení Dohovoru, ani v inej medzinárodnej zmluve, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Súd však môže s poukazom na dĺžku konania po dokázaní viny u páchatel'a trestných činov primerane použiť mimoriadne zmierňovacie ustanovenia podľa § 40 odsek 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom. Tento názor bol konajúci súd povinný rešpektovať.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 227/2005 Z. z. účinného v čase spáchania trestného činu podvodu ako činu najprísnejšie trestného.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona zákon umožňuje za spáchanie trestného činu podvodu uložiť trest odňatia slobody vo výmere od päť do dvanásť rokov.

Pri ukladaní trestu sa súd riadil nasledovnými ustanoveniami Trestného zákona (účinného v čase spáchania trestného činu):

Podľa § 23 ods. 1 Trestného zákona je účelom trestu chrániť spoločnosť pred páchatel'mi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život, a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti.

V zmysle § 31 Trestného zákona pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť, na možnosť nápravy a pomery páchatel'a. U spolupáchatel'ov prihliadne aj na to, akou mierou konanie každého z nich prispelo k spáchaniu trestného činu

Stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť je určovaný najmä významom chráneného záujmu, ktorý bol činom dotknutý, spôsobom vykonania činu a jeho následkami, okolnosťami, za ktorých bol čin spáchaný, osobou páchatel'a, mierou jeho zavinenia a jeho pohnútkou. (§ 3 ods. 4 Trestného zákona)

Podľa § 35 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu súd uloží úhrnný trest, ak odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov. Uloží mu úhrnný trest podľa toho ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Podľa § 40 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu, ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Podľa § 40 ods. 5 písm. c) Trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu pri znížení trestu odňatia slobody podľa odseku 1 alebo 2 nemožno uložiť trest pod jeden rok, ak je dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody aspoň päť rokov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienene odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že účel trestu sa dosiahne i bez jeho výkonu.

Podľa § 58 ods. 2 Trestného zákona povolenie podmienene odkladu výkonu trestu odňatia slobody sa netýka výkonu ostatných trestov uložených popri tomto treste.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona pri podmienene odsúdení súd určí skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov; skúšobná doba začína sa právoplatnosťou rozsudku.

Podľa § 53 ods. 1 Trestného zákona peňažný trest vo výmere od 5 000 Sk (166,- €) do 5 000 000 Sk (165.969,- €) môže súd uložiť, ak páchatel' úmyselnou trestnou činnosťou získal alebo sa snažil získať majetkový prospech.

Podľa § 54 ods. 3 Trestného zákona ak súd ukladá peňažný trest, ustanoví pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody až na päť rokov. Náhradný trest nesmie však ani spolu s uloženým trestom odňatia slobody presahovať zákonom dovolenú hornú hranicu trestnej sadzby.

Osoby obžalovaných súd hodnotil na základe vyžiadaných správ, hodnotení, odpisov z ich registra trestov.

Obžalovaný A. B. je súkromným podnikateľom. Miestny úrad mestskej časti Košice Nad Jazerom ho hodnotil všeobecne. Bez prihlásenia sa zdržiava v W. na adrese S. XXXX/XX. V odpise z registra trestov má dva záznamy z rokov 1990, 2003, ktoré sú s účinkami ich zahladenia.

Obžalovanému A. B. súd uložil úhrnný trest odňatia slobody v zmysle zásad § 35 ods. 1 Tr. zák., kde najprísnejším zo zbiehajúcej sa trestnej činnosti bol trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 5 Tr. zák.. Po uplatnení mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. rešpektujúc obmedzenie § 40 ods. 5 písm. c) Tr. zák. súd považoval za primeraný trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmieneným odkladom, keďže dĺžka konania, ako aj inak riadne vedený život obžalovaného v priebehu tohto trestného konania nedovoľovalo zasiahnuť citeľnejšie do osobnej slobody obžalovaného. Naopak súd uprednostnil pred nepodmienečnou formou radšej dlhšiu skúšobnú dobu, aby nenarúšal už zabehnutý spôsob života obžalovaného.

Zároveň súd uložil peňažný trest vo výmere 40.000,- eur a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, stanovil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka.

V jeho prípade bolo prirážajúcou okolnosťou, že trestným činom spôsobil vyššiu škodu a že zvedol na trestný čin iného. Spomedzi páchatel'ov prejednávanej trestnej činnosti mal na jej spáchaní rozhodujúci podiel a zároveň aj najvýraznejší majetkový prospech. Motívom jeho konania bola ziskuchtivosť. Závažným spôsobom narušil záujem štátu na riadnom odvádzaní dane a na zabránení neoprávneného uplatnenia nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty. Svojím konaním nepochybne prispel k tomu, že podľa jeho vzoru rovnakú trestnú činnosť začali páchať samostatne aj C. D., E. F. a M. N..

Obžalovaný C. D. má v odpise z registra trestov jeden záznam z roku 2004 s účinkami jeho zahladenia. V mieste bydliska je hodnotený všeobecne.

Obžalovaný E. F. bol zamestnávateľom aj v mieste bydliska hodnotený kladne. Aktuálne je súkromným podnikateľom. Doposiaľ nebol súdom trestaný.

Súd obžalovanému C. D. a obžalovanému E. F. uložil tresty odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov s podmieneným odkladom na rovnako dlhú skúšobnú dobu. Zároveň im uložil peňažné tresty vo výmere 25.000,- eur a pre prípad, že by ich výkon mohol byť úmyselne zmarený, súd im stanovil náhradné tresty odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov. Aj v ich prípade bolo zistené, že úmyselnou trestnou činnosťou získali alebo sa snažili získať majetkový prospech. Prirážajúcou okolnosťou bolo, že sa podieľali na spôsobení vyššej škody a že zvedli na trestný čin iného.

Aj v prípade obžalovaných C. D., E. F. súd dospel k záveru, že uloženie nepodmienečného trestu nie je potrebné. Uloženie prísnejších trestov u týchto obžalovaných je neúčelné a to nielen z pohľadu doby, ktorá od spáchania trestného činu uplynula, ale aj vzhľadom na osoby týchto páchatel'ov, ich doterajší život a na okolnosti prípadu. Uložené tresty je možné považovať za dostatočné aj z pohľadu zabezpečenia ochrany spoločnosti.

O nároku na náhradu škody súd nerozhodoval. V prípravnom konaní zastupovali Finančné riaditeľstvo SR viacerí splnomocnení zamestnanci. E. R. M. a E. S. L. z Daňového úradu Košice I, R. E. C. z Daňového úradu Košice III, E. D. D. z Daňového úradu Košice IV a R. O. H. z Daňového úradu Prešov I, si nárok na náhradu škody v prípravnom konaní neuplatnili.

Výnimkou bol Daňový úrad Košice v zastúpení E. I. P., ktorý si uplatnil nárok na náhradu škody vo vzťahu k spoločnosti CASSOVIA DATEX (vid' skutok v bode 10/) vo výške 1.248.688,- Sk / 41.448,85 eur a zástupkyňa Daňového úrad Košice II, E. E. L., ktorá uplatnila za poškodeného v súvislosti so skutkom (pozn.: v bode 11/) týkajúceho sa spoločnosti UNICO, s.r.o. nárok na náhradu škody vo výške 365.977,- Sk / 12.148,21 eur.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 21.4.2015, kedy sa čítali uplatnené nároky poškodeného zo spisu, sa zástupkyňa poškodeného nezúčastnila. Vzhľadom na vyjadrenia procesných strán k uplatneným nárokom poškodený nebol do konania o náhradu škody pripustený. Až na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.9.2015 E. E. L. predložila plnú moc na zastupovanie Finančného riaditeľstva SR, ktorým bola poverená zastupovaním aj vo veciach svojich kolegov. Za Daňový úrad Košice II a Daňový úrad Košice V v súvislosti so skutkami uvedenými v bode 10/ a 11/, ktoré sa týkali obžalovaného C. D., si uplatnila nárok na náhradu škody vo výške 53.597,06 eur. Je potrebné zdôrazniť, že k tomu došlo až po rozhodnutí o nepripustení poškodeného, na ktorom súd zotrval.

To boli dôvody, pre ktoré sa rozhodol odvolací súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, pričom toto uznesenie bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.